

2. évfolyam,
különszám
2026, május

2025-2026.
Kis Alkotók Köre
helyezett művei

© Minden mű a szerzők szellemi tulajdona.

Szerzők:

Balassa Áron
Bíró Zoltán
Czakó Milla
Dobai Ádám
Döbörhegyi Barnabás
Erdőháti Anna
Fejes Csenge
Fodor Andrea
Gulyás Panna Ilona
Határ Ábel Gábor
Hende Iringó
Hende Arina
Illés Levente Péter
Jakab Boglárka
Jágerné Krujber Ramóna
Jenei-Kiss Anna
Kovács Réka Fanni
Könyves Álmos
Kukla Regina
Kulcsár Csenge Maja
Magasi Hajnal Csillag
Mahunka Liza
Molnár Alex
Molnár Vivien
Novák Adél
Nyeste Violetta
Papp Eszter Júlia
Pintér Amádé
Pintér Illangó
Pintér Jávor
Pukló Dániel
Pusztai Zsófia
Sándor Vilmos
Sisa Richárd
Szabolcsi-Lázár Kornél
Szalai Rebeka
Szlavita Karina
Szücs Hanna
Varga Virág

**Vasics Boglárka
Vörös Iringó Dorka
Vörös Lilla
Vörös Virág
Záhonyi Emese**

2. évfolyam, különszám, 2026. május

**Kiadó: Kis Alkotók Köre
Szerkesztő: Pintér Illangó
Mentor: Pintéerné Gépész Bettina és Jakab-Cser Anasztázia
Székhely: 2184 Vácegres, Toldi utca 7.
ISSN 3094-1504**

**Honlap: www.tevelap.hu
<https://fiatalok-szava-folyoirat.webnode.hu>
www.helma.hu/kereses/sorozat/terkep-az-elethez-germekszerzok-lapja**

TARTALOM

Tartalom.....	4
Bátorító bevezető.....	5
Izgalmas interjúk.....	6
Végtelen versek.....	9
Megélhető mesék.....	22
Normátlan(?) novellák.....	39
Regényes részletek.....	55
Hiteles hirdetések.....	60

BÁTORÍTÓ BEVEZETŐ

Kedves Új Olvasók, Régi Lapozgatók, Szerzőink! Egyszóval: Szia, Mindenki!

A Kis Alkotók Köre 2025-2026. irodalmi gyermek- és ifjúsági pályázata lezárult. Legyetek résen, mert hamarosan indul a következő! De ne szaladjuk ennyire előre. Szóljunk inkább arról, miért jelent meg ez a különszám! A pályázaton a helyezett műveiből szerkesztettük ezt a lapot, hogy megjelenhessenek ne csak a pályázati antológiában, hanem egy folyóiratban is. Remélem, érdekelnek titeket eme remekművek, amelyeket most olvashattok. Szóval, nem is tartalak fent tovább: olvassatok!

Pintér Illangó

alapítótag, szerkesztő

TÉRKÉP AZ ÉLETHEZ

TÉVÉ

IZGALMAS INTERJÚK

Jelenlegi interjú alanyaink a Kis Alkotók Köre 2025-2026. évi pályázatának ifjú regényírói közül kerültek ki. Kérdez Pintér Illangó.

Pintér Illangó: 1. Hány éves vagy?

Gulyás Panna Ilona: Idén leszek 13.

Mahunka Liza: Tizenegy.

Varga Virág: 16 éves vagyok, nemsokára 17.

Pintér trió (Illangó, Jávor, Amádé): 14, 11, 8.

P. I.: 2. Milyen érzés kimondani: megírtam egy regényt?

G. P. I.: Nagyon jó érzés! Már korábban is próbálkoztam regényírással, több regénykezdeményem is van, de eddig ez volt az első történet, amit ténylegesen végigírtam.

M. L.: Eléggé különleges, bár egyszer már írtam egy regényt papíralapon. Őszintén szólva, egy évvel ezelőtt nem gondoltam volna, hogy jövőre idáig eljutok.

V. V.: Nagyon jó érzés, főleg, hogy ez az első igazi befejezett projektem. Amikor megálmodtam, hogy egy nap regényíró leszek, nem gondoltam volna, hogy tényleg eljutok idáig.

P. t.: Nagyon büszkék vagyunk, hogy különösebb összeveszés nélkül sikerült megalkotnunk ezt a közös regényt, amiben felváltva diktáltuk egymásnak a jeleneteket és javítottuk egymás gondolatait.

P. I.: 3. Mennyi ideig tartott az alkotási folyamat? Volt-e benne elakadás, nehézség? Mi inspirált, hogy kitarts és végig megalkosd a műved?

G. P. I.: Körülbelül egy évig tartott, mire megírtam. Nyáron volt egy elakadás, mert bár bőven lett volna időm írni (ellentétben a tanév közbeni időszakokkal, amikor jellemzően csak hétvégéken tudtam rá időt szakítani), egyszerűen nem volt kedvem és ihletem hozzá. Szerintem az inspirált, hogy nagyon meg akartam írni, hogy amikor eljutottam körülbelül a

feléhez, úgy éreztem, egyszerűen nem hagyhatom abba, ha már idáig eljutottam.

M. L.: A téliszünet elejétől a sulikezdés után pár napig (kicsit több mint három hét). Az inspirált, hogy mindjárt lejár a határidő és nagyon szerettem volna benyújtani valamit a pályázatra.

V. V.: A történetet megírni nagyjából 3-4 hónap volt. Néha elbizonytalanodtam, hogy elég jó lesz-e vagy, hogy kész lesz-e valaha. Főleg a gyerekkori álmom inspirált arra, hogy kitartsak. Azonban a barátom, aki gyakorlatilag az első olvasóm is volt, sokat lelkesített.

P. t.: Pár napig szakadatlan dolgoztunk, talán az egy hetet is elérte. Bekuckóztunk egy lappal a szoba sarkába és csak alkottunk és alkottunk. A történet végének alakításán volt egy nagyobb fennakadásunk.

P. I.: 4. Miről szól röviden a regényed? Miért ezt a témát választottad?

G. P. I.: A regényemet leginkább fantasynak nevezném. Egyes szám első személyben van megírva: a főszereplő és öt barátnője találnak egy titokzatos átjárót, ami egy párhuzamos idősíkba, egy másik világba vezet. Ezen a helyen valaha ugyanúgy léteztek az évszakok, mint a mi világunkban, de egy ideje már örök tél honol a birodalomban. A lányok sok-sok kalandba keverednek ebben a fagyos világban, miközben céljuk, hogy újra visszahozzák az évszakokat, és ezáltal a boldogságot is az ország lakóinak. Ehhez azonban fel kell jutniuk a birodalom legmagasabb hegycsúcsára, a Tengersizem-csúcsra, ami az örök tél okozójának, Boreas istennek a lakhelye. Végül célba érnek, az Örök Szél Országába a múlté lesz, és Napfényországba újra visszatérnek az évszakok. A lányok ezután hazatérnek a saját valóságukba.

Nem igazán tudom, miért ezt a témát választottam, igazából csak annyit tudtam, hogy egyes szám első személyben szeretném megírni, amikor bevillant az ötlet, hogy szólhatna egy másik világról, ahol örök fagy honol. Ez volt a fő gondolat, a többi pedig menet közben találtam ki.

M. L.: Egy albinó lányról szól, aki a könyvtári könyvében egy érdekes levelet talál, és utána mindenféle kaland történik vele, találkozik furcsa

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja tanárokkal, sőt még szekrényekben lakó emberekkel is!

Fogalmam sincs, miért ezt a témát választottam. Egyszer egy este kitaláltam, utána félévig nem igen foglalkoztam írással, vagy ha igen, akkor is egy másik regénnyel, amit talán egyszer megírok. Aztán télen elkezdtem megírni és valós elemekkel, gondolatokkal, érzelmekkel egészítettem ki.

V. V.: A regényem egy ifjúsági romantikus történet, ahol két fiatal, akik hasonló nehézségekkel küzdenek, egymásra talál. Azt szerettem volna megjeleníteni, hogy a különleges kapcsolatok miként tudják gyógyítani az embert, és hogy miként próbálja meg feldolgozni egy kamasz a gyászt. Azért ezt választottam, mert szeretek mélyebb témákkal foglalkozni, illetve leginkább YA romantikusokat olvasok.

P. t.: A történetünk főszereplője Tigris, egy művész, akit egy valós személy alapján mintáztunk meg, mint a tigrises személyiségjegyek képviselőjét (lásd Micimackó 😊). Sajnos, a valóságban ez sértődést okozott, mert túlzottan találó lett... Hogy miért éppen az írói-költői lét a téma? Mert erre jött az ihlet és fontos meglátni az embert az alkotó mögött.

P. I.: 5. Ki a kedvenc szereplőd a történetedben és miért, vagy melyik a kedvenc jeleneted és miért?

G. P. I.: Kedvenc szereplőm nincs. Több kedvenc jelenetem is van, de ha egyet kellene kiemelni, az talán az lenne, amikor a lányok szellemeikkel találkoznak egy alagútban, és az egyikük énekelni kezd, mert szerintem elég szépen sikerült megfogalmazni az élményt, emellett izgalmas is. Valamint azoknak a részeknek az írását élveztem a legjobban, amikor például a napnyugtáról vagy a sarki fényről írtam, szerintem ezek a részek is jól sikerültek.

M. L.: A kedvenc szereplőm Bíborka azért, mert én egy jó testvér karakterét látom benne, aki hazautazott az egyetemről csak, hogy felköszöntse a hűgát. Na meg a beszélései is megmosolyogtatnak. Pedig amúgy nagyon keveset szerepel.

A kedvenc jelenetem az, amikor Zsuzsi álmában a misztikus parkban jár. Azért szeretem ezt a jelenetet különösen, mert akkor a főhős nem egy kitalált helyszínen jár, hanem az egyik legkedveltebb helyemen és egyszerűen jó érzés volt körül írni, hogy az olvasók is megismerhessék!

V. V.: A kedvenc szereplőm a főhős egyik nővére, Nikol. Szeretem a szarkasztikus humorát. Az egyik kedvenc jelenetem talán az, amikor Adél és Dominik először beszélgetnek, majd kiderül, hogy a fiú összegraffitizett egy öltözőt a strandon.

P. t.: Ki más, mint Tigris? Nagyon szeretnivaló főhős ő, aki közel áll a lelkünkhöz. Jelenet? Hát, az mindhármunknak más, így mondhatni az egész.

P. I.: 6. Hogyan tovább? Mik az írói terveid?

G. P. I.: Egészen kicsi korom óta író és illusztrátor szeretnék lenni. Persze lehet, hogy végül csak megmarad hobbinak, de nagyon örülnék neki, ha végül tényleg ez lenne a munkám, és szerintem ennek a regénynek a megírásával sokat haladtam a célom elérése felé.

M. L.: Jelenleg egy új könyvön dolgozok, amit egészen más hangvételűre tervezek, de még ki tudja, mi lesz belőle. Író szeretnék lenni, de lehet, hogy csak hobbiból csinálnám, még nem igazán tudom.

V. V.: Már dolgozok a következő kisregényemen. Szeretném, ha az terjedelmesebb lenne, mint a Falaink mögött. Most épp a fantasy zsánerével kísérletezek E/3-ban.

P. t.: Írni és írni, amikor jön az ihlet.

P. I.: 7. Egyéb érdekesség, amit megosztanál az Olvasókkal a művedről?

G. P. I.: A történetben szereplő öt lányt a barátnőimről mintáztam, akiknek egyébként időnként elküldtem a regényem aktuális állását véleményezésre 😊

M. L.: Egyszer láttam egy filmet, amiben volt egy albínó és innen jött az ötlet. Szerintem egyébként szépek az albínók, de még sosem találkoztam eggyel sem.

Az erdő, amibe Zsuzsi bement, amikor elaludt a padon, szintén valós helyszín, és oda is ki volt írva, hogy VIGYÁZZ VESZETT RÓKA!!

V. V.: A történetet az egyik nyaralásunk ihlette, ugyanis még évekkkel ezelőtt voltam Szigligeten a családommal. Ezután fogalmazódott meg bennem a kisregény alapkonceptiója.

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja

P. t.: Az illusztrációkat Gonda Mirjam gyerekillusztrátor készítette a regénykéhez, ami az Égő művészet című kötetben jelent meg több kisregény társaságában.

P. I.: 8. Milyen regényeket olvasol szívesen és ki az írói példaképed?

G. P. I.: Nagyon szeretek olvasni és igazából bármilyen regényt szívesen. Főként kalandregényeket szoktam, romantikus történeteket és néha fantasyt. Mostanában Leiner Laura könyvei a kedvenceim, de még számos más író is tekinthetnék példaképnek.

M. L.: Legszívesebben emberekről szólókat olvasok, általában a sima iskolába járósakat és romantikusokat

2. évfolyam, különszám

szeretem. A kedvenc könyvsorozatom a Szent Johanna Gimi. Kedvenc íróm Leiner Laura.

V. V.: Leginkább a romantikus és a fantasy regényeket szeretem, de néha becsúszik egy-egy thriller, pszichológiai vagy írástechnikai könyv. Személy szerint nagyon bírom Bessenyei Gábor könyveit, nagyon hitelesek és szerethetőek a karakterei.

P. t.: Mindenfélét, ami érdekes és mozgalmas. Mostanában Szabó Magda, Zircher Péter és a Torzonborz meseregény sorozat volt napirenden, de egyik közös kedvenc szerzőnk Heidi Ulrich.

VÉGTELEN VERSEK**ALSÓS****I. helyezett****Vörös Virág****A DUNA**

A Dunánál mindig csendes leszek,
csak nézem a vizet, és nem sietek.
Ahogy folyik, nem szól, csak halad,
de tudom, sok mindent magában tart.

Két ország között viszi a vizét,
de nem osztja ketté az emberek szívét.
Szlovákia felől is szól a magyar szó,
nem idegen, hanem ugyanolyan jó.

A túloldalról is ugyanaz a hang,
ugyanaz a nyelv, ami összetart.
Mi itt élük, meghúzták a határt,
de bennünk a szó mindig hazatalál.

A Duna nem kérdez, csak összeköt,
rég emlékeket visz partok között.
Ahogy nézem a vizet csendesen,
a magyar szó ott dobog a szívemben.

II. helyezett**Pintér Amádé****Telihold**

Telihold is már felkelt,
csillagok röpködnek széjjel,
az égen.
A fenyőfa teteje szinte világít.
Egy cica oda villámként felmászik.
A réten
a fű már csillog a harmattól,
mint egy édes nagykanál cukor.
Bagoly huhog.
A telihold a csillagokkal úszik el,
a nagy Nap ragyogó fényében
a télen.
Elolvad a teli, a betlehem,
ezen a csodanapon megteheti,
szereti.
Elolvad a hold.
Kisüt a nap ott!
A Napom!
Már jön, már jön az este újra,
Jézus babát ide fűjja
a telihold.
Kisdéd rikolt.

III. helyezett**Hende Iringó****A kisegér**

Esik a hó, fúj a szél,
fázik már a kisegér.
Bebújik az egérlyukba,
onnan figyel vacogva.

Mikor lesz már újra tavasz?
Hiányoznak a napsugarak.
Várom már a jó időt.
Hozzad már el mielőbb.

FELSŐSÖK, 5-6. osztály

I. helyezett

Gulyás Panna Ilona

Bánat

Patakokban folynak végig
könnyek az arcomon.
Bánatom felér az égig
Ezen a csúf napon.

Gyülekezik már a felleg,
A dörgést hallgatom,
Kopognak az esőcseppek
Sötét ablakomon.

Úgy csavarja a hideg szél
Ki a gyenge fákat,
Ahogyan a lelkem mélyét
Tépi ki a bánat.

Gyenge voltam, mint a kis fa,
Mely nemrég kihajtott,
Nem lenne most bánat, hogyha
Erősebb vagyok ott.

Rázkódik a vállam egyre,
Fojtogat a sírás,
Miért voltam ilyen gyenge?
Megfojt a szorítás.

Elhervadnak a virágok,
Villám sújtja házat,
De én ebből mit sem
látok,
Csak én és a bánat.

Kisüt a nap, de a lelkem
Bús és sötét marad,
Szép az idő, de belőlem
Hiányzik egy darab.

II. helyezett

Szlavita Karina

Pillangó vagy lepke

Száll a lepke nagy nevetve, kedve oly szabad,
Egy-két szárnycsapással keveset, de halad.
Örül a rétnak, a virágnak, a hatalmas fának,
Örül a napnak, gyenge szélnek és önmagának.

Kedve jó és boldog, ő senkit sem zavar,
Gúnyos hangot hall, és megmozdul az avar.
Minek örülsz, csúnya lepke? Harsány nevetés,
Egy foltos tyúk volt az, kit körülvelt egy kerítés.

A lepke kedve elillant, leszállt egy pocsolya partján,
Gondolkodik, hogy lelkét miért bántották oly
csúnyán.
A pocsolya tükrét bámulja: igaza van a tyúknak,
Bánatában megfürdik a sárban, magát érzi csúfnak.

Elszállna a lepke, de nem bírja szárnya a sok sarat,
Mert ezzel a döntéssel magának húzott falat.
Terhet rakott magára, mert adott a tyúk szavára,
Ő is lent van most, mint baromfi a karámban.

Vágyakozik vissza a szélbe, a csodálatos égre,
Tiszta vízzel átmossa szárnyát és kitarja a fényre.
A nap segít neki száradni, a pocsolya vize is kisimul,
Belenéz a víz tükrébe, és ő nem is lepke, hanem
pillangó.

Felszáll az égre és repül vissza oly nagyon vidáman,
Leszól a tyúknak: repülj ki, ne legyél ott a karámban!
A tyúk mérges, mert lepereg a sár, mit a lepkének
adott,
Így akaratlanul is a lepkéből szép pillangót faragott.

III. helyezett**Záhonyi Emese****Ott, ahol a fű is hallgat**

Pusztán fekszik a hajnal, harmatcsepp
kúszik le a fűvön, s a szarvakon.
Szikár csend ül a tájon, egy szó,
melyet egy hajdani pásztor hagyott.

Füstje nincs, csak parazsa van a tűznek,
mégis él, sok dermedt kezét megkímél.
Öreg szürke csak hallgat, mint a gazda,
rideg szemekkel mered a felkelő napra.

Halkan zeng a kolomp, a csengő dalolni kezd,
súlyos minden lépés, ha a csorda menni kezd.
Nem kérnek ők sokat, csupán csak teret,
hogy hordhassák a testükön az eget.

A szél sem szólongat, csak odébb megy,
s a gémeskút árnya hosszú csíkot vet.
A porban rég kihűlt bakancsnyomok,
mind egy-egy némán elmondott dolog.

Itt nem ringatják szavak a dolgokat,
a fű is hallgat, a nap sokszor csak odakap.
A szerelem itt nem szó, csak tartás,
mint a szürkének: mozdulat, dac, hallgatás.

FELSŐSÖK, 7-8. osztály**I. helyezett****Kukla Regina****Révbe érés**

Hosszú volt az út, de vittek a fények,
bár néha botlottam, éltek a lépések.
A szél még súgta, hogy vár rám a part,
hol csendben ringat a békés nap.

A hullámok vittek, hol mély, hol sekély,
néha féltem, de bennem maradt a remény.
Láttam, hogy minden vihar messze szalad,
ha bennem a hit még kapaszkodva marad.

A távolban fénylő öböl hívogatott,
arany szél simogatta a partok havát ott.
Tudtam, hogy elér majd a végső nyugalom,
ha a szívem követem minden utamon.

És egyszer csak csend lett, megszűnt a zaj,
hercegi trón volt a napfény alatt a hajópad alj.
A víz tükrében új arc nézett vissza rám,
erősebb lettem minden próbánál.

Most révben állok, a szél már csak játszik,
kikötött végre a múlt, nem bilincs, csak emlék-láncig.
A parton vár rám a friss, tiszta mező,
hol minden új nap egy szebb idő felé vezető erő.

Kukla Regina**Dobókocka**

Gurul a kocka, villan a fény,
szívem a tét, a döntés enyém.
Mindent vagy semmit, súgja a szél,
a szerencse néha túl közel ér.

Csábít a játék, húz a veszély,
minden dobásban ott van a remény.
Egyetlen szám már mindent töröl,
másik egy út, mely új irányt jelöl.

Lüktet a vágy, a kéz se remeg,
mégis érzem: határon megyek.
A szenvedély hív, a csábítás él,
A függőség lassan szorít, nem kímél.

De néha mégis fényt hoz elém,
mintha az éjben gyúlna a remény.
Megmutat ösvényt, amely vezet,
ha hagyom, hogy végre jó útra tegyen.

A kocka pörög, a perc remeg,
kérdés, hogy holnap mit tehetek.
De míg az élet mellém áll,
Nem adom fel, bennem él a vágy.

II. helyezett

Fodor Andrea

Talán...

Talán drog volt, talán vigasz,
Talán hamis, talán igaz.
Talán szabad, talán egy rab,
Talán egész, talán darab.

Csodák talán voltak valaha,
Utak talán vittek valahova.
Szívek talán dobbantak valakiért,
Könnyek talán hullottak valamiért.

Talán elment az eszem, talán most talált rám,
Talán holmi cseléd, talán egy királylány.
Talán ugyanolyan, talán fura,
Talán egyre megy, talán más az útja.

Talán nem is félek a haláltól,
Talán a lelkem nem dalol, csak visszaszámol.
Talán elnyeltek a tenger vad hullámai,
Talán megmentettek egy démon szárnyai.

Talán félek, talán élek,
Talán nézlek, talán kérlek.
Talán szép vagy, talán gyönyörű,
Talán... néha elég együgyű.

III. helyezett

Bíró Zoltán

Ősz dallama

Ősz húrján rezdül a fény,
puha szél ölel minden reményt.
Ágak mélyén szunnyad a dal,
de újjászületik hamar.

Harmatcseppet sző a rét,
vízcseppek, színek szöttesét.
Felhők mögött kacéran vár,
a Nap mosolya földet jár.

Patak csobog, ébred a táj,
egy csepp csoda a világ.
Ősz asszonya fest, teremt,
amin az ember csak elmereng.

Papp Eszter Júlia

Lélek lelke

Fiatal korban, idős lélekben
Megtalálja-e hangját életében,
Mint a művész múzsáját
Vagy anyamadár fiókáját?

Tükörképét rejló sötét szoba
Keresné világokat felrombolva.
Felső hatalom, erő, istenek
Tán ők hatalmaztak fel e tetre.

Ha tengerek, óceánok tombolnak,
Éj a csillagokkal leszakadna,
Ha emberek ezrei is elesnek,
Visszatérsz mindig lelkembe.

Emlékezz, kivel élsz és kivel fogsz meghalni,
S ki szenvedett érted haragjait.
Ha egyszer elengednél, mindig visszatérnél,
Mert én vagyok te és te vagy én.

2026. 01.01.

KÖZÉPISKOLÁS

I. helyezett

Fejes Csenge

Kopogtat

Torok szorongató, nehéz érzet,
Mint láz a hitvesi ágyban.
Ha a hamisság ontja ki a véred,
Kivel osztozkodsz a gyászban?

Hiába dagad az ér nyakadon,
Ha a szíved oly üres,
Nem hagy levegőt venni szabadon.
Most nem a kutya! A gazda rühes.

S kezed az ég felé nyújthatod,
De átkoz a hitvány ima,
A szellem átnyúl a falakon,
Kopogtat elmédben. Vajon ki az?

Keresed a csendben a zajt,
S a szíved már nem dobog,
Mondogatják mind: Akard! Akard!
De az élet már eldobott.

Fejes Csenge

Undorodom!

Vörhenyes szemeimben megül a megvetés,
A szívem már mosolyogni képtelen,
Férgék közt rohad a siralmas temetés,
Ez undor, amíg elér a végtelen!

Szánakozás, megbánás, csak hányinger mind!
Mint remegő gyomorral fekélyes éhség,
Tagbaszakadt félelemmel ájul el, ki
Az undorban keresi a békét!

Tömeg a temetőben, tömeg a templom előtt,
De senki nem kérdi, hogy temetünk,
Olyan ez, mint egy kopasz fenyő,
S undorral szálnak közénk a keselyűk.

Prométheusz! Ó, ha látnád nemes híveid,
Könyörögve térdepelünk, de nem jön megváltás,
A keselyűk a májunk tépik, s nem elég nekik,
Undorral telve köröznek, s a hitünk elszállt már!

A búz körül járja a csontjaink, sejtjeink,
Az esőben erjedünk, nincs menekvés,
„Undorodom! Undorodom!” üvöltik tetteink,
S vörhenyes szemeinkben megül a megvetés.

Pintér Illangó

Megkondul a harang

M Megkondul a harang.
E Ez lenne a hangja:
G gesztenye koporsó
É éhes porcsoporttól
R reszketeg vallása.
K Kezemen a vállam,
E eszemen az Állat,
Z zúg a fejem fájva
E egyedül a templom
T tornyán állva. Feldob
T tomboló szél gyorsan,
O ordítva csak forgat,
T titkon letesz csúcsra.

T Télen-nyáron búsan,
H hintve ülök magasan.
O Orvtalan zúg harang:
N nézd: ha csendben, halkan
Á ártva temetőre
B bólintana: „Jöjj, te!”
A Azonnal ugranék,
V visítva utamért.
É Égnék gyászolók közt
G guggolva a gróf-kört,
R ripityára törve
E emésztő búsögem.
V Vigyorogva nézni,
A ahogyan csak cséplik,
L lihegve temetik,
A a koporsóm fedik.
H Hisz döglött, az vagyok.
Á Állok, megnyitom a
R rigófüttyű csapat...
A Attól még az: halott.
E Emberek! Öljetek!
GY Gyógymódom ez! Ez lesz!
L Lihegek. Borzasztó
É élnem az akasztón,
L lent, templom tetején.
E Enni a feketén
K kiáltó nagy Hívást.
L Léptem lassan zihál,
E egyre hallja, hallja...
B Borzasztó hír-harang,
B biztosan: az Isten
E edz tiszteletére!
N Nem akarom, nem kell!
Ó Ót akarom, felkel...
F Feketén áll neve,
É élesen meredve.
NY Nyelek, nyelek. Ennek
NY nyomorult ellenére
E engem ő érdekel!
L Lábam, a két kezem
SZ sziszegve elúszik.
E Elevenen kúszik
L lidérce, fájó, holt
V viaszban, fel, forrón.
E Eressz! Szabadulni
A akarok! Tanulni
Z zengő zokogással
E elnevetni számmal!
G Gigantikus elme,
E eszelős lehelet.
T Teljesülnie csak
U uborkában elhalt
G gilisztának lehet.

O Óbégatok, szenvedek,
R reszketek, templomon!
V Vágyok, unatkozok.
A Akarok. Nagyobbat,
A alacsonyab s jobbat.
F Figyelve osonok
Ö örvényben, oszlopon.
L Le. Fel. A templomon.
D Délben be, az ajtókon.
R Reggelig fagyott pont.
E Ekkor megébredés:
V vonakodva lennék.
A Aztán döntök végre:
GY gyorsan veszek mézet
É és kökényt zsebembe.
G Gólya reppen szembe.
R Róka, elég! Enyém
E ezentúl az Egész!
H Harang méltón kondul,
A ahogy kettyen, fordul
B bíborszín mutató.
O Ovális ég alól
Z zendülő kürtökkel,
I illatozó hővel,
K kiáltó fénnel,
D dől süvöltő széllel.
E Emlék nélkül zuhan
A a fal, majd zuhatag
K kezd csobogni s vize,
E esdeklőn visz íves,
R ragyogó tánccal
E emelve és szállva.
SZ Szózat szól a mennyből:
T tisztán csengő csengő.
F Fényes szó, reszketeg,
E emelne felfele.
L Lehelettől ébred,
E engesztelő Vére
M menedékként von be.
E Egy szeretet-tó ez.
L Lisztukucok rágnak,
I izgatottan várnak
A az összes részeim.
L Legbelül elkezdik,
É égve térek vissza.
T Titkukat megissza
B bővülő világunk,
E Erős, nagy királyunk,
A aki visszaküldött
Z zenébe ültető
Ö örömtestbe zártan,
R reménnyel telt szájjal,
Ö öröklét halálba

K kegyelmezett bálba
B beléhintve engem.
E Egek Ura! Zengem.

Megérkezett otthonába végre-valahára.

Egy lélek lebben.

Ő fénnel szelve az eget, ugorva a földre vagy égre, habozik.

*De a kereszt felemeli a létbe, az örökbe.
(a sorok eleje egybeolvasva)*

Pintér Illangó

Szeretnék

Jöjj!
 Fussunk, fussunk fel az erdőbe,
 legyünk a madarak csendőre!
 Vívjunk indiáncsatát fákkal,
 tavaszon a karácsonyt várva!
 Rohanjunk le a domboldalon,
 árokba ugorjunk egy nagyot!
 Bújjunk be híd alá nevetve,
 magunkra öltve embereket!
 Legyél te Ady, én Petőfi...
 vagy Sobri, lázadó cseppkői!
 Vitázzunk görögösen együtt!
 Apollón! Miként él, ki eltűnt?
 Hogyan ég az úrhajós kaka?
 Komoly volt-e Radnóti s Arany?
 Másszunk egy diófa ágára!
 Folytassunk madarat látva
 heves eszmeccseréket együtt!
 Képzeld, néha rossz kedvem derül,
 máskor kacagnék az egész nap.
 Annyi érzés, mit csak a szél hajt!
 Te érted? Nem? Én sem, jól állunk...
 Így beszéljünk, fellegekben szálljunk!
 Nevezzünk nagyot, sírjunk kicsit,
 a lényeg: együtt fogjunk pipit!

De ez csupán csak álom marad
 gereblyére támaszkodva a
 hús októberben, esti árokban
 hordóba levelet lapátolva,
 mert te nem vagy. Csak öcsém kiált
 és én rögtön ugrok ki, immár
 kapaszkodok a nedves fűbe...
 Vinnénk a leveleket csűrbe,
 de inkább megállunk, kacsintunk.
 Hamarosan hordót gurítunk
 végig a hús, nyirkos betonon.

Hangulatom az égig dobott:
ordítunk, nevetünk, kezünk
már rég lilás, vörös fejünk,
olyan, mikor a hó hegedül,
hiába nem vagy, nevetünk!

II. helyezett

Molnár Vivien

Belső barangolás

Fátyol borul arcomra mégsem vagyok menyasszony
Fehér lepi a ruhám de nem csipke és nem bársony

Cseppek folynak arcomon, préda lettem, sebezhető
Nem sírok, zokogok csak a szemembe hull az eső

Vándor vagyok éltetőm a hegy a völgy s a messzeség
S hogy semmit se tudok biztosra, előttem a homály s
szürkesség

Egy hideg téli estén, ahol még a tájkép is szomorú
Ott álltam én, nem fáztam, belül fűtött, izzott a
háború

Lábam megbénult mintha a dér marta volna meg
A lelkem úgy remeg mint egy horrorfilmbe illő
jelenet

Ahol a pára függöny a felhő pedig a barátunk
Ott szeretek barangolni, az a belső világom

III. helyezett

**Jakab Boglárka: Csak egy közúti
lámpa..?! (nem kérte ennek a versének
megjelenését)**

Jágerné Krujber Ramóna

Csendes szokás

Mindig van nálam valami apró,
amit nem nevezek nevén.

Nem hiányzik
csak jobb, ha ott van.

A kezem már előbb tudja,
mint a gondolat.
Mozdul, mielőtt kérdeznék,
szünetet kér a szünetben is.

A füst nem látszik sokáig,
de a szaga marad.
Mint egy döntés,
amit túl sokszor halogattam.

Azt mondom: bármikor lehetném.
És ebben van is igazság.
Csak mindig van egy perc,
ami még nem alkalmas rá.

Nem számolok.
Aki számol, az még vitatkozik magával.
Én már csak figyelek,
milyen természetesen illik belém.

És ez az,
amit nem mindenki ért meg.
Csak az, aki tudja,
hogy a legnagyobb függések
sosem hangosak.

És van egy mozdulat,
amit már nem tanultam,
csak lett.

Nem tudnám megmondani,
hányszor pihent meg a kezemen
ugyanaz a súly,
mintha oda tartozna.

Nem kérdez,
nem sürget.
Csak kívárja,
hogy én mikor adom meg magam.

A percek nem különülnek el,
összefolynak,
mint a gondolat,
hogy ez még nem számít.

Azt hiszik, megszokás.

Én tudom,

hogy ennél pontosabb szó is lenne rá,
csak ritkán mondják ki hangosan.

Mert vannak dolgok,

amik nem kiabálnak.

Csak újra és újra
visszatalálnak a kézbe.

IFJÚSÁG

I. helyezett

Pusztá Zsófia

A reményteljes reménytelen

Áll egy öreg körtefa a téren
(emlékül a betelepülőknek)
megviselten, üveges szemekkel,
széltől meghajlított ágaival
kalimpál, s várja már az olvadást.
Rücskös, megsebzett törzse megérzi
a hegyes nyílként oldalát tépő
csípő harmatot, melytől libabőr
futkos talpától a koronáig.
Üvegcsönd. Nem bírja már sokáig
(sóhajtozik, de az nem jön, késik);
utolsót lélegzik, mikor éppen
megreped az ezüsthajú tócsa,
mikor felette elszáll egy gólya
– szikár, érdes szemével még látja...
De lelkét elvitte az áltavas,
mely szívet tépő jéggel lepte meg.
Becsapták. S ez életébe került.
Most rügy, levél, virág, gyümölcs nélkül
fürkészi az égi, üde vigaszt,
s új földjében korábban kizöldül.

Pusztá Zsófia

Függés

Függök az éjben
a végtelenben
az erdő szélén
a szívek mélyén,
az az egyszavas
kimondatlanság
lesz úrrá rajtam,
mert úgy vagyok

az, aki vagyok, hogy

eljövetelemkor

még nem volt

ige a számon,

de születésem

és jelenlétem

maga volt

a kimondott

egyetlen szó:

Ige

az élet szava, mely

tűnőben él, mégis

Van.

Ám ha eltűnök,

ki hallgat engem,

ha nem leszek,

ki fog éhezni,

ha jóllakottan

megcsömörlenek,

kinek kell szavam,

az étel, a tiszta

Ige?

Világi függésben

elvessen az, ami

Van?

Lelkemből szálló

szavak nem

pusztulhattak el

mialatt

ég s föld között,

karjaimmal a

horizont fölött

függtem.

Ezért eltűnt

halott testem

függése, hogy

megtörtetve

törjem át a

sötét éjszakát,

s legyek a

függő szó, hogy

tőlem függjenek,

ki én vagyok

és nem más,

ki voltam

mielőtt lettem,

ki vagyok

mielőtt leszek:

a csendes, örök

Ige

mely megjelent,

láthatatlan, mégis

Van.

II. helyezett

Erdőháti Anna

Vigyázzatok reá

Tündöklőn fénylő
Csillaga az égnek,
Mutass utat neki,
Ha netán eltéved.
Lágy szellő, simogasd
Meg arcát, ha fáradt.
Ragyogó Nap, melengesd,
Ha nem lát mást, csak árnyat.
Éltető víz, ne hagyd
Soha szomjan.
Isten, kérlek, vigyázz rá jobban.
Legyen meg neki minden,
Mi másnak csak álom,
Ne szenvedjen hiányt,
Én csak ezt kívánom.
Rosszak, bűk és fájdalomak
Mind elkerüljék,
Áldás legyen élete,
S majd angyalok kísérik.

Pukló Dániel

Szilánkok

Ó, szép fenyő... te rothadt tetem.
Utánad barna túleveleidet szedem.
S te állsz nehéz gömböktől rogyva,
Üdezöld illatodtól megfosztva.

Fakó csendből szikra pattan,
Egy ritka díszet előkaptam,
Rád aggatom! Rád aggatom!
Kopasz ágadat csupaszon,
Csupaszon én nem hagyhatom!

Ólomsúlytól összeroppan,
Az ezüstszerű dísz földön koppan,
Nem is koppan, hanem csattan.
Nem is csattan, hanem robban.
Megannyi szilánkjá sírva,
Szerteszalad azonnyomban.

A földön halom túlevél,
Egy szebb karácsonyt remél,
Köztük már a porba veszve,
Ezerszínű szilánk tenger,
Sok eltékozolt gyémánt hever.

III. helyezett

Magasi Hajnal Csillag
Ott alszik a szó

Sós víz fürösztött,
bőröd álmod elalussza.
Ajkadon a tejet,
Anyám emléjének csókja adta.

Téged női ajak szült,
két tenyér övezett.
Tónusod sora, rajtad
vihart költ.

Madarak rendje
útra kél.
Szárnyak csapása
szólamot zajong.

Gyerekkéznek izzó lángja
játszana. Szabad?
Vérbe mártott lepke bábod
udvaromban ébredsz.

Fülledt a levegő,
barázdált a homok.
Fehér bodza ernyőről
az izzadtság csorog.

Lábaddal játszol,
érzed, hogy jön az eső.
Nagyot lélegzel,
én megkérlek, táncolj!

Meleg a termés,
terjed combomon.
Terjed combomon,
mossa az ég.

Mossa az ég,
Éjt nem várva.
Vadvízbe esnek,
Atyjuk szitalja.

Koronája, érce,
önmagához hú perce;
arany ég imájában
a bába szíve megőrizte.

Átfordul a Föld,
az Éjt is kísérve.
Egy ősi csillag medrét
tej illat lengi be.

LEGJOBB ÁTIRATOK

Pintér Jávor

Traktorkend

(Anyám tyúkja átírat)

Ej, mi a kő, traktor kend,
a garázsban lakik itt bent?
Lám, csak jó az Isten, jót ad,
hogyan felvitte a kend dolgát!

Itt gurulgat fel és alá,
még dobbantóra is feláll,
eszébe jut bürrög egyet
S nem verik ki a garászból.

Dehogyan verik, dehogyan verik,
mint a galambot etetik,
válogat a gázolajban,
a kiskirály sem él jobban.

Ezért aztán traktor, hát
jól megbecsülje kend magát,
iparkodjék, ne lásson ám,
szántatlan földet a gazdám!

Döfős rakodónk, hegyezd füled,
hadd beszéljek mostan veled,
régis cseléd vagy a báláknál,
mindig emberül szolgáltál,

Ezután is jó légy, Döfős rakodó,
kedvet ne kapj traktor kerék döfésre,
Élj a traktorral barátságba?...
Gazdám egyetlen mezőgazdasági gépe.

Döbörhegyi Barnabás, Balassa Áron, Szabolcsi-Lázár Kornél Ó, ha superhős lennék...

(Weöres Sándor: Ó, ha cinke volnék átírat)

Ó, ha Vasember volnék,
mindenkit megmentenék,
hömpölygő csatákban
minden este
felfegyverkeznék.
Családom házához
mindig visszatérnék.

Ó, ha Pókember volnék,
minden falat megmásznék,
minden szűk alagútba
belebújnék.
Nyári éjen
ezüst holdsütésben
elcsitulnék
szerelmem ölében.

De, ha önmagam maradnék
kerek égen,
élnék a földön
nagy békecsésben.
Jaj, de ottan
mindig csak örülnék,
barátaim életét
megszépíteném.

Papp Eszter Júlia

Sem utódja, sem boldog őse (Ady Endre verse alapján)

Idegen, szerető, ember
Nem engedte valakije legyenek.
Lehetek én világod teremtője,
Lehetek én világod teremtője?

S népek ezrei darabja lettem,
Mint senki, eldobott, idegen
Megvilágítom utamat,
Megvilágítom utamat.

Hogy tudnék e módon élni
Hadd mutassam lelkem részeit
Emlékezzenek nevemre,
Emlékezzenek nevemre!

Idegen, szerető, ember
Szívéből igazán szeressen.
Én leszek világod teremtője,
Én leszek világod teremtője.

2026.01.02.

Szalai Rebeka

Buba éneke

(Weöres Sándor verse alapján)

Ó, ha tündér lennék
égnek kelnék
lemező napsugárban
táncolnék.

Minden ragyogó hajnalban
liliomra, rózsára
visszaszállnék
a virágoskert trónjára.

Ó, ha ragyogó nap volnék
mindig sütnék
minden hideg kabátba
belebújnék.

Nyári nappalban
sárga hajnalban
be-be sütnék
minden ablakban.

Ó, ha fehérülő hold volnék

sötét, kerek égen
fényt adna égboltra
fehér fényem.
Ám onnan el sem jönnék,
a csendes sötétség
nyugta nélkül
mindig sírdogálnék.

Fejes Csenge

A hetedik

(József Attila: A hetedik című verse nyomán készült átirat)

E világon, ha szídsz nyomorultat,
hétszer üssenek az elárultak!
Egyszer sírva, szánakozva,
egyszer szóval, rágalommal,
egyszer nevetve, kigúnyolva,
egyszer fentről elárvultan,
egyszer bagót nem elnyomva,
egyszer fejét jól lehajtva.
Felkiált a hat, de nincsen menedék!
A hetedik te magad légy!

Ha arcon köpnek, hátba szúrnak,
te csak siránkozz az Úrnak!
Egyszer könnyed nem eresztve,
egyszer szíved elmenesztve,
egyszer rívva, bűnbánattal,
egyszer dühös méregzajjal,
egyszer bűnösen megsebezve,
egyszer a vonat előtt ülve!
Tiszta szívvel állj meg – de ha ez sem elég!
A hetedik te magad légy!

Kapzsi eszed, jól megvezet,
S majd rád szakad a mennyezet!
Egyszer hangos dörrenéssel,
egyszer poros törmelékkel,
egyszer embert agyon nyomva,
egyszer mindenkit eltiporva,
egyszer hirtelen, váratlanul,
egyszer senkit nem szedve áldozatul.
S hiába keresed, már nem zizzen légy.
A hetedik te magad légy!

Ha szeretnél, de nincsen szíved,
plátóian teremts hívet!
Egyszer magad nem figyelve,
egyszer leányt, énekelve,
egyszer fiút anya nélkül,

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja
egyszer asszonyt menedékül,
egyszer fényeset, pompával,
egyszer kietlent holtában.
Szerencsétlenek, ez a te szerencséd,
S kiáltják: a hetedik te magad légy!

Átkozottan sírba lépve,
Imát tagadni meg érted.
Egyszer a temetőben csak siránkozva,

Erdőháti Anna

Én kávészagú ifjúságom

***(Ady Endre: Én erőszakos ifjúságom
átírat)***

Futó ember sohse futkostam
Olyan elszántan, reménytelenül
A busz után és józan eszemmel,
Mint most, hogy minden számla rám ül
Nyakamon a végső hóvég.

Minden kétségem: a csak-azért-sem
Minden góg-gondom: megmutatom
S rohanok vadul
Illetlenül kómás utakon
Vissza a kávézóba.

2. évfolyam, különszám

egyszer hamvoidat trágyára szórva,
egyszer lelked nem találva,
egyszer tested elhagyottan,
egyszer nevetve elvetve,
egyszer sírva könyörögve,
S hiába a halált hozó fű, mi gyengéd,
Ha nem érted: A hetedik te magad légy!

Áldott kifacsarása a szívnek,
Luciferi lázadás: mohón,
Akarón, koffeintől remegve,
Friss-t dobogva a Munka-dobogón:
Feladataim, állok elébetek.

Kis munkakerülők és lusták,
Szánjatok engem s irigyeljetek:
Így nem élhet, ki normális lenne,
Csak, aki négy kávéét dönt reggel,
másképp nem bírna intézkedni.

Így lép egy Úr a hétfő feléje,
Ki szégyenli, hogy megint elaludt,
S nem sikolhat ki szívéből,
Életjele, lelkének maradványa,
S ifjan megy a Halálhoz.

Magasi Hajnal Csillag

Lélekig

(Átirata Tóth Árpád Lélektől lélekig c. versének)

Hosszan delelő napok,
Félkész pillanatok,
De legfőképp húsz év
Ültetett le fekete, lángtalan gyertyád elé
Hogy olajjal locsoljam meg kanóc fejét.

Szótlanul állt meg felette az idő,
Miközben az őt néhányszor figyelő szemem
Egy-egy alkonyon zokogva mossa ki
Vágyott
világomból feltörekvő szerelmem.

Szerelmet, melynek “remegő sugarát”
Gyermekem képének szelíden átnyújtva
Őrizem;
Mint tavasszal felmelegedett hintaágy,
Hangversenyen könnyező szemek
Sütőben magára hagyott kalács,
Fa alá benyúló őszinte kezek,
Hímzés közben megszúrt ujj,
Óvodásnak ötfogásos étele,
Lépcső tetején verő szív,
Kóbor cica közeledése,
Zümmögő szúnyogok,
Áthült talp alatt a tűz,
Ükunoka ölelő teste,
Hidegtől piros orca,
Félregombolt ing,
Eső utáni séta,
Kihült kádvíz,
Mézes tea,
Diavetítő,
Kavics.

LEGCUKIBB VERS KÜLÖNDÍJ

Vasics Boglárka

A horgolt manó

Egy nap elkezdtem horgolni
 nagyon tetszett ez a hobbi.
 Eszközök sokasága vár,
 a szobámba leülök már.
 Csináltam is egy kis manót,
 ott fekszik most az ágyamon.
 Ennél nagyobb boldogságom
 sosem volt még a világon.

MEGÉLHETŐ MESÉK

ALSÓSOK, 1-3. osztály

I. helyezett

Pintér Amádé

Az új alom

Egyszer egy macskacsalád tagjai, akik egy fűhalomban laktak, nagyon vártak valamit. A macskakarácsonyt, ami úgy zajlott minden évben, hogy mindig akkor született egy alom kiscicája a családnak. Évközben sosem jöttek a világra kicsinyek, csak macskakarácsonykor, ami május 15-én volt. Azért volt ekkor és nem télen, mert a macskák tudták azt, amit az emberek nem: a valóságban tavasszal született meg Jézus, nem december 24-én.

Ez a május 15-e nagyon közel volt már és egy nap el is jött. A macskagyerekeket már hajnalban, amikor felébredtek, az várta, hogy az anyukájukból tíz új, kis babacica szopizott. Nagyon csodálkoztak, hogy ennyien vannak, hiszen máskor csak hárman-négyen szoktak lenni.

– Hú, de sokan lettek! – mondta a legnagyobb kiscica.

– Tényleg! – helyeselték mindannyian.

– Azta, de rengeteg! – kiáltotta egy kisebb is odakukkantva közelebből.

– Pszt! Halkabban! – szólt rá az anyamacska – Még felébrednek!

– Eddig mi voltunk a legtöbbben! – mondták a közepesek, akik ötös ikerként születtek.

Így, az új jövényekkel együtt, már 27 kiscica lett a családban. Egyikük az új kismacskákból fehér, fekete, barna, szürke foltos volt, a feje pedig ugyanilyen színekben pompázott. Színeskének nevezték el. Ő tetszett nekik a legjobban. Egy másik cicus olyan lett, hogy fekete és fehér. A Magyararka nevet kapta. Szintúgy kétszínű volt egy másik, de barna és fehér testtel. Egy harmadikon barna, fekete, fehér foltok díszlettek. Egy cicus fekete, barna, fehér pöttyös bundát hordott. Őt Pöttyöshátnak nevezték el. Volt egy teljesen szürke is. Füst lett a neve. Ilyesmi színkeverékűek voltak a többiek is.

Nagyon jól indult tehát ez a nap. Ez ígérkezett a legjobb karácsonynak.

Miután mindenkit elneveztek, mind kétlábra álltak és táncikáltak, miközben a kicsik mélyen aludtak. A nagyok körtáncot járva énekeltek is:

– Mijá, mijá, mijá, miájú!

Mijá, mijá, mijá, miájú, miájú!

Ez az ének magyarul így hangzik:

– Te vagy az Úr, aki megszületett,

Téged dicsérjenek!

Örvendezzünk Néked!

Azután macskatortát ettek, ami virsliből, párizsiból, sonkából, májból, egérbéliből és tejből készült, a gyertya pedig egérfarokból. Ez volt a

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja
kedvenc eledelük. Szalmából készített asztalka köré
gyültek. Az anyacica felvágta a tortát, amit külön
tányérekéből faltak be csak úgy, evőeszköz nélkül.

Evés után a karácsonyfának szánt fél méteres
fenyőt úgy állították föl, hogy megfogták a törzsét és
az egyikük, amerre dőlt volna, oda felmászott, így
már jól állt a súlypont. Addig maradt így, amíg a
másikuk kitámasztotta a törzsét. Ezt a fát előző nap
vágta ki a közeli erdőből egérfogból készült
fűrészsel. Díszítés közben az egyik huncut kiscica, a
legnagyobb kölyök a legkisebb kiscicát a farkánál
fogva kitette dísznek. A picike kétségbeesetten
nyivákkolt.

– Mit csinálsz?! – ordított rá az apukája. – Nem
látod, hogy nem tetszik neki? Lógassalak fel téged
karácsonyfadísznek? – szidta meg.

– Dehát olyan jól nézne ki – védekezett a rosszcson. Közben az apukamacska visszavitte az újszülöttet az anyukához szopizni.

– Tedd inkább ki ezt az egérszörme dísz! – adott egy megfelelőbb kiakasztanivalót a nagymacska kicsinyének.

Szenteste a cicák már nem kaptak más külön
ajándékot, mert az ajándék náluk az új kiscicák
voltak. Helyette este a karácsonyfájuk körül
üldögéltek, csodálták és meséket mondtak
egymásnak. Aztán összebújtak aludni, miután még
egyszer boldog karácsonyt kívántak egymásnak.

De ez a békés karácsonyi macskaélet nem
tartott sokáig. Eltelt pár nap. Már az új kiscicák is
tettek mást, mint szopiztak: játszottak a
nagyobbakkal birkót.

Az egyik nap különös dolog történt. Az apuka
összegyűjtötte az összes kismacskát és sorba állította
őket idősségi sorban. Így indultak el. Az apuka ment
a sor elején, az anyuka a sor végén.

Szomorúan mendegéltek. Mentek jó sokáig,
mármint a tíz legkisebb kiscica az anyukája vagy
apukája hátán vagy nyakánál fogva a szájában
utazott, mert elfáradtak, de a többiek a lábukon.

Besötétedett, de még mindig nem érkeztek
meg a menedékhelyre, ahova tartottak. A fűben
töltötték az éjszakát, amiért nem értek oda. Másnap
folytatták a menetelést. Sokat mentek, a kiscicák már
sírtak a fáradságtól, de csak estére érkeztek meg.

Ott, a céljuknál, volt egy lyuk és közepében egy
faoszlop. Lecsúsztak rajta. Lent az anyamacska
elmondta, hogy miért jöttek ide.

– A mi fücsomólakunkat, amíg ti arrébb játszottatok,
felmarkolta egy valami. Egy nagy, bürrögő izé, ezért
kellett költöznünk. Ez itt egy titkos lakhely, ahol elég
széna van, amiben meghúzhatjuk magunkat.

A föld alatti gödörben a szénából álltak neki
házat készíteni. A szénakupac közepéből feldobálták

a tetejére a szénát, így keletkezett egy fülke a
belsejében, aminek ajtót is szénából fontak, hogy
télen ne jöjjön be a hideg a bejáraton, amit oldalt
vájta.

Végül hosszas munka után ez a rejtekhely
szebb lett, mint a régi házuk. A macskák várták a
következő karácsonyt az újabb kismacskákkal és
boldogan éltek addig is.

Itt a vége ennek a mesének, fuss el az egérrel!

Pintér Amádé

Vaddisznós utazás

Élt egyszer egy nagy vaddisznócsalád. A
konda vezetőjének 50 centis agyara nőtt. A
tüskebozótban laktak, mivel ott találtak egy érdekes
gombást, ami télen-nyáron, tavasszal-ősszel, mindig
termett. Akkor még csak ketten voltak, Nagy Agyar,
a kan és Lopó Kukorica, a koca. Igazából Kukorica
volt a neve, de az emberek úgy nevezték el, hogy
Lopó, mert már az éretlen kukoricát is úgy leette
mindig, hogy egy csövet jó, hogyha hagyott, így
ragadt rá a teljes név: Lopó Kukorica. Úgy éltek,
hogy ide-odavándoroltak, nem volt állandó
lakhelyük, sem kicsinyük még. Egyszer kergették a
vadászok őket, amikor éppen télen bemenekültek
előlük a tüskebozótba. Ezek helikopteres vadászok
voltak, akik kötélén lógtak le a gépből, egyik
kezükkel kapaszkodtak, a másikkal lődöztek. Nem
lehetett előlük elbújni, mert fölülről láttak mindent.
Lovasok is kergették őket úgy, hogy egyik irányból a
helikopteresek jöttek, a lovasok meg a másik három
irányból támadtak. A lovasok elől a bozót védelmet
jelentett, de a helikopteresek elől nem, de arra tűnt
mégis a legjobbnak csörtetniük. Ahogy fejvesztve
rohantak, gombákat találtak, sokat, óriásiakat.
Térdfmagasak voltak a tönkjeik és három labdányiak
a kalapjaik. Nagy Agyarnak támadt egy ötlete.
Felkapott egy gombát és a fölējük repülő
helikopteres puskás puskájához vágta. A gomba
tönkje beleállt a csöbe és eldugította. A gomba többi
része felhőként állt ki belőle. Az ember rémülten
kezdte el kibelezni a gombát, de nem sikerült neki,
mert beletörött. A lovasok látták ezt, ezért elvágattak
egy fémfűrészért meg egy akkumulátoros
hegesztőért. A vadász leszállt egy közeli rétre a
helikopterrel. Ott levágták a puskacsövet, úgy
kinyomkodták belőle egy bottal a gombát, majd
vissza hegesztették. Ezalatt a vaddisznók
elmenekültek, de jól megjegyezték a
gombalelőhelyet.

Másnap visszamerészkedtek a finom falatokért.

– Ha ez a gomba télen is terem, akkor biztos máskor is – mondta Nagy Agyar.

– Erre gondoltam én is. A bozót meg jó védelmet nyújt. Költözzünk ide! – javasolta Lopó Kukorica.

– Jó! – egyezett bele Nagy Agyar.

Így került hát oda az otthonuk, ahol egyszer aztán arra ébredt a kandisznó, hogy a felesége vonyítú.

– Aíííííííííííí! – és oda-vissza járkált.

Hirtelen kibújt egy kicsi vaddisznó a hasából! Aztán még egy, azt követte még egy és még egy és még egy. Összesen tíz kicsinye lett. Mind csíkosak voltak, csak abban különböztek, hogy melyikük világosabb, melyikük sötétebb.

– Hrrr-hrrr – horkantgattak a kicsik.

Lassan megtanultak kúszni, ledörgölték magukról a maszatot és odaigyekeztek az anyukájukhoz szopizni. Ami után kiszopizták mind a tejet, úgy döntöttek, hogy a fekvé maradt Kukorica Lopó mindenére, fejére fölkúsztak. Érdekesen nézett így ki. Nagy Agyar csak dőlt folyamatosan a nevetéstől és boldogságtól, hogy apa lett. Kukorica Lopó is boldog volt, de aggódott is, hogy mi lesz, ha megnőnek és akkor is ezt akarják majd csinálni.

Amikor a kismalacok megnőttek egy kissé, elindultak egy hatalmas dagonyához. Az apamalac kezdte a beleugrást. Akkorát ugrott, hogy lefröcskölt mindenkit és pár percen át nem látszott ki a sárból csak a hatalmas agyara. Azután úgy ugrott vissza, hogy az összes kicsi és az anyamalac is mind belebukfencezett a sárba a nagy földrengéstől, ahogy földet ért.

Az apamalac egy kicsit várt, de nem akartak följönni a mélyből. Egyik sem. Ezért visszaugrott megkeresni őket. De nem talált senkit.

Eközben a többiek siklottak, siklottak a vizes sár alatt. Úsztak, úsztak, úsztak és úsztak, de nem tudtak kijönni. Maguk sem tudták, miért nem tudtak a felszínre jönni. Az egyik kismalac hibásan született úgy, hogy már hosszú agyara volt, aminek lyukas volt a belseje. Ez kilógott a víz fölé, azzal szívta be a levegőt, majd fújta szét a többieknek is, így lélegeztetett mindenkit.

Ezalatt Nagy Agyar gondolkodott, gondolkodott:

– Hol lehetnek, hol lehetnek? – siránkozott.

Hirtelen az úszók közül mindenki ki tudta dugni a fejét és egy hatalmas tóban találták magukat, ahol úgy volt, hogy körülötte tele volt tanyákkal, ahonnan az emberi házakból állatok jöttek ki. Főleg olyan csodaállatok, amik például olyan formájúak, mint a disznók, csak búgatnak, vagy olyanok, mint a nyulak, de nyihognak. Az emberek meg nagy istállókból bukkantak elő dús, sörényes farkakkal. Az állatok ruhát hordtak, de az emberek nem. A tavon nem volt sziget és hajók sem jártak rajta pedig akkora volt, hogy a szem alig látott át rajtuk. A tanyák mögött magas hegycsúcsok látszottak, amikről hatalmas lavinák zúdultak le. A nap olyan volt, mint egy villám, mintha egy csillagszóró lenne, ami folyamatosan világított, mert úgy villámlott állandóan.

Ahogy a malacok magukra néztek, rajtuk is volt ruha. Ekkor vették észre, hogy a víz aranyból volt. Gyönyörűen csillogott. Mikor egymásnak akartak horkantva, röfögve valamit mondani, akkor csak búgatás jött ki a torkukon.

Hirtelen egy nagy sodrás elvitte őket. Rohant a hullám, rohantak benne a malacok. Egyszer csak egy nagy, aranyszínű földkupacba fúródtak bele, ahogy egy méterrel a víz mellé kidobta őket a sodrás.

Eközben az apamalac újra beugrott a dagonyába. Ott olyan hájas volt, hogy beszorult valamibe. De azután addig kalimpált, míg kiszorult abból az alagútszerű valamiből, amiben megrekedt és továbbsodródott. Ő is pont ugyanúgy járt, mint a többiek, annyi különbséggel, hogy meglátta a családját az aranyszín dombon. Egyből odaúszott hozzájuk.

Nagyorr, az egyik kicsi vette észre először. Fölbúgatott és odamutatott az érkezőre. Az apamalac ezt akarta kérdezni, hogy-hogy mógatsz, de az ő torkán is mógatás jött csak ki. Erre nagyon elcsodálkozott, de ezzel nem foglalkozva kiúszott az aranyló vízből és felmászott az aranyszínű dombra a családjához. Közösen elindultak sétálni, körülnézni ebben az új világban.

Először is a röfögős tehenekhez mentek, akiken volt ruha. A lányok zöld szoknyát viseltek, a fiúk nadrágot, a trikóik egyformák voltak. Próbáltak szóba elegyedni velük, de nem értették a röfögésüket. Furcsa volt, hogy nem értik a röfögést, holott disznók, de nem nagyon, mert már megszokták, hogy mógatnak és ők is ruhát hordanak.

Továbbmentek a piros szoknyában, két lábon állva, éppen táncikáló birkákhoz, akik hiéna hangot

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja
adtak bégetés helyett. De végül velük sem értettek
szót.

Mentek a páviánokhoz, akik kék ruhát vettek
és repültek. Úgy repültek, hogy gondoltak egyet és
felröppentek. Ők ugattak, de a mугatást ők sem
értették.

Azután mentek a lila ruhás kutyákhoz, akik
éppen futkároztak és két szárnyuk nőtt, de nem
tudtak repülni, viszont tudtak miáu-hanggal
nyávogni.

– Éhes vagyok! – szolt az egyik kismalac.

– Akkor együnk az erdőben! – mondta az agyarán
levegőt vevő kismalac, aki a levegőt pumpálta az
átúszáskor.

– De szép ez a hely! – nagy fű nőtt és olyan gombák,
ami nálunk volt a csodagombájuk. Minden növény
olyan jellegű volt, mint a gomba és a fák törzse is
aranyból volt. De láttak arra menni egy meztelen
embert, aki négykézláb járt és ijedten iszkolt előlük,
majd egy magas fára felmászott. Vállat vontak, már
semmin sem csodálkoztak.

Az egyik kismalac megkérdezte:

– Hogy-hogy odamentünk az állatokhoz, ha más
fajjal úgyse tudunk beszélni?

– Azért, mert kíváncsiak voltunk rájuk – felelték a
malacszülők.

– A malacokkal miért nem ismerkedünk?

– Mert ők úgyis olyanok, mint mi.

– Dehát meg tudnák mondani, hol vagyunk és miféle
hely ez!

– Nem mindegy? Itt vagyunk, van enni, minek tudni?

– kérdeztek vissza a nagymalacok. – Tetszik nekünk
ez a furcsa, új világ. Tudjátok mit?

A kismalacok kérdőn néztek szüleikre.

– Itt maradunk és vígan élünk! Úgyse tudjuk,
hogyan kellene hazamenni...

II. helyezett

Jenei-Kiss Anna

Virslí és Bella

Volt egyszer egy gyönyörű szép ház. Ebben a
házban élt egy gazdag lány, akinek volt két kutyája:
Virslí és Bella. A gazdag lány nagyon rosszul bánt a
kutyáival, csak hetente kaptak ennivalót és láncon is
tartotta őket. Egyszer azt hallották más kutyáktól,
hogy a világ vége után kettővel az egy nagyon jó
hely. Ha oda eljutnak, mindennap kaphatnak
ennivalót és szabadok lehetnek. Azt is megtudták,
hogy a céljuk eléréséhez kiket kell legyőzniük: az
unikorniskirályt, a szappant, a tündért és az óriást.
Így egy nap a két kutya elszökött.

Mentek egy darabig, elérkeztek egy nagy és
sűrű erdőbe. Ott találkoztak Bolyhossal, a nyúllal, aki
épp a vadász elől menekült. Azt mondta nekik
kétségsbeesetten:

– Segítsetek!

– Rendszerben, gyere velünk! – mondta Virslí.

Elkezdtek futni, de a vadász észrevette őket.
Szerencsére az erdőhöz közel volt a világ vége,
ahova csak az állatok léphettek be.

Futottak, míg a díszes kapun át nem jutottak
az unikornisok világába, ahol nagyon furcsán néztek
rájuk az egyszarvúak. Ez a világ szép, színes volt,
tele volt szivárványokkal, és volt egypár unikornis,
aki repülni is tudott, de a világ másik végén
mindenütt csontvázak heverték szomorúan. Ezen a
részén már a falakról is eltűntek a szép színek, és
ahogy mentek tovább, látták, hogy egy nagy és
szőrös valami tart feléjük. Közelebb érve látták, hogy
az a rémisztő valami az unikornisok királya volt.
Fekete volt és világított a szeme. Azt kérdezte tőlük
mérgező hangon:

– Mit kerestek itt?

– Elnézést kérünk, a világ vége után kettőt keressük –
mondta Bella.

– Jó, de ahhoz, hogy továbbmenjeteK, le kell
győznötök engem – mondta az unikorniskirály.

– Rendszerben, csináljuk! – mondta harciasan Bolyhos.

Azzal az unikornis megnyomott egy gombot
és kinyílt a fegyverraktár. Választottak három
fegyvert: egy pirosat, egy kéket és egy sárgát. Belláé
lett a piros, Virslíé a kék, Bolyhosé a sárga.

Elkezdődött a csata, Bella beállt a jobb sarokba,
Virslí a balba, Bolyhos pedig középről támadott, és
annyira sokszor lőtték meg a királyt, hogy az végül
megadta magát. Amint legyőzték a királyt, látták,

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja
hogyan jobbra megnyílt egy kapu a következő
állomásukhoz.

Ezzel át is haladtak az ajtón, ahol a szappanok világát találták és repülő szappanok itt is éltek. Elindultak, mentek, mentek. Útközben néha szappanhabon csúsztak át. Egyszer elértek a másik végébe, ahol egy nagy és fekete szappan terpeszkedett, aki nem tudott repülni. Ugyanúgy, mint a másik királynál, itt is vívni kellett. Csak manccsal. Piff, puff, paff... Legyőzték őt is.

Győzelmükkel kinyílt a második ajtó is: a tündérek világa. Itt minden olyan mesebeli volt. Meglepetésükre egyszer egy repülő kutyára kellett szállniuk, míg el nem értek a tündérek világának a másik végébe. Ott egy nem repülő tündérral kellett versenyt futniuk. Ez a tündér szép volt, csillogott a fényben. Kimentek a mezőre és ott egy megfestett pályán kellett futni egy szalmaszálért. Loholtak, ahogy tudtak, hogy elérjék a szalmaszálat és az utolsó pillanatban sikerült győzniük.

Elértek a harmadik ajtóhoz. Bementek és ott óriások éltek, akik akkorák voltak, mint egy ház. Mentek és sokszor majdnem rájuk léptek. Elértek az utolsó állomáshoz. Egy apró, nem óriásnak mondható valamivel kellett összemérni az eszközét.

Mivel Bolyhos tudott egyedül találós kérdést, ezért ezt kérte:

Van, aki ugat,
van, aki ugrik.
Együtt nevetünk,
sose veszekszünk.
Mi az?

Egy kis gondolkozás után azt mondja az apró emberke:

– A nyúl vagy a kutya! Biztos vagyok benne.
– Nem is, hanem a barátság a megfejtés – csaholta Bella.

Kinyílt a kapu a világ vége után kettőhöz. Bementek és odabenn tényleg minden olyan szép volt, ahogy mondták nekik. Úgy érezték magukat, mintha a fellegek között járnának, minden állat boldog volt, egyik sem éhezett és szabadon játszhattak a többiekkel. Elmagyarázták Bolyhosnak is, hogy mit hallottak a többi kutyától. Látták, hogy a barátság mennyire erős, s ezután jóbarátok maradtak és boldogan éltek, míg meg nem haltak.

III. helyezett

Vörös Iringó Dorka

Friante, a kettévált falu

Régen volt egy falu, amit Friantenek hívtak. Különleges hely volt, ahol békében egymás mellett éltek a tündérek és a manók. Valami történt, és Friante kettévált. Azóta Friante két külön hely lett: Armondisa és Diadont. Senki sem tudta, hogy mi okozta a szétválást.

Ötszáz évvel később született egy manófiú és egy tündérlány (ugyanabban az évben, hónapban és napon, ugyanabban az órában, percben és másodpercben). Amikor 10 évesek lettek, elmentek az erdőbe csipkebogyót szedni. Összetalálkoztak a szedés közben. Először megijedtek egymástól, mivel népeik haragban álltak egymással, de hamar rájöttek, hogy nincs mitől félniük, és barátok lettek.

Bemutakoztak egymásnak.

- Szia! Az én nevem Bende. Manó vagyok – üdvözölte Bende a tündérlányt.

- Szia Bende! Én Liora vagyok. Tündér – mutatkozott be a tündérlány is.

- Örülök, hogy találkoztunk. Tündér létedre nagyon barátságosnak tűnsz – mondta Bende, miközben alaposan megfigyelte Liorát.

- Köszönöm! Te is kedvesnek tűnsz – nevetett Liora. – Vajon mi lehet az oka családjaink viszálykodásának? – kérdezte Liora.

- Elmeséljem, mit tudok? Miért vált ketté a falunk? – kérdezte Bende.

- Persze! Izgatottan várom. – mondta Liora.

Bende elmesélte Liorának, amit az őseitől hallott Friante-ről.

- Szerinted mi a „valami”? – kérdezte izgatottan Liora.

- Szerintem valami kincs. De már nagyon késő van – jutott eszébe Bendének, miután észrevette, hogy már sötétedik.

- Igazad van. Holnap találkozunk? – érdeklődött Liora.

- Sajnos holnap Diadont déli részére megyünk és hogyha ide is jönnék, akkor a szüleim is jönnének – szomorodott el Bende.

- Oh, nem baj. Mennyi ideig maradtok ott? – kérdezte Liora.

- Szerintem öt napot. Miért kérdezted?

- Tehát, akkor ma szerda van, akkor hétfőn jöttök vissza északra, ugye? – gondolkodott a tündérlány.

- Szerintem igen.

- Jó, akkor hétfőn délután háromkor találkozunk?

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja

2. évfolyam, különszám

- Persze, ha szeretnéd – egyezett bele a manófiú.
- Mit szólnál ahhoz, ha hétfőn kiderítenénk, hogy miért vált szét Friante!
- Ez csodás ötlet, Liora! Akkor hétfőn találkozunk.
- Igen, Bende, hétfőn találkozunk. De a szüleinknek egy szót se! Jó?
- Oké, tudom, hogy mérgesek lennének.
- Pontosan. Szia!
- Szia, Liora! – köszöntek el egymástól.

Telt múlt az idő. Eljött a hétfő. Liora várta Bendét, de ő csak délután négykor jelent meg.

- Hol voltál? Már egy órája várok – vonta kérdőre Liora Bendét.
- Sajnálom, Liora, de elaludtam hazafelé jövet. De nézd, mit találtam! – és Bende egy régi tekercest vett elő a tarisznyájából.

- Azta, egy tekercs a „valami”-ről, ami kettészakította Friantet – álmélkodott a lány.

- Pontosan. – válaszolta Bende, és büszkén adta a tekercest Liora kezébe.

- Hogy szereted meg?

- Az most mindegy. Olvassuk el.

A tekercsben pedig ez áll:

„Ha tiéd a tekercs, jól figyelj, gondolom a „valami”-t kerestek.

Nehéz lesz a dolgokat, de ha megoldjátok mind az öt rejtvényt,

munkátok seperc alatt kész.

Az első: Zuhog a víz össze-vissza, de a következő nyom ott lesz alatta.”

- Mennyi? Öt? Az rengeteg! – borult ki Bende.

- Ne borulj ki! Koncentráljunk az első nyomra.

Zuhog a víz össze-vissza, de a következő nyom ott lesz alatta. Ez mit jelenthet? – vetette bele magát gyorsan Liora a rejtély megoldásába.

- Nem tudom.

- Szerintem szedjük ketté. Zuhog a víz össze-vissza... Ez a...

- Vízésés! – mondták egyszerre.

- Hi-hi-hi! – nevettek mindketten rajta.

- De szerinted melyik? – kérdezte Liora.

- Nem tudom, mert van itt egy a kapunál, egy nálunk a manóknál, és egy nálatok tündéreknél.

- Szerintem a kapunál, mert ezt akkor írták, amikor már bekövetkezett.

- Tényleg, akkor irány a....

- Totem vízésés! – mondták egyszerre.

- Hi-hi-hi! – nevettek mindketten rajta, s futásnak eredtek.

Mentek délre, keletre, nyugatra, északra (persze, irányban nem mentek ki a szélére), és odaérték a Totem vízéséshez. Ezt mondja Bende:

- Itt vagyunk, de sehol egy nyom!

- Ne borulj ki! Hm... – gondolkodott Liora.

Alaposan körbenézett. Aztán felcsillant valami a vízésés mögött.

- Megvan! – szólalt meg Liora.

- Kitaláltad hol van? – csodálkozott Bende.

- Igen, de neked árt a víz?

- Nem, miért?

- Be tudsz menni a vízésés mögé?

- Persze!

- Oké, akkor menj be, és amit ott találsz, azt mind hozd ki!

Bende bement a vízésés mögé és ezt kiáltotta:

- Igazad van, tényleg van itt valami!

Amikor kibukkant a vízésés mögül, hozott magával egy tekercest és egy kulcsot. A tekercsben ezúttal ez állt:

„Kitalátatok igaz, de vár rátok még négy kitalálandó talány.

A második: Volt már vízésés, ezúttal mi lehet?

A következő is természet, de állatoknak is ad otthont. Mi más lenne, mint a földanya, más szóval...”

- Hogy találjuk ezt ki? – esett pánikba Bende.

- Ugyanúgy, mint az elsőt – nyugtatta Liora.

- Tehát kettéválasztva.

- Pontosan! Válassz egy számot! 1 vagy 2?

- 2! – vágta rá.

- Oké, az így szól: A következő is természet, de állatoknak is ad otthont. Mi más lenne, mint a földanya, másszóval... Mi a földanya? – kérdezte Liora.

- Oh, én tudom! – mondta Bende.

- Tényleg? – kérdezte Liora.

- Igen, az erdő! – mondta Bende.

- Ja! Igen! Tényleg okos vagy.

- Oh, nem is vagyok! – mondta és elpirult.

- Na, mindegy! Melyik erdő lehet? Nálatok a Zúzvara erdő, vagy nálunk a Hóvihar erdő?

- Nálatok az nem Hóvihar erdő, hanem Hóviharmező. Nem?

- Ja, de. De akkor oda csak te tudsz bemenni, nem? Vagy?

- Mi vagy?

- Ez is erdő, nem?

- Tényleg, igazad van! – lepődött meg Bende.

- De melyik része lehet?

- Szerintem a fa, mert az ad a legtöbb állatnak otthont.

- De melyik fa?

- A vén Kálmán. Tudod, a vén gyertyánfa – mondta Bende. – Te beférsz a lyukon, nem? – kérdezte Bende.

- Talán beférek, igen. Bemegyek.

Liora bement és egy óráig benn is maradt. Bende megunt a várakozást, ezért bekiáltott.

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja

2. évfolyam, különszám

– Liora, meddig leszel még benn? Nyolc órára haza kell érnem!

De a felkiáltását csend fogadta.

- Hahó! Bent vagy? – szólalt meg újra Bende.

De ismét csend fogadta. Benézett, és látta, hogy bent van egy vízesés, és látta, hogy barátnője ott feküdt alatta. Először azt hitte, hogy alszik, és egy ébresztő dalt énekelt. Amikor elénekelt, utána észrevette, hogy barátnője nem ébredt fel. Utána visszaemlékezett Bende a barátnőjével átélt kalandokra. Végül akkor, amikor már végig ment az emlékeken rájött, hogy azért kérte meg, hogy ő menjen be a vízesés mögé, mert a tündéreknek árt a víz. Megpróbálta betuszkolni magát. Utána gyorsan vállára kapta barátnőjét, és a kezébe a tekercset. Egy kis idő után Liora felébredt.

- Liora! Jól vagy?

- Igen, de...

- Hány ujjamat mutatom?

- Szerintem kettőt.

- Oké, jól vagy!

- Bende, van egy kis baj. Nem tudok repülni.

- Az nem baj.

- Na, mindegy, olvassuk ezt el.

„Gratulálok! Kitaláltatok! Egy kérdést szeretnék feltenni:

Kit érdekel a három meg a négy?

Nem sok valakit. Ezért az utolsó három egyben lesz.

A harmadik: Látunk vele bármit, mikor lecsukjuk, vagy rövid ideig, vagy elrepít képzelet birodalmába.

A negyedik: Átlátunk rajta, ablakhoz köthető. A házból kintről is látszik. A népmesében is van... hegyen is túl. De milyen hegyen túl?

Az ötödik: Szilárd, mint a ... Nem éghető anyag, de mégis szinte minden nap látjuk.

Ha kitaláltad, ügyes vagy!

Rakd össze az utolsó hármat. Ha összeraktad, végeztél.

Találd meg a „valami”-t!

Mentsd meg Friantet!”

- A harmadik szem, a negyedik üveg. De mi lehet az ötödik? – kérdezte Bende.

- Nem tudod? Pedig könnyű. Kő. – mondta Liora.

- Jó. Akkor a szem, az üveg és a kő? Ezek mi együtt? Ezt nehéz lesz kitalálni.

- Szerintem valamelyik a hátuljáról.

- Van hátulja?

- Persze hogy van! – mosolyodott el Liora.

- Akkor nézzük meg!

A tekercs hátulján ez áll: „A segítségék: köszemüveg, üvegszemkő, szemüvegkő. Sok sikert!”

- Szerintem... – mondta Liora, de nem tudta befejezni.

- Szemüvegkő! – mondták egyszerre.

- Hi-hi-hi! – nevettek mindketten rajta.

- Az nálatok manóknál van. Diadontban. Én, hogy menjek oda? – aggodalmaskodott Liora.

- Beöltöztetlek manónak – ajánlotta Bende.

- Köszönöm, Bende! – hálálkodott Liora.

Igazítottak Liorán, és végül úgy nézett ki, mint egy manó lány.

- Oh, köszönöm Bende! – hálálkodott Liora.

Miután Liora kihálálkodta magát, elindultak Diadontba.

- Azta! De szép Diadont! – lepődött meg Liora.

- Igen, az – mosolyodott el Bende.

- Nézd, Bende! Ott van a szemüveg formájú kő!

- Igen, és ott van a kincs – mondta Bende.

Ott volt egy kincsesláda. Nem nyitották ki, hanem elvitték az erdőbe. Pár lépés után a tündér kezéből jött ki egy kis csillám, ami azt jelentette, hogy üzenetet kapott. Szerencsére nem vették észre. Csak egy kamera, ami szerencsére épp akadozott.

- Hopp, bocs! – mondta Liora és elpirult.

- Nem baj, Liora. Siessünk! – mondta Bende.

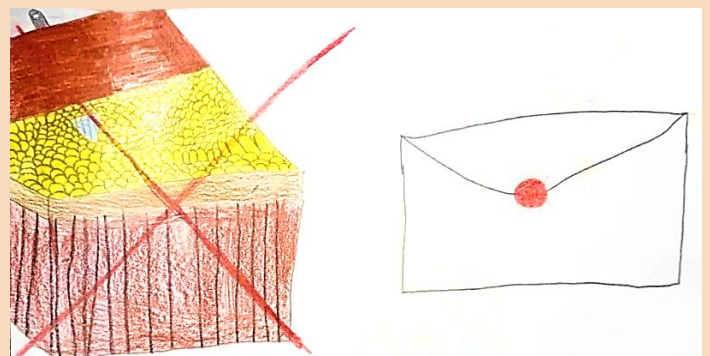
Beérték az erdőbe. Rájöttek, hogy azért volt a második rejtvénynél kulcs mert a kincsesláda azzal nyílik. Kinyitották vele a ládát és nem volt benne semmi, csak egy levél.

- Egy levél miatt vált ketté Friante? – lepődött meg Liora.

- Mondjuk el mindenkinek!

Lassan összegyűlt mindenki. Ketten elmondták és felolvasták a levelet. Eleinte értették, miért vált ketté, de a címzett nem olvasta el a másik oldalt. Hála nekik, Friante újra létezett és Diadont és Armondisa megszűnt.

Telt-múlt az idő. Hogy mi történt Bendével és Liorával? Hát, összeházasodtak és közösen sok jutalmat, dicséretet és díjat szereztek. Vége.

Hende Iringó

Lola, a méhecske

Egy szép tavaszi napon Lola, a méhecske elindult kis kosarával virágport gyűjteni. Útközben találkozott egy barátjával, Misivel.

- Szia, Lola!

- Szia, Misi!

- Hova mész?

- Virágport gyűjteni megyek. Elkísérsz?

- Persze, szívesen elkísérek.

Mikor oda értek, tátva maradt a szájuk, annyi virágot láttak. Nem is tudták, hogy először melyikre repüljenek rá.

Aztán végül döntöttek.

- Lola, – mondta Misi – vigyáznunk kell, nehogy a darazsak megtámadjanak és elvigyék a kosaradat.

Lola még kezdő gyűjtő volt, nem ismerte a veszélyeket.

Misi elmondta neki azt is, hogy mielőtt lehül a levegő, vissza kell menniük, mert különben leesnek a földre.

Miközben erről beszélgettek, egy óriási darázs elvette Lolának a kosarát.

- Segítség! – kiabált Lola és abban a pillanatban a földre esett.

Barátja megpróbált neki segíteni, de nem tudott, mert ahogy a földre esett, vizes lett a szárnya. Arra járt egy méhész, aki meglátta őket a földön.

- Hát, ti meg mit csináltok itt ilyen későn? – kérdezte.

Megfogta őket és visszavitte őket a méhkashoz.

Nagyon örültek, mikor újra otthon voltak. Felmelegedtek és nemsokára már repülni is tudtak. Megtanulták, hogy soha nem szabad késő estig kint maradni.

Másnap reggel Lola és Misi boldogan keltek, mert még este eldöntötték, hogy repülni fognak és virágport gyűjteni. Az anyukájuk figyelmeztette őket, hogy legyenek óvatosak.

- Rendben, azok leszünk! – válaszolták, majd elindultak.

Repültek, repültek és repültek, míg egy szép tisztásra nem értek, ott egyszer csak Lola megszólalt:

- Várjunk csak, hol is vagyunk? – kérdezte.

- Remélem visszatalálunk!

Elindultak hazafelé, de egy idő után eltévedtek.

- Most mit csináljunk? – kérdezte Lola.

- Nem tudom – mondta Misi.

Pánikba estek, nem tudták, mit csináljanak. Ebben a pillanatban ott termett egy ember.

- Hát, ti meg mit csináltok itt? – kérdezte.

- Virágport gyűjteni indultunk, de odáig nem jutottunk el – válaszolták szomorúan.

- Gyertek, majd én segítek nektek hazajutni!

- Nagyon szépen köszönjük.

Elvezette őket az idegen a méhkashoz. Az anyukájuk ezzel fogadta őket:

- Hála Istennek, hogy hazaértetek, nagyon aggódtunk értetek! Köszönöm neked, hogy hazakísérted őket! – mondta.

Majd megölelte őket.

- Nagyon féltünk, hogy soha többé nem látunk!

A nagy ijedségtől és fáradtságtól hamar elaludtak, megfogadták, hogy soha többet nem mennek el egyedül otthonról.

Ez a kaland tanulságul szolgált nekik, hogy mindig szót kell fogadni és rájöttek, hogy az egyik legfontosabb dolog a világon a barátság.

Hende Arina rajza

ALSÓSOK-FELSŐSÖK, 4-6. osztály

I. helyezett

Pintér Jávor Gépmanók

Mi is az, hogy gépmanó? Szerintem egyértelmű. Egy manó, aki egy gépben él.

Gara, a gépmanó egy traktor tankjában lakott. Ott keletkezett és egész életében ott is maradt. Napot, holdat csillagokat nem is látott, csak benzintartályt belülről, gép-fogaskereket és a traktor akkumulátorát. Egyszóval, mindenféle alkatrészt.

A manónak változatos volt a munkája. Egyszer az akkumulátor belsejében tartózkodott, máskor a gázolajat alakította át úgy, hogy jó legyen a

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja gazdájának. Megint máskor a gépláncra hordta az olajat. De nem a kezében, nehogy azt higgye, kedves olvasó! Hanem egy vödörben.

Nagyon hasznos tevékenységeket végzett, a társaival együtt. Ha nem lettek volna, a motor sem működött volna. Egyedül aligha ért volna valamit egy ilyen manó jelenléte, ezért a motorban hemzsegték a gépmanók, mint a legyek a szabadban egy állattartó telepen. A manók mérete olyan kicsi volt, hogy szabad szemmel nem is lehetett őket látni. Kicsi, atomnyi darabok voltak, akik onnan tudták, hogy indulni fog a traktor, hogy a gázolaj elkezdett hömpölyögni, mint egy folyó. Ha ez történt, az üldögélő társaság egy szempillantás alatt tenni kezdte a dolgát

Gara szorgosan dolgozott. Most éppen az üzemanyagot kellett átalakítania. Egy kicsi lyukú szűrőn öntötte át. A maradék váladékot, ami nem folyt át a szűrőn, egy dobozba csurgatta. Ami meg átfolyt, egy társának nyújtotta, aki vitte a robbanó kallantyúba. Egy idő után munkakört cseréltek, nehogy unalmassá váljon a munka. Egy másik munkanapon a gépolajat hordták a láncra. Ugyanazt kellett csinálniuk, mint a gázolajnál, csak motorolajjal és nem a robbanó kallantyúra hordtak, hanem a láncra.

Így munkálkodott Gara a többi gépmanóval nap mint nap, mígnem egy nap nem gázolaj, hanem benzin folyt a tartályba.

– Ez meg mi? Nem zöldes-sárga, hanem narancssárgás? – értetlenkedett egy nagyobb gépmanó. – Hívjuk a Gépvénét!

A Gépvén a gépmanók legidősebb és legbölcsebb tagját jelentette, aki nem dolgozott már, mert nagyon idős volt. Gara egyből elszaladt érte. A Gépvén az akkumulátorban élt.

Amikor még vissza sem ért Gara, a jel az induláshoz megérkezett. De egyikük sem tudta, a benzinnel mit kell csinálni, így nem mentek dolgozni az indítómotor utasítása ellenére sem. Kintről, a traktorontúli világból, erre káromkodásfoszlányok érkeztek.

– Miért nem indul ez fránya gépezet! Pont, hogy erősebbnek kellene lennie a benzintől! A csuda vinné el!

Ekkor érkezett meg Gara a Gépvéntől.

– Nem tudja! Nem tudja ő sem! – lihegte. – Fogalma sincs! Ebben a gépben még soha nem volt ilyen izé!
– mutatott a narancssárga lötyyre.

Így a gépmanók nem tehettek mást, minthogy vártak, mi lesz.

Vártak, vártak. Hallgatták, ahogyan kint a vezető elégedetlenkedik, majd hoz egy porszívót.

– Meneküljünk! – kiáltotta Gara, ahogy észrevette, hogy a vezető oda teszi a szerkentyűt, ahova az üzemanyagtartály kupakját kellett volna. – Ez fel akar szívni minket!

Mindenki futásnak eredt. Valaki a dugattyúba bújt, mások a láncszemek közé rejtőztek, amíg az ember kiszívta a sötétsárga lötyyöt. Megkönnyebbülten settenkedtek elő, amikor eltűnt a kétes folyó, majd megérkezett a jól ismert, zöldes-sárga gázolaj. Ekkor a gépmanók ujjongva kezdtek dolgozni az indítás első jelzésére, ugyanis ők a megszokott dolgokat szeretik.

Itt a vége, fuss el véle!

II. helyezett

Nyeste Violetta

Egy képzeletbeli barát

A testvérem négyéves lett. Miután elfújta a gyertyákat a születési tortáján, nagy örömmel mesélte nekem:

– Képzeld el Letti, én egy olyan dolgot kívántam, ami él és beszél!

– Hű! – mondtam én, őszintén meglepődve.

A születési buli után egész este azon tűnődtem, hogy vajon mi az, vagy ez esetben ki az, akit Liza kívánhatott. A következő nap reggelén, nem a szokásos – Jó reggelt! – ébresztett, hanem valaki ugrált az ágyamon. Mivel apából és anyából nem nézem ki, hogy az ágyamon rohangálnak, természetesen arra következtettem, hogy csakis a tesóm lehet az. Ám tévedtem. Amikor kinyitottam a szememet, nem a gyönyörű szőke hajú Lizát láttam, hanem egy barna hajú kislány nézett velem farkasszemet.

– Pislogtál! – kiáltotta a lány.

– Várj! Én nem is tudtam, hogy játszunk! És egyébként is, ki vagy te?

– Janka a nevem, Apró Janka. Én vagyok Liza legjobb barátja.

Láttam, hogy a lány valóban nagyon kicsi. Lehet, hogy egy manó? Nem, az nem lehet... a fülei teljesen átlagosak. A lány teljesen átlagosnak tűnik, csak éppen nagyon kicsi. De akkor mégis mit keres a szobámban? Épp ezeken tűnődtem, amikor betoppant a szobámba a testvérem az apró lánykát szólókatva. – Janka! Janka! – ismételtette. – Gyere, anya megengedte, hogy egy kicsit kalandozhassunk. Viszont csak akkor, ha Letti is velünk jön.

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja

Megdörzsöltem a szemem, megcsipkedtem magam, de nem, úgy tűnt, nem álmodom. Lizának valóban teljesült a kívánsága. A nagy hitetlenkedésem közepette összeszedtem magam és így szóltam:

- Gyertek, akkor induljunk. De hová szeretnétek menni?
- Nekem nincs ötletem – mondta Liza.
- Nekem sincs – jelezte Janka is.

Elkezdtem a táskámban kotorászni és egyszer csak előhúztam egy könyvet. Lapozgattam, lapozgattam, egyszer csak felkiáltott a húgom.

- Oda!
- Mi oda? – kérdeztem én.
- Menjünk el abba az erdőbe! – szolt Liza és a jobb mutatóujjával rábökött a könyv lapjára.

Az egyik pillanatban még a szobámban ültünk, a másikban pedig már egy barlang előtt csorogtunk.

- Hogy kerültünk ide? – kérdezte Liza.
- Akkor történt, mikor ráböktél a könyvben az erdőre
- vágta rá Janka.

Csak álltunk értetlenül, mikor hirtelen furcsa neszt hallottunk meg. Mire a hang irányába fordulhattunk volna, már egy pók hátán lovagoltunk. Remegtem a félelemtől. Hamarosan kiderült azonban, hogy semmi okom nem volt az ijedtségre. A pók, aki beszélt is, főzött nekünk egy húslevest.

- Úgy vártam már, hogy valaki meglátogasson! – mondta a vendéglátónk.

2. évfolyam, különszám

Mialatt egyik ámulatból a másikba estem, azon gondolkodtam, hogy Liza és Janka hogyan vehetik ennyire természetesnek ezt a helyzetet.

- Mintha csak a gondolataimban olvastak volna, elmesélték, hogy ők a játékaik során milyen sokszor elképzelték már a pókot.
- Elnézést pók úr, de haza kell mennünk – mondtam.
  - Persze, megértem – válaszolt a nyolclábú barátunk.
  - Már csak azt kellene kitalálnunk, hogyan jutunk haza – tűnődtem.
  - Hányadik oldalon is volt ez a barlang? – kérdezte Liza.
  - A hetedikén – vágta rá Janka.

Ekkor a pók azt kérte, hogy kapaszkodjunk bele egy-egy lábába. Pontosan annyiszor pörgetett meg ahányadik oldalon volt az erdő, azaz hétszer. Mikor megérkeztünk a szobámba, szédelegve mondtam köszönetet Lizának, hogy nem a 105. oldalra bökött.

III. helyezett

Novák Adél

Kirándulás az Egri Várba

A 2. b-sek elmentek kirándulni az Egri Várba. Épp most számolta meg Maléna néni a gyerekeket. Mindenki megvolt, kivéve Rolandot, mert lázas lett. A busz éppen leparkolt. Maléna néni gyorsan betessékelte a gyerekeket a buszba, és megkérte az osztályt, hogy mindannyian köszönjenek hangosan.

Fruzi, Arnold, Gréta és Attila – a négy jómadár – hátra ültek, és ott kezdtek el beszélgetni, játszani, vicceket mondani és kártyázni. Gréti és Fruzi elővették az UNO-t, Arnold és Attila pedig az előttük ülőket piszkálták.

Kinga és Karola, az osztály egyetlen ikerpárja, próbálták a két fiúról tudomást sem venni, de ez elég nehéz volt, mivel folyton rázták a székeiket, a göndör hajukat gúnyolták, és vicceket találtak ki róluk. Karolának egyszer csak betelt a pohár, és feltette a kezét. A két fiú hiába könyörgött, hogy tegye le, Karola oda sem nézett. A tanárnő jól leszidta a fiúkat, aztán visszament.

Gréta és Fruzi jót nevettek a fiúkon, majd elkérték Violától a Tappancsot unaloműzőnek, ami egy gumis, nyomkodós játék.

AI kép

Hamarosan megérkeztek, és végre kiszállhattak a megtömött iskolabuszból. A négy rosszság hátul maradt. Ahogy mentek az Egri Várban, egyre érdekesebb dolgokat vettek észre. Volt ott egy legalább hatvan méteres kút, egy drágaköves gyűrű, ami a törököké volt, hatalmas ágyúk és hozzájuk tartozó óriási ólomágyúgolyók. Volt sok tüzesgolyó és robbanószer.

Palkónak a kínzókamra tetszett a legjobban. Gréti oda volt a panoptikumért, egész álló nap tudta volna nézni. Nagy lépcsőkön mentek keresztül, a kazamatákat is megnézték. Villő hátán a hideg futkosott.

Miután a vár legérdekesebb dolgait, helyszíneit megnézték, ebédszünetet tartottak. Mindenki leterítette a plédjét, és elővette az ennivalóját. A tanárnő sajtos pizzát és sonkás-kukoricás pizzát hozott. Mindenki vehetett belőle, megkóstolták egymás ennivalóját és innivalóját is. Miután Gréti, Fruzsi, Arnold és Attila jóllaktak, elindultak egy kicsit körbenézni. Ahogy mentek, néhány tudnivalót elolvastak és megnézték, amikor észrevettek egy koromfekete földalatti járatot.

Arnold elővette a zseblámpáját, és belevilágított.

– Gyertek, nézzük meg! – mutatott befelé.

Attila rögtön mellé állt. Gréta egy kicsit vonakodva, de odament Arnold mellé.

– Fruzsi, gyere már, ne vacakolj ennyit!

Fruzsi megvonta a vállát.

– Ilyen hülyeséget csak egyszer csinálók! – jelentette ki.

– Tőlem! – nevetett Attila, és elkezdtek befelé mászni. Arnold a zseblámpájával világított. Csak négykézláb tudtak haladni, még ülni is kényelmetlen volt. Ahogy előrefelé mentek, Arnold megpillantott egy kardot és egy eltört falétrát, aminek a fele be volt penészedve.

Gréti kicsit szörnyülködve megkérdezte Arnoldot:

– Mi történhetett itt?

Arnold felnevetett.

– Háború volt itt, te lökött! Ez volt a földalatti járat.

– Én már láttam az Egri csillagokat! – jelentette ki Attila.

Ahogy ezt kimondta, egy koponyát találtak.

– Jézusom! Jézusom! – rémült meg Fruzsi. – Menjünk vissza!

– Nyugi már – ütögette meg a hátát Arnold – ez már úgysem fog üldözni.

De ahogy befelé haladtak, egy török basa turbánjára, csontokra, egy kardra és egy félig elégett börmellényre bukkantak. Gréti megfogta a régi anyagot, és megrémülve látta, hogy az szétporlad a kezében. Megpróbált tudomást sem venni róla, és hátul, csendben haladt.

Ekkor minden elsötétedett előttük.

– A fenébe! – esett kétségbe Arnold. – Lemerült a lámpa! Van valakinél egy elem?

– Nincs – mondta Attila –, de hosszú gyufa van.

– Rendben, nincs itt valami lassan égő tárgy?

– De van! Nemrég mentünk el egy fáklya mellett! – jelentette ki Gréti.

– Attila gyűjtsd meg az első gyufát, hogy Gréta megtalálja a fáklyát!

Gréta pár percig keresgélt a félhomályban, aztán megtalálta a fáklyát.

– Szuper! Attila gyűjtsd meg a fáklyát! – vezényelt Arnold. – Így tudunk előre haladni.

– Mi?! – tudakolta Fruzsi. – Ez már elég veszélyes és ijesztő volt. Forduljunk vissza!

– Semmiképp! – rázta meg a fejét Arnold. – Lehet, hogy van elrejtett kincsesláda, mint a filmekben! A ládában meg brill, rubin, gyémánt, arany, ékszerek és mindenféle csecse-becse – tette keresztbe a karját Arnold.

– Rendben – adta meg magát Fruzsi – de csak az ékszerekért!

Ahogy előrefelé tartottak, Attila szeme megakadt egy himbálózó fatáblán, de nem tudta elolvasni, mert csupa por volt.

Gréti felkapott egy nadrágmardványt, és azzal törölte le a piszkot a tábláról.

– Omlásveszély – olvasta.

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja

– Na, ne! Omlásveszély, skacok! Ó! A büdös francba! Miért tartottunk ide? – sóhajtott fel Fruzsi.

Ekkor hangos zaj és máris eltűnt a mögöttük lévő alagút.

– NEEEE! – kiabálták. – Jó ég, Arnold, erre mit találsz ki?!

Arnold elszégyellte magát, és megpróbált gondolkodni.

– Jó, semmi pánik! Egyrészt van nálam okosóra...

– De ezt nem is szabadna hozni a suliba – mordult fel Fruzsi.

– Most nem ez a lényeg... és az előttünk lévő alagút még nem omlott be, tehát próbáljunk óvatosan tovább haladni!

A többiek megpróbálták megőrizni a maradék nyugodtságukat, és elkezdtek arra óvatosan lépkedni. Sok régi tárgy...

– Egy régi bomba! – szólt Attila. – Ez már nem robban, ugye?

– Reméljük, hogy nem! – válaszolta Gréti.

– Nehogy ide nézzetek! – Attila hangja megremegett.

– Miért? Mi van ott?

– Egy szakadék – mutatta Arnold.

– Ó! A ménkübe! – rugdosott Attila egy nehéz követ idegességében.

– Megvan! – szólt Gréti – Keressünk még egy nehéz követ, azt át tudjuk dobni a másik oldalra!

– Összekötözzük a ruháinkat erőse – szólt bele Arnold.

– Igen, – mondta Gréti – és amikor összekötöttük őket, olyan lesz, mint egy kötél. Betesszük a kő alá, és amikor ez megvan, akkor Arnoldot rákötjük a lefele lógó végére, leszorítjuk a követ, hogy biztonságos legyen. Arnold megpróbál átrugaszkodni. Amikor átér, leköti magáról a kötélként szolgáló ruhákat, és ő is kifeszíti. Így

KÖZÉPISKOLA ÉS IFJÚSÁG

I. helyezett

Pintér Illangó

A huncut ízmanók

Szokták mondani, hogy van alvilág, felvilág, tündérvilág, színvilág, ízvilág. Mi most az ízvilágba fogunk utazni, ahol az ízeket manók szállítják. Ha a szádba veszel valamit, akkor a manók működésbe lépnek és az ízlelőbimbókba suhanva helyükre rakják az ízeket. De vannak olyan rossz manók is, akik az ízeket nem a helyükre teszik, hanem egyszerűen

2. évfolyam, különszám

olyasmi lesz, mint egy híd, csak nem átsétálunk, hanem átmászunk rajta, mint egy majomlétrán.

– Addig, amíg Fruzsi és Attila átmásznak, addig én és Arnold fogjuk a ruhákat. Utána én lendülök át rajta, úgy, mint az elején Arnold – tette hozzá Gréti.

– Rendicsek! – mindenki beleegyezett. Egy órába beletelt, amíg elkészült a kötél. A terv szerint mindent megcsináltak. Amikor Arnold átért, mindenkinek leesett egy Egri szikla nehézségű kő a szívéből. Arnold megcsinálta azt, amit kellett.

Először Fruzsi, aztán Attila kelt át. Most Grétire került a sor. Nagy bátorságot vett, kivette a kő alól a ruhakötelet, megfogta, és mint valami Maugli az őserdőben, átlendült. Sikerült, átjutott. – Szuper! – fogta meg a kezét Arnold.

Ahogy tovább haladtak, mindenki egyre nagyobb hősnak érezte magát.

– Mindjárt vége az alagútnak – gondolta Arnold magában, csak nem merete bevallani, hogy fél.

Hatalmas ágyúgolyókat vettek észre, és még annál is több vérfoltot és csontot.

– Úú! Ez elég bizarr – gondolta Attila.

Arnold, hogy vidítsa a társaságot, elkezdett olyasmikkel viccelődni, hogy:

– Biztos itt is van egy szellem!

A többiek csak egy pillantást vetettek rá.

Ekkor egy fény ütötte meg a szemüket. Végre nemcsak a fáklya világított, hanem egy titokzatosabb, erősebb fény is. Mindannyian elkezdtek benne reménykedni, hogy az már a napfény. Rohanni kezdtek, és valóban: egy kis rés volt, amin ugyan össze kellett magukat húzni, de kifértek.

A négy hős utolsó erejüket összeszedve kijutott. Éppen ekkor sétált el előttük az osztály. Gyorsan beálltak a sorba, és úgy mentek leghátul, mintha semmi sem történt volna.

ledobják a földre! Őket állandóan kergeti a manórendőrség, de nem tudják mindig megakadályozni a tevékenységüket, ahogy a való világban sem mindig sikeresek a rendőrök. Ezért léteznek nem finom ételek – ezek azok, amikből a manók a finom ízeket elhajigálták.

Most pedig kezdődjék a történetünk! Szóval egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kökényszem, aminek a belsejében sok-sok picike ízmanócska éldegélt. A manócskáknak kék, bojtos sapkájuk volt, kék, buggyos nadrágjuk, valamint kék kabátkájuk. Még a csizmájuk is kéken fénylett! Mindegyikük tudta a dolgát. Készítették elő az ízeket, pakolták ide, pakolták oda.

De ezek a manók huncutok voltak. A tüzetes megfigyelő ezt már előre sejtette, hiszen a nagy kékségben a kabátjuk kikeményített gallérja feketén éktelenkedett. Ezek a kis, rendetlenkedők

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja
előkészítették az ízeket, bizony. Ámde, hogyan?!
Olyan fanyarra, savanyúra, hogy ó, jaj!

Eközben a színmanók is szorgoskodtak.
Gyönyörű, élénk kék szemeket érleltek egy
leheletnyi lila árnyalattal. A bokor zöld levelei közül
kandikáltak ki a bogyók, amiket ez az egész türkizbe
vont. Aki csak meglátta ezt a csodálatos szépséget,
ámult. A farkas, a szemközti erdőből, a sas az égről, a
giliszta a földből kibújva. De ők nem kóstolták meg a
termést, mivel nem növényevők voltak.

Egy nap viszont egy kis őzikecsapat vetődött
arra. Megtorpantak, amikor meglátták a pompás
bokrot és még a nyál is összefutott a szájukban. „Ha
már a szemnek is ilyen gyönyörködtető, milyen
élvezet lehet beleharapni!” – gondolták. Egymásra
néztek, közelebb léptek és megkóstolták a termést.

Ahogy ezt megéreztek az ízmanók, rajthoz
álltak, majd, amikor az őzek foga nyomán levált a
bogyó héja, gyorsan intézkedésbe kezdtek. Mindenki
tudta a dolgát. Megfogták az ízbombákat, amiket az
ízlelőbimbókban a polcokra kellett volna helyezniük.
Ezeket szerte loccsantották elrendezés helyett és
ezzel egyöntetűen az őzikek kiköpték a falatot.
Ugyanis nyomban borzasztó, fanyar íz kezdett
terjedni a szájukban. Gyorsan füvet kezdtek legelni
inkább. Morgolódtak rendszeren a csalódás miatt.

Ahogy így bosszankodtak, a szél repkedett el
körülvük. Hirtelen megállt előttük.
– Hát ti? – kérdezte csodálkozva az őzeket. – Mi baj
van? A nyár már lehült, de még tél sincs, van fű, süt a
nap. Akkor miért ilyen morcos a kedvetek?

Az állatok elmesélték neki, hogy mi a helyzet
a kökénnyel. A szél is felháborodott a történeten,
aztán annyit mondott:
– Bízátok csak rám!

Azzal elsuhant a Fagybirodalomba. Ott élt az
egyik barátja, Fagy bácsi. Felvázolta neki a helyzetet
és Fagy bácsi megígérte, hogy nemsokára ott terem
és segít rajtuk.

Bizony: így is lett! Alighogy leszállt az éj,
odabandukolt ropogó lábán a bokrokhoz, amiknek a
gyümölcsében a rossz ízmanók éltek. Fagy bácsi
körülfogta a terméseket, amikben megjelenésére
hirtelen vigyázzba vágta magukat a megszeppent
ízmanók. Fagy bácsi szigorúan megállt előttük.
– Mit hallottak füleim? – kérdezte tőlük, homlokát
ráncolva. – Miért nem végzitek rendszeren a
dolgokat?! Nézzétek a színmanókat! Ők milyen
szépen dolgoznak! Akkor ti miért nem?! Az erdei
állatoknak kell a természetek, hogy elegendő zsír és
szalonnát tudjanak készíteni a bőrük alá, hogy meg
ne fagyjanak a télen! Nem szórakozhattok velük

2. évfolyam, különszám

kényetek-kedvetek szerint! Felelős beosztást
kaptatok a Teremtőtől!

– Bo-bo-bocsánat – vacogták a manók egyöntetűen. –
Nem fordul elő többé! Kérünk, kérünk; ne fagyassz
meg minket!

– Úgy! Jól van. Ám ha még egyszer panasz érkezik
felőletek, akkor hajaj! – fenyegetőzött Fagy bácsi,
majd továbbállt.

Másnap a szél ellátogatott az őzikekhez.
– Most már ehetek a kökényből. Fagy bácsi
megjavította őket – mesélte nekik vidáman.

A kis ízmanók ezúttal, amikor megéreztek,
hogy az őzek foga lehántja gyümölcsük héját,
gyönyörűen kipakolták az ízeket a polcokra. Az
őzikek száját csodálatos érzés járta át. Jutalmul,
nyelvükkel hálásan megsimogatták az ízmanókat,
akik rájöttek, hogy nem is olyan rossz, sőt,
egyenesen jó dolog, szépen kitenni az ízbombákat a
polcra, hogy ott szétrobbanva finomság terjedjen el
körülvük!

Ezentúl boldogan, összhangban dolgoztak.
Volt, amikor madarak, szarvasok, őzek, vaddisznók
látogattak el hozzájuk csemegézni, de olyan is
megesett, hogy vidám gyerekek csipegettek a
bogyókból, vagy öreganyók főztek a termésekből
teát. Az ízmanók szíve pedig egyre nagyobbra nőtt az
elégedettség melegétől.

Itt a mese vége, fussál véle egy
kökénybokorig! Ott aztán csipegess kedvedre!

Legjobb fanfiction Sándor Vilmos A klónok háborúja

Réges-régen, egy messzi-messzi
galaxisban csend uralkodott a peremvidéken.

A galaxis úgy nézett ki, ahogy minden
másik galaxis, végtelen volt. Minden bolygó
más-más dolgokat tudott. Például a Nabun két faj
élt, az egyik az ember, a másik a gángenek. A
gángenek úgy néznek ki, mint egy hal, de
mégsem olyanok, mert félig emberek is. Jóban
vannak egymással a Nabun.

Éltek a galaxisban Jedik is, akik a jót
képviselték.

A történet egy meteoriton játszódik, a neve
csak egy szám: 25/65-ös szektor. Itt csak
sárkányok élnek. Olyan sárkányok, amelyek a
meteorit belsejében vannak csak. Néha feljönnek
a felszínre, és megtámadják azokat, akik ott
vannak. Itt található a klónbázis.

Első fázisú klónok vannak ott. A klónok otthona a Kaminó bolygó, ott is készültek. Magasak, erősek, van fegyverük.

A klónbázison nem sejtették, hogy mekkora szörnyűség vár rájuk. Ugyanis az aljas Grivösz tábornok a legnagyobb droidseregével készült éppen elfoglalni a legfontosabb klónbázist.

Grivösz tábornok régebben egy ember volt, de most már félig gép, félig ember. Azért gonosz, mert sötét múltja van. A Jedikkel mindig harcban állt. A droidok gépek, akik Grivösz tábornok parancsára engedelmessé válnak, szerettek volna átjutni Kaminóra, hogy elfoglalják azt. Hiszen a klónok ott készülnek, és ha elfoglalják, akkor nem készülhet több klón.

Ezért a droidok megtámadták a legfontosabb klónbázist. A klónok védekeztek, ahogy csak tudtak. De nem volt elég erős a védekezés. Létszámfölényben voltak a droidok. Grivösz tábornok kilépett az ajtón. Ő is részt vett a csatában.

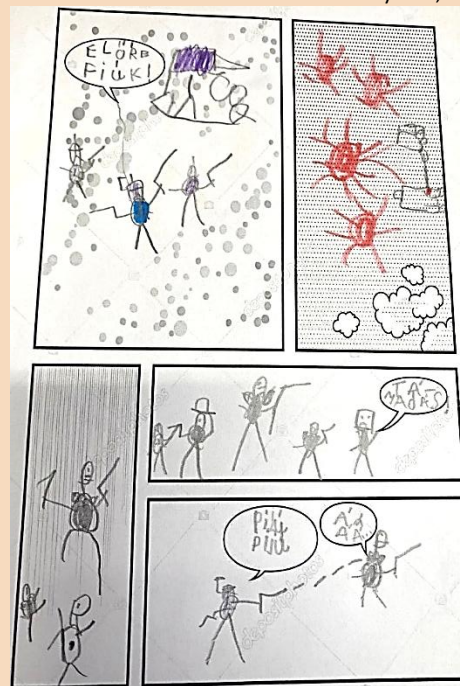
A klónok a legfontosabb bázisukat védték, ami egy őrtorony volt. De az aljas Grivösz odavezérelt tíz droidszállítót. A droidvezérlő Grivösz tábornok megmutatja a droidjainak, hogyan működik egy droidszállító.

A klónok elbukták az őrtornyot. De nem keseredtek el. A vezérük Rex százados volt, aki csak a színében különbözött a többi klóntól: kék színű volt és volt egy antennája oldalt.

A klónok Rex százados segítségét kérték, így odajött az 501-es klónosztag. Hoztak klónszállítókat és egy hat lábú klónlépegetőt. A lépegetők segítségével szétlőtték az összes droidot, de Grivösz tábornok nem adta fel a harcot.

A klónok vonultak előre, ahogy csak tudtak, de a klónlépegető nem volt elég erős. Így hát Rex százados odahívta a klónszállítókat, amelyek repülni is tudtak. A klónszállítókkal volt már elég ereje szétlőni a droidszállítókat.

A végén a klónok nyertek!

Grivösz elmenekült volna, de a klónok nem hagyták. A tábornoknak sikerült előnyt szereznie, ugyanis szét tudta lőni az őt üldöző szállítóhajót. Végül a Jedik is megjelentek, a jedicirkálóikkal, és a droidok seregét vették célba. Grivösz tábornok, az aljas tábornok gyorsan leszállt a droidvezérlő hajójára, hiperugrást hajtott végre és sikerült elmenekülnie a Jedik elől is.

A Jedik végül együtt ünnepeltek a klónokkal, de még valamit bántak. Azt, hogy az aljas tábornoknak sikerült elmenekülnie.

Legjobb klasszikus mesék

Dobai Ádám Miért üvölt a farkas?

Hideg, fagyos tél volt, vastag hótakaró borította a földet. Minden állat elhúzódott a kegyetlen idő elől – a medve téli álomba merült, a nyulak is bebújtak földalatti üregükbe, a madarak is elhallgattak – csak a róka és a farkas nem kapta nyugtát.

Egy nap a róka, amint eleség után keresgélt, a falu szélén meglátta, hogy egy áruszállító kocsiból épp élelmet vittek be az ott levő kis boltba. A róka nagyon éhes volt, már napok óta nem evett semmit. Gondolta, itt az alkalom, most vagy soha! Odalopakodott az áruszállító kocsijá mögé, és amikor az árus bácsi bement egy láda áruval, a mi rókánk sem volt rest, gyorsan felszökött a kocsira. Gondolta,

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja
biztos talál valami húsfélét, de amint körbenézett, semmi neki való eleséget nem talált, csak egy kerek sajtot. Meg kellett elégednie a sajttal, mert különben éhen halt volna. Szájába vette a sajtot és menekülnie kellett, mert az árus a kocsí felé tartott.

Szaladt a róka szájában a sajttal és meg sem állt, amíg az erdőbe nem ért. Épp enni akart, amikor megjelent a farkas.

- Mit eszel, rókakoma? – kérdezte a farkas.

- Én semmit. Mindjárt éhen halok, de nem találtam semmi ennivalót – felelte a róka, háta mögé rejtve a sajtot.

- Akkor mit rejtegetsz a hátad mögött? – erősködött a farkas.

- Nem rejtek semmit, csak viszket a hátam és azt vakarom.

- Ha nem mutatod meg, mi van a hátad mögött, én úgy megvakarom a hátad, hogy azt nem köszönöd meg!

- Ne haragudj, farkaskoma! Valóban nem is a hátam viszketett. Az igazság az, hogy a faluban voltam és sikerült egy sajtot lopni, de nehéz volt és csak úgy tudtam hozni, ha hátam mögé tettem, nem akartam tőled elrejtetni. Épp arra gondoltam, hogy meghívlak egy lakomára.

- Oh, de kedves vagy te, rókakoma! Tudtam én, hogy te nem akarsz átverni. – kedveskedett a farkas.

- Hogy is tehetném, kedves farkaskoma, hiszen te vagy a legjobb barátom.

Csak egy valamire szeretnék megkérni. Amíg én elosztom a sajtot, te menj és hozd el a nyulat, amit a nagy bükkfa mellett hagytam, mert nem bírtam idecipelni – mondta a ravasz róka.

A farkasnak még a szemei is csillogtak a „nyúl” szó hallatán, már nem is kellett neki a sajt. Elindult, hogy megkeresse a nyulat. Addig a róka nekilátott jóízűen falatozni. Mire a mérges farkas visszatért, a sajtnak már nyoma sem volt.

- Megnyúzlak, te gonosz róka! Becsaptál, nem volt ott semmi nyúl! – ordította a farkas.

- Én ott hagytam, biztos elszaladt. Nem csaptalak én be, ha nem hiszed, menj és keresd meg, valahol az erdőben kell lennie – válaszolta nyugodtan a róka.

-Ha nincs hús, megelégszem a sajttal is. Nincs erőm nyúl után kutatni. Kérem a sajtrészem – mondta a farkas.

- Odaadnám szívesen, de van egy kis baj. Feldobtam, hogy amikor leesik, kettétörjön, de annyira feldobtam, hogy felment az égre és most nem akar lejönni. Nézd, ott van a kerek sajt az égen!

A farkas felnézett az égre és amikor meglátta a holdat, azt hitte, valójában a sajtot látja és üvöltöni

kezdett. A róka pedig elment és otthagya az üvöltő farkast.

Azóta is, amikor teliholdat lát, a farkas mindig üvölt.

Dobai Ádám

A szegény ember és az ördög

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy szegény ember, akinek semmi vagyona nem volt, szegénységben élt feleségével.

Mivel, hogy a szegény embernek kevés tűzifája volt, elment az erdőbe fát vágni. Amint ment az erdőben, találkozott az ördöggel. Az ördög elejébe állt és azt mondta:

- Hallod-e te, szegény ember! Add nekem minden vagyondod, különben ebben a pillanatban végzek veled!

A szegény ember nagyon megijedt. Reszkető hangon azt mondta:

- Ne ölj meg, mert nekem semmim sincs! Mi lesz a feleségemmel, ha én nem leszek?

- Azt mondtad, semmid sincs, de van feleséged. Nekem adod az asszonyt, mert nekem épp kell valaki, aki rendben tartsa a házam, és megkegyelmezem az életed – mondta az ördög.

A szegény embernek nem volt mit tennie, így elindult az ördöggel haza felé, gondolta, az okos felesége valamit kitalál. Amikor hazaértek, szomorúan elmondta az asszonnak, hogy miért is jött az ördög. A szegény ember felesége gondolkodott egy keveset majd azt mondta az urának:

- Ne búsulj, kedves uram, elintézem én az ördögöt!

Odalépett az ördöghöz és azt mondta neki:

- Esteledik, nagyon hideg van. Maradj itt éjszakára és reggel veled megyek.

Most nagyon fázom, félek, hogy lebetegednék ebben a vacogó hidegben, és akkor nem tudnám a házad rendben tartani. Inkább most begyűjtök, te is megmelegedsz, és reggel amint kivirrad, indulhatunk.

Az ördög beleegyezett. Azzal az asszony kiment, tűzifát hozott be és begyűjtött a sütőkemencébe. Az ördög éhes volt és vacsorát kért, azzal fenyegetőzött, ha nem kap vacsorát, mindkettőjüket felfalja.

Csak most ijedt meg a szegény ember igazán! Gondolta, lemegy a pincébe, hátha maradt ott még valami ennivaló. Nem talált mást csak egy szem krumplit. Felhozta és odaadta a feleségének. Az asszony törte a fejét, hogy mit tudjon az egy szem krumpliból készíteni, hogy az ördög békén hagyja

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja
őket, és hirtelen nagyszerű ötlete támadt. Azt mondta az ördögnek:

- Ez egy csoda krumpli. Ha megsül, akkora lesz belőle, hogy az egész falu jól lakhatna. Csak egy baj van. Ha bedobom a kemencébe, nem tudom majd kiszedni, mert a vékony bőrömet égeti a tűz.

- Sebaj, mondta az ördög, majd én kiviszem a krumplit a kemencéből.

Akkor az asszony jól begurította a krumplit a kemence fenekébe. Kis idő múlva szólt az ördögnek, hogy a krumpli elkészült, most már kiveheti.

Amint az ördög odalépett a kemencéhez és behajolt, hogy a krumplit kivegye, az asszony úgy meglökte, hogy beesett az égő tűzbe. A szegény ember gyorsan becsukta a kemence ajtaját, így az ördög elpusztult. A szegény ember és a felesége boldogan éltek, amíg meg nem haltak.

Dobai Ádám **A jóságos fiú**

Egyszer volt, hol nem volt, az Óperenciás tengeren is túl, ahol a kurta farkú malac túr, volt egyszer egy boszorkány és annak volt egy jóra való fia.

Egy nap a fiú azt mondta az anyjának, hogy elmegy szerencsét próbálni. A boszorkány útravalót készített egy tarisznyába, azzal elengedte a fiát.

A fiú ment, mendegélt hetedhét országon keresztül, egyszer csak egy sűrű erdőbe ért. Amint ment, egy vak öreganyóval találkozott. Az öreganyó megszólította:

- Isten hozott, fiam! Nem kísérel vissza a házamba, sétálni akartam, de eltévedtem, és mivelhogy vak vagyok, nem látom az utat hazafelé.

- Szívesen segítek! – mondta a fiú. Azzal elkísérte az öreganyót a tőlük nem messze levő házikóba.

Az öreganyó megköszönte és hálája jeléül adott neki egy szemüveget, amelyet, ha feltesz, bármit megtalál vele. A legény megköszönte, és azzal továbbment.

Őszinteségével legmeghatóbb mese **Határ Ábel Gábor** **A barátság**

Egyszer volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl, volt egyszer egy kisfiú, akinek nem volt barátja az egész világon.

2. évfolyam, különszám

Kis idő múlva útját állta egy manó. A manó megkérte, hogy segítsen neki levenni a szekrény legfelső polcáról egy könyvet. A fiú megtette, amit a manó kért tőle, és a manó cserébe adott neki egy galambot. Megköszönte és azzal továbbment. Az erdő szélén találkozott egy gyönyörű tündérral. A tündér megszólította:

- Jóságos fiú, kérlek, fésüld meg a hajam! A néném elment itthonról és nem tudom egyedül kifésülni.

- Szívesen megteszem – mondta a fiú.

- Jóságodért, megajándékozlak egy varázspálcával, de csak akkor használd, ha azzal életet mentesz! A fiú megköszönte és folytatta útját.

Meghallotta, hogy a király lánya nagyon szomorú, de senki sem tud segíteni rajta. Gondolta, megpróbálja felvidítani, hátha neki sikerül. Elment tehát a királyi udvarba és engedélyt kért a királytól, hogy megpróbálhassa.

A királykisasszony az udvaron üldögélt bánatosan. A fiú odament hozzá és megkérdezte:

- Miért búslakodik, gyönyörűséges királykisasszony?

- Hogyne búslakodnék, tegnap éjszaka, amíg aludtam, valaki levágott egy tincset az aranyhajamból. Azóta fogy az erőm, ha nem kapom vissza, akkor meg is halok – felelte a királykisasszony.

- Ne szomorkodj tovább, én majd segítek rajtad!

A legény elővette és feltette az öreg anyótól kapott szemüveget, körbenézett és meglátta, hogy a hetedik hegy tetején élő boszorkánynál van a királylány aranyhajából hiányzó tincs. Azzal kivette a manótól kapott galambot a kalitkából, és elküldte, hogy hozza vissza a királykisasszony haját.

Nem telt el sok idő, amikor a galamb megérkezett, csőrében hozva a tincs aranyhaját. Akkor a fiú elővette a varázspálcáját, amit a tündértől kapott, és segítségével visszaillesztette a helyére a tincs haját.

A királykisasszony arca abban a pillanatban felderült. A király örömeiben feleségül adta a lányát a jóságos fiúhoz, neki adta fele királyságát, nagy lakodalmat csaptak, és még ma is élnek, ha meg nem haltak.

Aztán egyszer odament egy idegen gyerek, és azt mondta:

– Leszünk barátok?

Felcsillant a kisfiú szeme:

– Tényleg?

Mondja a másik fiú:

– Igen, tényleg!

Azon nyomban felsegítette és azt mondta:

– Gyere, játsszunk!

- De mit?
- Mondjuk foci?
- Oké, gyere hoztam labdát.
- Gyere, menjünk a focipályára!
Aztán a fiú beállt a kapuba és mondta:
- Rúgj egy 11-est!
- Oké!

Elrúgta a tizit, aztán berúgta a büntetőt a fickába, és azt mondta:

- Góól, ez az!
- Megörült a gólnak és mondta a fiú:
- Az igen!
- Azta, mekkora gól! Ez volt életem első gólja! – mondja a fiú:
- Tényleg? – kérdezte.

-Igen, soha nem fociztam. Pedig nagyon szeretek focizni. De képzelj el nekem nincsen barátom.

-Tényleg? Akkor én leszek az egyik barátod.

-Tényleg?

- Igen, persze.
- Ó, köszi, de játszottunk mást!
- Igen, de mit? Kosár?
- Oké, csak elmegyek a kosárlabdáért!
- Oké!

Meghozta a kosárlabdát.

– Na, gyere a kosárpályára!

A fiú rádobta a labdát, elsőre bement a palánkba. Mondta a fiú:

– Ez az!

Mondta a másik fiú:

– Te aztán nagyon technikás vagy!

– Köszi.

Aztán elkezdtek egymás után dobálni. Aztán eljött a nap vége.

– Na, menjünk haza!

– Oké.

Elbúcsúztak egymástól és hazamentek.

– Jaj, de jó volt ez a nap! Mindjárt otthon leszek és elmondom az anyumnak, hogy szereztem egy barátot.

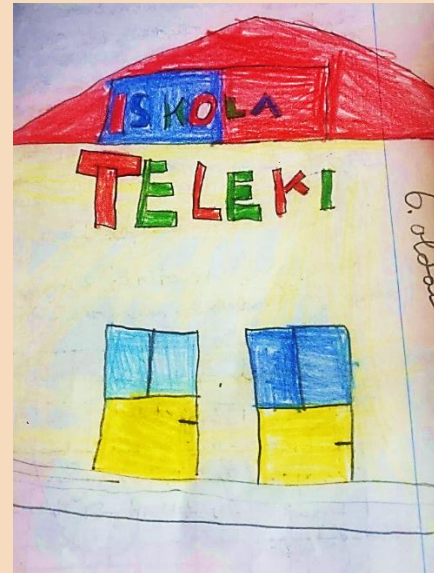
– mondja a fiú.

– Szuper! És ma jó voltál a suliban?

– Igen, persze! Holnap megint játszom a fiúval.

Lefeküdt aludni. Másnap reggel megint elment a fiúval iskolába. Mentek az iskolába, mentek és találkoztak egy bácsival, aki nagyon kedvesnek tűnt. El akarta vinni őket iskolába, de nem mentek el vele.

Mentek tovább, odaértek az iskolába.

Bementek az iskolába és elindultak a 4.a osztály elé. Bementek az osztályba, leültek a helyükre. Elkezdődött a matek óra, a fiú csak ült, és ült, nem értette a feladatot. Aztán jelző csengő volt, mondta:

- Ez az, még öt perc! Kiscsengő!
- Menjünk ki az udvarra! Gyere!
- És? – kérdi.
- Mit játszunk?
- Nem tudom – mondja.
- De a tanár azt mondta, hogy kinn maradunk még egy 20 percet.

– Jaj, de jó, ez az!

– De akkor mit játszunk?

– Mondjuk tenisz?

– Oké, gyere! Hozd a teniszütőt és a teniszlabdát!

Odamentek a teniszpályához.

– Jaj, de jó, üres! Na gyere!

Elkezdtek játszani. Egészen szünet végéig teniszeztek.

– Na gyere, mennünk kell!

– Oké.

Aztán becsengettek.

– Most jön a kedvenc órám. Környezet és abból az Alföld.

Elkezdődött a környezet óra, mondta a tanár:

– Vegyétek elő a füzetet és röpdolgozat!

– Ó, vége az órának, de ez az óra annyira jó volt!

– Igen, nagyon jó volt.

Lehet, hogy folytatódik, de ennek most:

VÉGE!

NORMÁTLAN(?) NOVELLÁK**ÁLTALÁNOS ISKOLA****I. helyezett****Szücs Hanna****Az álmodozó szív**

Amikor 4 éves voltál, esett az eső elázott a hajad, a ruhád, az udvaron játszottál. De te szerettél az esőben játszani. Esett az eső, amikor a képzeletbeli barátod megkérdezte: Te mi szeretnél lenni, ha nagy leszel? Te felnéztél az égre, az esőcseppek eláztatták az arcod. Te pedig csak ennyit mondtál boldogan: Én repülni szeretnék. Amikor az iskolapadban ültél, 7 éves voltál, odakint esett az eső, a barátnőiddel beszélgettél, amikor a tanár feltette a kedvenc kérdésed: Te mi szeretnél lenni, ha nagy leszel? Űrhajós – válaszoltad, mire az osztály felnevetett, a tanár pedig annyit suttogott az orra alatt, hogy lehetetlen. 11 éves korodra kaptál egy mikrofont, kint esett az eső amikor a szüleid feltették azt a kérdést, amit a legjobban vártál: Kicsim, te mi akarsz lenni, ha nagy leszel? Magasba tartottad az ajándékos és magabiztosan válaszoltad: Énekesnő! A család csak nevetett és kuncogott, miközben apád elfordult és ennyit mormogott az orra alatt: ebből nem lehet megélni. Amikor 16 éves voltál, volt egy legjobb barátnőd, esett az eső amikor feltette azt a kérdést, amit kevésbé szerettél: Hallod! Amúgy te mi akarsz lenni? Nekem még fogalmam sincs. Orvos – válaszoltad kissé bizonytalanul. Minden korodbeli ezt mondta. Ő nem nevetett, nem kuncogott, de lenézett és annyit kérdezett: Biztos vagy te benne? De tudsz róla, hogy nem lenne mellette semmire időd? 18 éves lettél, amikor leérettségiztél, hét ágra sütött a nap, amikor az igazgató feltette azt a kérdést, amit a legjobban kerültél: Ön mi szeretne lenni? Tanár – válaszoltad. Ezúttal nem nevetett, nem kuncogott senki a hátad mögött, így tudtad, hogy a döntés megfelelő, de hiányzott az a fránya eső. Amikor 24 éves voltál, tanárnak tanultál. Az egyetlen ülve, óra közben a mögötted lévő fiú megkocogtatta óvatosan a válladat. Te miért akarsz tanár lenni? – így hangzott a kérdés suttogva. Te őszintén válaszoltál, minek is hazudtál volna? – Minden, amit akartam vagy lehetetlen lett volna számomra vagy nem lehetett volna belőle megélni, vagy nem jutott volna semmire időm mellette. Így

nem maradt más választásom. A fiú megrázta a fejét, és feltette azt a kérdést, amit a legjobban gyűlöltél: De TE mit akarsz? Iskola után gyalog mentél haza, gondoltad kiszellőzteted a fejed. Amikor elindultál esett az eső, elázott a hajad, a ruhád. De te megálltál, felnéztél az égre és az esőcseppek eláztatták az arcodat, te pedig csak annyit mondtál: Azt szeretném, hogy a gyerekem elhiggye, hogy tud repülni. És ha eléggé hisz benne, egyszer tényleg repülni fog.

II. helyezett**Kulcsár Csenge Maja****A vadász és a szarvas**

A vadász napok óta erre az estére készült. A ház falán lógó agancs árnyéka minden éjszaka hosszú ujjakkal kúszott végig a szobán, mintha emlékeztetné őt arra, ki is volt egykor. Biztos kezű, céltudatos, a természet ritmusát jól ismerő férfi. A puska, ami most is az ágy végén pihent, hideg csönddel figyelte minden hajnalát. Márk minden reggel gondosan megtisztította, szinte már-már szertartásszerűen. Nem azért, mert szükséges lett volna, hanem azért, mert kapaszkodót keresett benne.

Gyerekkora óta vadászott. Apjától tanult, aki még ha a zöld erdők illataról beszélt, azt is tisztelettel ejtette ki a száján. „A természet nem ellenfél, hanem tanító” – mondogatta. A fiú sokáig azt hitte, hogy ez csupán egy hangzatos megnyilvánulás. Mostanában a város zajától menekülőre fogván úgy égett benne, mint egy soha ki nem hűlő parázs. A vadászat volt az egyetlen dolog az életben, ahol a szabályok egyértelműek és világosak. A lépések világosak, a cél pedig megfogható.

De ezúttal más volt. Ezúttal nem csak vadra készült, hanem önmagát akarta újra megtalálni. Bizonyítékot akart arra, hogy még képes dönteni, képes irányítani, képes cselekedni. Hogy ez nem sodorja el őt úgy, mint a folyó az őszi levelet.

Amikor a nap lenyugodott, az ég parázsló színe sötétkék mélységbe fordult. A hideg levegő élesen szúrta a tüdőt, amikor Márk kilépett a házból. Vállára vetette a fegyvert. A puskaszíj megfeszült rajta, mint egy ígéret, amit ugyan nem mondott ki, de tudatalatt magának adott: ma este sikerül. Ma este meg fog történni.

Az erdőhöz vezető ösvényen az avar fagyottan ropogott a léptei alatt. Minden lépéskor, mintha apró csontok pattannának. A fák sötét oszlopai között a maga mögött hagyott világ lassan szűkült, miként egy másik világ pedig tágulni kezdett. Egyetlen lélegzetre, egyetlen pillanatra. A város fényei távol maradtak, mintha az erdő határánál a fénynek is engedélyt kellett volna kérnie, hogy tovább jöhessen.

A férfi a tisztás szélére érve megállt. Az égre pillantva azt látta, hogy a csillagok nem csupán fényltek. Léteztek. A Tejút ködös sávja úgy húzódott végig az égbolton, mint egy olyan soha véget nem érő ösvény, amit senki nem taposott még ki teljesen. A Hold sarlója vékonyka mosolyként vitt szelídséget az ismeretlenbe. Márk leült egy kidőlt fatörzsre. Nem sietett. A vadászatban az igazi erő, az igazi próbatétel mindig a várakozásban rejlett. A lassú idő tisztelete volt ez.

A hideg lassan beszívárgott a kabát alá, de ő nem bánta. Át akarta élni minden érzékszervével, hogy emlékezhessen. Az erdő illata ilyenkor nem zöld volt, hanem mélyen földes: moha, fagy, fa, csönd keveréke.

Az érzésből ekkor egy reccsenő zaj józanította ki. Kezdetben csupán egy ág volt, ami megadta magát a hidegnek, de aztán a zajt egy újabb követte. Lassan, kimerően, mintha az éjszaka maga lépdelne.

És akkor felbukkant a szarvas.

Nagy volt, erős volt. Agancsa olyan ívet rajzolt, mintha a leglobosabb fák fájának királya lenne, aki épp a birodalmában tart seregszemlét.

Nem volt kapkodó, nem volt ijedt. A szeme sötét, mégis kiviláglóan csillogó. A mozdulataiban nem menekülés volt, hanem jelenlét. A vadász felállt. A levegő megfeszült körülötte. Ujjai lassan fonódtak a puska markolatára. A fém ismerősen hideg érzést adott. A fegyvert lassan, óvatosan az arcához emelte. A keze nem remegett. A teste tudta a dolgát. A célkereszt pontosan beállt. Lassan, milliméterről milliméterre emelte a csövet. A szarvas nem mozdult. A vadász ujját a ravaszhoz csúsztatta. Szeme fókuszált, tekintete éles volt. Tudata azonban mégis messze járt. Az emlékeknél. A gyermekkorában hallottaknál, az erdő iránt fogant érzéseknél.

A vad ekkor lépett egyet.

Nem hátra. Nem oldalra. Előre.

A vadász megállt.

A csönd most nem az erdőé volt, hanem kettejüké. Az idő sűrűsödni kezdett. Levegő helyett valami idegen anyag kezdte megtölteni a teret.

A férfi hirtelen érezni kezdte a szíj súlyát a vállán, az erdő hidegét, a sötét mélységét, a vas anyagának rideg személytelenségét.

Egy mozdulat az egész. Egyetlen döntés. Egyetlen dörrenés, és akkor megváltozik minden. Vagy véget ér valami, vagy megváltozik minden, amire még sincs felkészülve.

A célpont szeme félelem helyett valami mást tükrözött. Valami őszintét. Valami olyat, amit a városban a vadász már rég nem látott senki tekintetében: az élet súlyának elfogadását, az abból fakadó nyugalmat. Az örömteli, hálával megélt pillanatok, a létezés tiszta igazát. A vadász tekintete beleolvadt az állatába. Mintha azt üzenné: A döntés a tiéd, ember. De a pillanat közös.

A férfi szíve hevesebben vert annál, mint amikor gyerekként fogott puskát először. A kifújó levegő párája semmivé vált, de a gondolat megmaradt.

Lassan leengedte a fegyvert. Nem hirtelen, nem gyáván. Tisztelettel. Mintha az életet engedné tovább, nem a vadat.

Az állat nem azonnal mozdult. Maradt. Tanú volt ítékezés nélkül.

A vadász hátra lépett. A fegyverét már nem tartotta. Egyszerűen csak vitte. A szíj nem szorított, hanem kísért. Az erdőből kivezető ösvény másnak tűnt. Olyan elbúcsúzóinak.

Amikor a férfi lassan hazaért a zajos, fényektől villódzó városba, nem érzett kudarcot. Csendes megkönnyebbülés lett úrrá rajta.

Amikor a szobába lépett, felpillantott az agancsra. Most nem árnyékot vetett, hanem mostantól emléket őrzött.

A puskát válláról levette, pontosan visszaakasztotta a helyére. Nem volt rá szükség, hogy sokáig nézze, mert amit keresett, nem az agancs alatt volt, nem a fegyverben, nem a trófeában. Az erdőben volt. Az erdőben, a csillagok alatt, egy pillanatnyi szemkontaktusban. Amikor az élet erősebb volt a késztetésnél.

„A természet nem ellenfél, hanem tanító.”

És eljött a pillanat, amikor megértette.

III. helyezett

Gulyás Panna Ilona

Fény és árnyék

Az iskolai folyosó sápadt fényű neonlámpái halkán zümmögtek. Kint tombolt a vihar, és olyan érzésem támadt, mintha már este lenne, pedig még csak most csengettek ki a második óráról. Volt a levegőben valami nyomasztó, valami sötét, de nem tudtam megmagyarázni magamnak, micsoda. Az egyik lámpa hirtelen villant egyet, majd kialudt. Sorban az összes neonszó így tett, és hamarosan sötétség borult a folyosóra. Hatalmas hangzavar támadt, mindenki egyszerre kezdett el beszélni.

– Ha áramszünet van, lehet, hogy elmarad a számítékhóra! Szuper! – dünnyögte mellettem egy fiú az a-ból.

Regina közben előhalászott egy gyertyát a táskájából, és egy ügyetlen mozdulattal meggyújtotta.

– Húha! – álmélkodtam. – Nála még gyertya is van?

Ekkor valami különös dolog történt. Odakint hatalmasat villámlott, egy pillanatra megvilágítva a folyosón tolongó gyerekek arcát, majd ismét minden sötétségbe borult. De ez a sötétség most más volt. Puha és kellemes. Olyan volt, mint egy keskeny határvonal az álom és a való világ között, ami sehova sem tartozik, mégis mindenhol ott van. Hirtelen megjelent a szemem előtt egy parányi fény. Nem, ez nem a gyertya lángja volt. Az örökre ellobbant, kioltotta ez a puha sötét. Mert a fény és a sötét nem élhet egyszerre.

– Vagy mégis? Hiszen éppen ez történik! – gondoltam. Közben a fénypont egyre nőtt és nőtt, végül kivált belőle egy pillangó. Gyönyörű lepke volt, szárnyai aranyszínben szikráztak, melyeket különös kacskaringók díszítettek. Akár egy régen elfeledett civilizáció titkos jelei. A Fény Népeinek rúnái.

A lepke tett három kört körülöttem, majd rászállt a jobb vállamra.

Ekkor megszólalt egy hang, amely nem jött sehonnan, de mégis itt volt. Hangja tisztán és erőteljesen csengett, betöltötte az egész Mindenséget. Olyan volt, mint egy mélyből jövő, ősi erő, ami időtlen idők óta a Világegyetem része.

– Ne a külvilágban keresd a fényt, mert ott van benned! Hozzád tartozik, a részed. Ne keresd a fényt, mert ott van benned! Ott van benned. Ott. Van. Benned – visszhangozta a hang, és most a hangja

végtelenül lágy és kedves volt. A pillangó most a bal mellkasomra szállt le, a szívem fölé. A szárnyai felragyogtak, tett még egy utolsó kört körülöttem, majd elszállt, hogy soha ne térjen vissza. Egyre távolodott, végül már csak egy apró pont maradt.

Kinyújtottam felé a kezem, és abban a pillanatban a mennyezeti lámpákba visszatért a fény, de ez más fény volt. Ezerszer szebben és fényesebben ragyogott, mint addig. Ugyanebben a pillanatban a látomásnak vége szakadt. A puha sötétséget kioltotta ez a ragyogó, erőteljes világosság.

És ugyanebben a pillanatban megértettem, mit akart mondani nekem az a titokzatos, ősi hang. Nem másokban kell keresnem az erőt, a bátorságot, azt az embert, aki majd megváltja a világot. Az az ember Én vagyok.

Ez a küldetésem. Megóvni a Fényt, és legyőzni a Sötétséget. Hogy ez a fény, ami egyszer elveszett, újra az egész világban ragyoghasson.

KÖZÉPISKOLA ÉS IFJÚSÁG

I. helyezett

Sisa Richárd

A hasadás

1. Felvonás: *Egy test*

A feszes melltartó hangtalanul bomlott ki, meztelenül hagyva testemet. A bőrömet izgatóan simogatta a lágy szellő, ami a teremben kergetőzött, faltól-falig. Világos tincseim vállaimra borulva élvezték a szabadságot, míg a lábfejeimmel alig hallható neszt keltve doboltam. Szívem a torkomban lüktetett, és már azzal fenyegetőzött, hogy hirtelen megáll, ahogy a szemeimet az egyszerű ajtóra függesztettem várakozóan. Már bármelyik pillanatban ideérhetnek...

Körülöttem még jó pár anyaszült meztelen lány ácsorgott, akik egymással vihogtak, vagy éppen feszülten próbálták minél kisebbre összehúzni magukat, hogy beleveessenek a mindent elemésző sötétségbe.

A fekete falakkal körbevont teremben az egyedüli fényt a plafonra felszerelt fénynyalábok nyújtották. Ekkor kattant a zár, és néhány öltönyös úr masírozott be, akik elegáns megjelenésüket, vörös

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja
csokornyakkendőkkel egészítették ki. A teremre
rögtön idegőrlő csend ereszkedett.

– Sorakozzatok fel! – hangzott el az engedetlenséget
nem tűrő parancs, mi pedig ennek eleget téve,
egymásnak préselődve álltunk fel a földre mázolt
piros vonal mögött. A sárgás megvilágításban fürdő
meztelen testünkkel felsorakozva, az urak vizslató
szemei kereszttüzeiben, egy piaci malacnak éreztem
magam, akit most vizslatnak a vásárlók és a
megannyi koca közül próbálják kiszűrni a
leghúsosabbat. És talán részben ez is történt...

Melleim ziláltan le-föl táncoltak, ahogy egyre
gyorsabban vettem a levegőt az áporodott teremben.
Az urak prédára leső ragadozóként vetették közénk
magukat, és testünk minden egyes centiméterét
alaposan végigmustrálták. Alighogy elkóborolt
hajtincseimet egy határozott mozdulattal kisöpörtem
látómezőmből, az urak már rohamosan közel jártak
hozzám.

Elégedetlen sziszegések hagyták el szájukat,
miközben fintorogva tettek szóvá minden apró
anyagjegyet vagy ráncot, ami szavukkal élve,
elcsúfították a húsunkat. Mintha tényleg csak
malacok lennének...

Mire feleszméltem, már körül álltak engem,
és szemeik ide-oda cikáztak, elidőzve bőröm minden
pici részletén. Éppen azon voltam, hogy
lecsillapítsam dübörgő légzésemet, amikor
fenekemet egy hideg kéz ragadta meg.

– Állj mozdulatlanul! – dörrent rám az egyik
aggastyán férfi. Éreztem, ahogy a ráncokkal
barázdált ujjai sima bőrömön vándorolnak, bejárva
minden egyes rejtett zugot. Érzéseimet próbáltam
minél távolabb száműzni magamtól, amikor még
három öregember kezdte el tapogatni kidomborodó
melleimet, és csipentették durva ujjbegyeik közé
mellbimbómat.

Próbáltam máshová képzelni magam, mintha
ez csak egy ocsmány lázalom lenne, de amikor egy
röpke nyilallás hasított a fenekembe, az
kérlelhetetlenül visszaráncigált a kilátástalan
valóságomba. Az egyik öregúr megpaskolta a
fenekemet. Mégis, hogy merészeli?

A düh abban a pillanatban minden más érzést
elfojtva gyülemlett fel bensőmben. A harag
eltorzította lágy vonásaimat, és az eddig ügyesen
palástolt gyűlöletem majdnem kitört üvegkalitkába
bebörtönzött lelkemből, amikor is valamelyik férfi
megszólalt:

– Tökéletes! – dörrent csipetnyi csodálattal és egyben
mély megvetéssel megkent hangja. A felindulásom
abban a minutumban elszívargott, és döbbenet
meredtem a férfiakra.

2. évfolyam, különszám

– Holnap a csarnokban! – biccentettek felém, majd
sorban távoztak a nyúzott arcú férfiak.

Én remegő kézzel felkapkodtam ruháimat, és
az összegyűlt nők gyűlölködő serege elől
kisliccoltam a fojtogató teremből.

...

A csípős szél az arcomba vájt, ahogy a tömött
utcán átverekedve magam, felém tornyosult az ősi
Festőiskola borzongatóan giccses kőépülete. Az
egyetemi folyosók labirintusán túljutva bizonytalanul
léptem be a műterem kétszárnyú faajtáján. A szellős
csarnok közepén egy hófehér lepedővel letakart
emelvény magasodott, amik körül festőállványok
regimentje terpeszkedett. Az ecseteket szorongató
fiatal férfi tanítványok kíváncsian szemlélődtek,
ahogy a professzor kérésére meztelenül felfeküdtem
az emelvényre.

– Mint láthatjátok, ma a női test arányaival fogunk
foglalkozni – köszörülte meg a száját a
professzor, majd felém fordult – Hajtsd szét a
lábaidat, kedves! – húzódott bizarr mosolyra
a szája széle.

Szemeimet lehunyva cselekedtem, elengedve
a fülem mellett a fiúk elégedett tapsolását és
röhögését. Néhány szófoszlány, többek között, a
megrakodott szuka, vagy a felhízlalt sertés, azért így
is örökre belém vésődött... vagy az, amikor valaki
bekiáltotta, hogy sokkal jobban mutatnék az ágyában,
mint a vásznán. Az elgémberedett csontjaim fáradtan
tiltakoztak, amikor már órák óta ugyanabba a
pozícióba kellett merevednem. Mint egy szobor,
akinek nincs más értéke, csak a teste és a kinézete.
Azért miközben mozdulatlanul feküdtem, szomjas
vándorként szívtam magamba a festőtanoncok
minden kézmozdulatát, és a professzor minden
hasznos tanácsát.

Ugyanis kislány korom óta festőnő szerettem
volna lenni, azonban a társadalom darabokra törte
álmaimat. Hiszen a nők nem tanulhatnak festeni,
főleg nem egyetemeken. Így ez lett belőlem... Büszke
vagyok e magamra? Legalább a testem
feláldozásával, hallgathatom az előadásokat. Ez is
valami. Egy jelentéktelen senkiként szívhatom
magamba a tudást, és sajátíthatom el a mozdulatokat
a tekintetemmel...

...

Az éjszaka fényei különleges pillangókat
vetítettek a vásznamra. Az egyetem épülete kongott

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja az ürességtől. Minden néma csöndbe burkolózott. A megfoghatatlan csendet, csak az ecsetem alig hallható súrlódása törte meg. A festék omlósan terjedt a lapomon, ahogy kezeim maguktól mozogtak.

2. Felvonás: *Egy férfi*

Gőzölgő kávémát szorongatva csörtettem be a festőcsarnokba, ahol a nemrég felvett lány már az emelvény szélén kuporgott. A diákjaim idétlenül röhögcséltek, ám amikor köpcös alakom feltűnt a teremben, a jelenlétemre szerencsére mindenki elhallgatott. Végre. Miért kell folyamatosan dobhártya szagatóan rikoltozni? Ráadásul férfiú létre? A nőktől nem is várok mást, hiszen ők csak arra valók, hogy megdughassuk őket. De a fiúktól...

Átvonultam a csarnokon, és egyesével szemügyre vettem a tegnapi alkotásokat. Legnagyobb csalódásomra, egyik szörnyűbb, mint a másik, pedig pályafutásom alatt, most van a legdögösebb modellünk...

Bosszúsan kezeim közé kaptam a naptárat, és kis híján összeestem, amikor eszembe jutott, hogy alig egy hét van az ország legnevesebb művészeti gálájáig. Milyen alkotásokat fogok tudni a nézők szemei elé tárni, amikor a diákok által életre keltett képeket még egy utcán kéregetőnek sem akarnám odaadni? Homlokomon kétségbeesetten futottak össze az egyre mélyebb ráncok, amikor is a sarokban észrevettem egy festményt, aminek sarka kikandikált egy paletta alól. Furcsállva a dolgot odaballagtam, és feleltem azt. Szinte a lélegzetem is elállt a döbbenettől, ahogy szemtől szembe néztem az egyik legprofibb technikával kivitelezett, fenségesen elbűvölő alkotáson. Az izgalomtól libabőrös kézzel a magasba tartottam a festményt.

– Kinek a műve ez?

A diákok értetlen szemmel bámultak rám, úgyhogy megismételtem:

– Kié ez a pazar munka? Ez lesz a gála ékköve! – kiáltottam megrészegülve az örömtől. Erre aztán minden kéz a magasba lendült, és egyszerre tört ki a vita a tanoncok között, ugyanis egy megmagyarázhatatlan véletlen folytán, mindenki a sajátjának tartotta a művet.

Ekkor egy légből kapott ötlettől vezérelve megpördítettem a festményt, és a hátoldalán egy név volt olvasható:

– Gracie – suttoztam, és hitetlenkedve a modell felé fordultam, akin a rémület minden egyes lehetséges árnyalata tükröződött.

– Én meg tudom magyarázni...

2. évfolyam, különszám

– Elég! – ordítottam, majd az első dologgal, ami a kezembe akadt, egy szikével, felhasítottam a festményt és ezt mindaddig folytattam, míg abból nem maradt más, mint színes papírcsíkok egymás hegyén-hátán...

3. Felvonás: *Egy tó*

A lebukó nap utolsó sugarai gyengéden tükröződtek rajtam. A hullámaim erőtlen tájékokat vetve mosták a partot. Amott, a homokban, kettő női modell pózolt, míg a férfiak a bortól kivörösödött arccal, őket örökítették meg. Az este beálltára tekintettel a tanoncok összecapták állványaikat, kilögybölve ezzel pár festékfoltot, amik megszínezték a homokszemcséket. Nemsokára már csak a két nő maradt a parton, akik a mólóhoz oldalogtak. Az egyik meg is mártózott bennem, miközben fojtott hangon beszélgettek:

– Ki fognak rúgni – osztotta meg társnőjével egy szőke fejkoronával ékesített hölgy, aki felhúzott lábakkal legeltette tekintetét hullámaimon.

– Tényleg festettél? – szuszogta a másik gúnyos hangon.

– Igen – sóhajtott az előző.

– Akkor meg is érdemled! Nem is értem, miért hoztak el téged ebbe a festő táborba – tört ki nevetésben a második, majd törölközőjét maga köré csavarva elrohant, magára hagyva az összetört lányt.

A víztükrömre felkúszott a Hold, kivehetővé téve a könnyező lány alakját, a fodrozódó hullámaim hátán. A lány egy idő után feltápáskodott, és elindult visszafelé, amikor a lábai előtt megcsillant valami. Egy szike. Látszott, hogy ismerős számára a szike, mert különösen sokáig nézte és forgatta.

Végül a lány karcsú testével habjaim közé lépett, a szikét pedig megmártotta a Hold gyöngyöző fényében, majd torkába lökte azt.

Egy ideig még dobáltam ernyedtestét csillogó habjaimon, majd süllyedő alakját magamba fogadtam.

4. Felvonás: *Egy festmény*

Karcsú mozdulatokkal csorgatták a vásznamra a halványzöld festéket azért, hogy nemsokára egy hideg tárgyat mártsanak belém, összetépkedve festékpamacsokkal borított külsőmet. Egy férfi vagdosott össze, akinek szemei összeszűkültek odúvá változtak, a lány, aki pedig életre keltett, könnyeivel küszködve támolygott ki a teremből. Ügyetlen papírgurigába gyűrve

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja
kuporogtam a kuka alján, amíg az a férfi szét nem hajtogatta fecnijeimet és egy vászonra nem ragasztgatott. Új, de mégis régi külsőmmel függtem a gála falán, ahol öltönybe bújtatott, magukat fontosnak tartó emberek csodáltak meg. Végül megnyertem a versenyt. "A hasadás". Ezt a nevet kaptam. Ujjongva tartottak a magasba és a festőnőmet szölongatták. Rajongtak értem. Méltattak. Mind nem érdekelt. Én nem a selyemkesztyűs, aranyóras kezek fogságában szerettem volna csüngen, hanem a lányéban. A névtelen lány óvatos kezeiben. De ő nem jött el. Ő nincs. Én itt vagyok. Színekbe zárva. Örökre. És magamban hordozom a lányt, amíg a pillanatragasztó vas keze el nem engedi gyöngye papírfecnijeimet a vászonnól.

II. helyezett

Molnár Alex

Szív

Ez egy valóságos eset! Itt a városunkban történt már sok évvel ezelőtt. Három kis cica pusztult el furcsa módon ebben a történetben. Mégsem találtok semmit a híradásokban!

Ebben a korban még nem számított rendkívülinek a kis kedvencek piszkos eltüntetése, de ez az eset mégis más mit a többi.

A történet pár nappal ezelőtt kezdődik. Kevin munkába hajtott korán reggel a fagyos időben. Úgy indult, hogy ez a szerda is olyan lesz, mint a többi munkanap. Kerékpárjával gyorsan haladt, mint mindig szokott, s akkor lett más az a nap.

Az út szélén, a sárban, egy rozoga kartondoboz. Melléje kidobott, átázott takaró darabok hevertek. De nem ez volt a felkavaró. A doboz oldalán, ahol az eső szétáztatta a papírt, három pici cica ácsorgott. Olyan kicsik voltak, hogy alig lehetett őket macskának nézni. Inkább csak mozgó, reszkető élőlénynek. Kevin szíve gyorsabban kezdett verni. Nem gondolkodott. A karja magától húzta a fűket. Odarohant a dobozhoz, összekuporodva, egymáshoz bújva, a nedves, hideg, kis testek mozogtak. Gyenge, síró hangot adtak ki.

Kevin kezébe fogta a kismacskákat és abban a pillanatban egy gyerekkori emlék villant az agyába. Valami kegyetlenül ismerős, már egyszer átélt érzés. Anyukájával együtt ketten éltek egy családi házban sok-sok évvel ezelőtt. Már nem tudta, miért ment azon a tavaszi napon egyedül a ház pincéje felé, de

2. évfolyam, különszám

arra nagyon jól emlékszik, mi változtatta meg az életét. A résnyre kinyitott pinceablakból nyávogás hangja szűrődött ki. Benézett Kevin az ablakon: a szénrakás tetején egy dobozban három aranyos kiscica sírva hívta az anyukát. Kevinéknek nem volt semmilyen háziállatuk, tisztában volt vele, hogy egy kóbor cica fialhatott a pincéjükbe. Rohanva sietett és örült, hogy aranyos kismacskáik lesznek. Az édesanyja, aki a konyhában főzött, mérgesen vette tudomásul, hogy ezzel is neki gyűlik meg a baja. Kevint utasította, most azonnal menjen át a szomszédba segítséget kérni a cicák eltüntetésére. A szomszédban elutasító választ kapott a házi asszonytól, azt mondván, hogy Gyula nem képes ilyen aljas munkák elvégzésére.

Kevin anyukája a hír hallatán megrázó feladatot bízott a fiára. Egy vödört félig töltsön meg vízzel és a kiscicákat tegye bele. Kevin 11 éves gyerek volt, aki nagyon szerette az állatokat. A kicsi ártatlan cicák, kutyák különösen kedvesek voltak számára.

Kevin válasza:

– Nem akarom ezt csinálni.

Az anyukája dühösen rákiáltott.

– Azonnal csináld meg! Megértetted?

Kevin félve, hogy kikap, csutkával a torkában megcsinálta. Beletette a három kiscicát a vödör vízbe, akiknek még a szemük sem nyílt ki. Közben Kevin fejében az járt, hogy a harminc éves szomszéd férfi nem képes rá, de nekem meg kell csinálnom.

A kiscicák a vödör vízben még jobban elkezdtek a nyávogást, segítséget vártak. Küzdöttek az életükért...

Kevin nem tudta nézni és hallgatni.

Visszament az anyukájához, aki egyből számon kérte a feladat elvégzéséről. Kevin visszament a vödör vízhez 1 perc múlva. Inkább ne tette volna! Amit látott, örökre megváltoztatta gyerekkori énjét. A három végtelenül aranyos kiscica már a küzdelem végét járta, egyre többet kerültek víz alá. Kevin befutotta házba, el a látványtól, az anyjához, aki ismét utasította.

– Menjél és ásd el valahol a kertben a tetemetek!

Kevin megtörve nemet mondott.

– Nem vagyok képes rá! Nem akarom még egyszer látni, hogy mit tettem!

Anyukája mérgesen kiment és befejezte a munkát. Kevin innentől más ember lett. A gyermek agya sokáig ezt a változást még nem vette észre, az a pillanat, az a végzetes engedelmesség örökre beleégett a lelkébe.

Aztán egy gyenge, sikolyszerű nyögés szakította félbe az emléket. A hang nem a múltból,

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja
hanem a markában lévő kis cicáktól jött. A feje felpattant, a szemei újra fókuszáltak. A kicsi, fekete-fehér cicacsecsemő, akit a tenyerében tartott, tátott szájjal, erőtlenül lihegni. A szeme félig nyitva volt, tekintete távoli és ködös. Aztán a tenyerében egy apró, éles fájdalompont hasított a bőrébe. Az egyik kiscica, a halálra rémült fekete, kétségbeesetten próbált kapaszkodni, és a körmeit a húsába mélyesztette.

– Igen, igen, itt vagyok – mondta Kevin, a hangja rekedt volt az emléktől, de a mozdulatai azonnal határozottak lettek.

– Itt vagyok, nem hagyom, hogy bántsanak.

A kabátja belső zsebébe, a testéhez közel helyezte a cicákat, hogy átadja nekik a saját melegét.

Még most is keresi Kevin a válaszokat a miértekre. Hogyan gondolkodott az édesanyja, amikor ilyen kegyetlen feladatra kényszerítette? Mi járhatott az anyja fejében? A múlt fájdalma a szívéből soha nem törlődik ki. Az a vödör örökre ott lesz az emlékezetében, de most már nem egy tehetetlen gyerek volt, akit a fájdalom megbénít, hanem egy felnőtt, aki a fájdalomból merített erővel képes volt segíteni. Az a régi, gyenge élet része volt, de ő most erősebb volt nála.

Fejes Csenge

Szív

*„A gyász az emlék
ami engem a halálhoz köt
téged az élethez”*

Jón Kalman Stefánsson

Hali, mindenkinek! Kiki vagyok! Tudom, tudom! Azokba a szörnyű amcsi romkomokba vannak ilyen idióta becenevek, de az igazság az, hogy én magam is igencsak szörnyű volnék. A Kiki, az én esetemben, a Krisztina becézése, de én gyűlölöm ezt a nevet. Nem azért, mert nem lenne szép, hanem mert annak a cafkának is ez a neve, akivel megcsalt a pasim. Vagyis... az expasim. A Kiki, meg olyan bolondos, bájos, kedves, aranyos név, pont olyan, mint én! Na, jó! Aranyos és bájos utoljára oviban lehettem, de anyám szerint igazából, akkor is már egy kis szörny voltam. Mondjuk egy sütiszörny. Rohadtul édesszájú vagyok! Ja, és csúnyán is beszélek. Anyám szerint ez nem nőies, de leszárom! Már csak azért is! Amúgyis, most már mindenki az, ami csak lenni akar. Én mondjuk

2. évfolyam, különszám

lehetnék póniló, vagy egy sütis doboz, ami elnyeli a finomságokat. Vagy lehetnék egyszerűen egy tizenhétéves lány is... de nem vagyok az! Mit is szoktak mondani a fajtámra? Angyal? Igen! Azt hiszem, így hívnak minket! Annak a befásult osztályfőnökömnek ugyancsak nem volt igaza, mikor azt mondta, hogy pokolra való vagyok, csak azért, mert órán dugiban a telefonom bütyköltem, hiszen most itt ülök fent. Egy csillagon. Egyébként egész szép a kilátás. Innen még a sarki fény is sokkal szebb. No meg, mindenhová belátok. Házakba, szobákba, polcok mögé és a szívekbe is. Kár, hogy mikor még éltem, az enyémbe senki sem látott bele.

Na de, kezdjük az elején! Ide figyuzzatok! Most egy angyal fog nektek mesélni! Lefogadom, hogy nem volt még részetek ilyenben! Vágjunk is bele!

Nagyon boldog és bolondos kislány voltam, rakoncátlan és cserfes. A nagyapám néha feltett a cseresznyefa tetejére és anyám majdnem szívinfarktust kapott a látványtól. Máskor meg háztetőre másztam, pár milliméteres jégen korcsolyáztam – mondjuk be is szakadt alattam, de az már részletkérdés – és még sorolhatnám, de nem fogom, mert még a végén elunjátok. Szóval, szuper kislánykorom volt, egészen addig... Igen, addig a napig, amit úgy vártam. Még életemben mindig féltem kimondani, mert féltem, hogy pokolra kerülök miatta, de most már egy glória lebeg a fejem felett, szóval nem tök mindegy!

Van egy csodás kishúgom. Lili. Első osztályos voltam, mikor megszületett. Nagyon vártam, de akkor még nem tudtam, hogy milyen mostoha is tud lenni az élet! Mikor megszületett, nem mehettem be a kórházba meglátogatni, csak pár héttel később. Ekkor már tudtam, hogy nagy a baj, mert túl sokat volt bent anya velem. Aggódtam. Majd mikor végre a kezembe adták volna, ott abba a bűdös, fertőtlenítőszagú kórterembe, mielőtt még láthattam volna a kis arcomkáját, anyám mélyen a szemembe nézett: Ő a húgod, Lili. Tökéletes! – olyan éllel mondta a hangjában, hogy azt hittem, összepisilem magam. Nem értettem, csak miután a kis kendőt eltűrtem az arcából.

Azóta is visszhangzik a szó a fülemben: Tökéletes. Igen az! Nekem az! De a társadalom szemében csak egy... nem is tudom, mi. Mindent is mondtak már rá. De én most itt ülök fent egy csillagon, és Isten bizony, a Taigetosz nem is létezik! Nem tudom, milyen barom találhatta ki. Mindenki az lehet, aki akar, ebben a nyomorult világban, akkor a húgom, miért nem lehet csak egy lány? Olyan kedves és önzetlen. Egy igazi csoda. Az én csodám, de ha

őszinte akarok lenni, ott a felhőtlen gyermekkorom megszűnt, és már nem voltam más csak a down-szindrómás kishúgom nővére.

Kislányként még fel sem fogtam, mi történik körülöttünk. Sokan csak a jellegzetes vonásokat látják maguk előtt, mikor a Down-szindrómáról beszélünk, de a valóság ennél sokkal pocsekább. A húgom már 11 éves és pelenkázni kell még mindig. Sőt egészen haláláig kell majd. A mája, a szíve, a tüdeje, de még csak a bélrendszere sem fejlődött ki rendesen. Értelmileg visszamaradott, beszélni alig szokott. Néha látom, ahogy felnéz az égre, és tudom, hogy engem keres. Tudom, hogy tudja, hogy van túlvilág. Mondjuk, én nem mindig hittem benne, de most már én vagyok az élő... vagyis a halott példa, hogy van! Szeretem a húgomat, még akkor is, ha miatta borult fel az életem.

Mondhatom egyáltalán, hogy szeretem? Vagy múlt időben kéne beszélnem? A szeretet még a halál után sem múlik el. Sem abban, aki életben maradt, sem abban, aki elhunyt, higgyetek nekem!

Tehát megszületett a húgom. Onnantól kezdve lettem láthatatlan. Anyámnak nem volt ideje rám, az apám lelépett, pedig még régen megígérte nekem, hogy sosem hagy el! Ekkor meggyűlöltem a pasikat, mert rájöttem, hogy nem lehet bennük megbízni. A nagyszüleim időközben meghaltak, a barátok már csak szomorúan, szánalmasan, de legfőképpen undorral néztek ránk. Mintha a Down-szindróma fertőzne. Hogy milyen idióták tudnak lenni az emberek! Én miért nem tehettem meg, hogy ennyire vak és hülye legyek?

Hárman maradtunk: Anya, Lili és én, de úgy éreztem, mintha én eltűntem volna.

Lili minden energiánkat felemésztette. Kórházból kórházba, műtétről, műtetre, egyik érzéketlen orvostól a másikig jártunk. Nem is értem, miért választja valaki ezt a hivatást magának, ha képtelen az emberi érzésekre. Tudom én, hogy jó pénz, de azért nem árt az emberség, az ingyen van. Tisztelet a kivételnek. Lali doktor úrnak mindig is vágya volt látni egy hullócsillagot, így intéztem neki egyet. Ő megérdemelte. Mindig mosolyogva fogadta Lilkót. Lili egyébként csak tölem fogadta el az ilyen bugyuta becézéseket. Mióta meghaltam, senki nem becézgeti már így és tudom, hogy hiányzik neki. Még ha szavakba önteni nem is tudja.

Már hatévesen én porszívóztam az egész házat, én mostam fel, teregettem, hajtogattam, mosogatógépet pakoltam, de még főzni is főztem, ha kellett – a zacskós leves volt a specialitásom. Pelenkáztam, műtéti hegeket kengettem, vigasztaltam anyát, vigasztaltam a húgomat, suliba

mentem, suliból jöttem, ha időm engedte, néha még tanultam is, de ha őszinte akarok lenni nekem a suliban volt az a hely, ahol tudtam pihenni. Még a logaritmusok is pihentetőbbek voltak, mint az ápolókkal veszekedni, hogy adjanak új pelust. Eskü, lecseréltem volna én, nem kellett volna nekik, ha adtak volna.

Ahogy kamaszodtam, kezdtem megelégedni a sok szart, ami körülöttünk volt. Ráadásul még a mensim is megjött és folyton izzadtam, no meg tele voltam pattanásokkal. Hadd jegyezzem meg nektek, hogy noha mindenki azt hiszi, hogy az angyalok tökéletesek, egyáltalán nem azok. Csupán a lelkük méltó volt arra, hogy kapjanak egy csillagot, amin kémlélődhetnek. Például a csillagszomszédom, Robi, olyan kelekótya, hogy múltkor egy hullócsillagot akart elereszteni az özvegyének, ehelyett majdnem agyoncsapta szerencsétlen gyászoló nőt egy villámmal. Én sem vagyok tökéletes, de hülye lennék felsorolni a hibáimat, hiszen ebben a történetben, most én vagyok a főhős, szeresetek engem – életemben úgyis olyan kevés szeretetet kaptam – de képzeljétek el, idefent senkinek sincsen pattanása és hülye havivérzése sem.

Visszatérve, mikor megjött a mensim és a hormonok tomboltak bennem, lázadni kezdtem a sorsunk ellen. Azóta rájöttem, hogy úgysem győzhettem volna ellene, de azért én nem bántam meg semmit sem. Volt több pasim is. Lehet, hogy ilyen szempontból nem éltem túl erkölcsös életet, de közben meg én éltem csak igazán erkölcsöset, mert én soha senkit nem vettem meg amiatt, hogy más. Nem beszéltem ki senkit, nem bántottam szándékosan senkit, mások tették velem, velünk, a húgommal. Én csak halmoztam az élvezeteket. De volt ott minden. Elszöktem, lógtam a suliból, piáltam, de dögvél, néha azt hittem, belehalok, máskor meg csak szartam a világra. Kivéve Lilsziszire. Ah... imádom becézgetni. Nem voltam jó tanuló, inkább csak süttel töltöttem magam, az segített nem olyan szomorúnak lenni, végül is az alkohalnál jobb, és hála égnek nem híztam el, valami csoda folytán.

Tudom, hogy anya sokszor volt rám mérges, egyébként teljesen jogosan, de nem volt ereje velem veszekedni. Senkit nem érdekelt, hogy én mit élek meg, én csak a tesó voltam. Egészséges, tehát fogjam be a pofámat és ne picsogjak!

Említettem nektek, hogy volt egy barátom, illetve, hogy több, de volt egy, akibe tényleg szerelmes voltam. Máténak hívták. Jóképű volt és okos, kár, hogy olyan romlott volt a lelke, de azt hittem, én majd megváltoztathatom. Innen üzenem

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja
csajszi, hogy sosem fogjátok tudni megváltoztatni a pasitokat, ez nem a ti dolgotok. Ha ők nem változnak maguktól, akkor nektek semmi esélyetek. A Disney mesékben cukik a pasik, de a valóság ennél árnyaltabb. Apám miatt amúgy sem bíztam a férfiakban, utólag visszanezve nem tudom, miért reménykedtem Máté kapcsán.

Jó barátnő voltam! Sok mindenben voltam rossz: rossz tanuló, rossz gyerek voltam, de testvérenek és barátnőnek tuti a legjobb! Vajon miért kellett neki más? Miért nem voltam jó neki? Mikor megtudtam, hogy hátra szúrt, összetörtem. Egyetlen ember volt a húgomon kívül, akivel megosztottam a bajaim, az pedig Máté volt, és én nem értem neki többet pár átmulatott hónapnál. Összetörtem, panaszkodtam. Még a social media platformokról is töröltem magam. Azt éreztem újra, egyedül vagyok. De még magányosabb voltam, mint azelőtt.

Fiatalok! Higgyetek nekem, hogy ha túlságosan halmozzátok az élvezeteket, igazából csak rohadtul bánatosak vagytok ott legbelül. A belső fájdalmat semmilyen külső tényező nem szüntetheti meg, csak ti magatok!

Anyának is folyton panaszkodtam Mátéról. Sírtam neki. Zokogtam néha.

Egyik vacsoránál is éppen kifakadtam, hogy mennyire sértettnek érzem magam. Beszélgettünk. Pontosabban én beszéltem, a húgom evett, anyám meg csak nézett ki a fejből. Aztán egy nagyobb falatnál Lilimili félrenyelt. Már megszoktam, hogy van ilyen. Felálltam háton veregettem, de közben továbbra is csak tisztítottam a lelkemből a sarat. Viszont Lili, most nem hagyta abba a fuldoklást. Ez sem volt meglepő. Egy fogást alkalmaztunk rajta anyámmal, és végre visszaköpte a falatot. Én tovább beszéltem. Végre beszélhettem, legalábbis azt hittem. Anyám egyszer csak frusztráltan felsóhajtott:
– Most komoly, a tini szarságaiddal fárasztasz, miközben a húgod majdnem megfulladt. Meg sem kérdezted, hogy mi volt a szívdokinál. Nem vennéd észre, hogy ez nem gond. Milliókat csaltak már meg. Van ennél nekünk nagyobb bajunk is!

– Én megkérdeztem, hogy mi volt a kardiológusnál, csak számodra annyira értéktelen vagyok, és a kérdéseim is, hogy meg sem a hallottad – vettem vissza neki – És tudom, hogy mennyi bajunk van. Képzeld, én lettem elhanyagolva Lili miatt, az én apám lépett le, az én barátaim undorodnak tőlem, mert félnek Lilitől, és én vagyok az az elbaszott nővér, akinek mindent el kell viselnie! – mire kimondtam, amit talán sosem mertem, a húgom szeme könnybe lábadt, amint mellettem ült.

Ránéztem és megbántam mindent. Magamhoz öleltem. Majd lehorgasztott fejjel a szobámba ballagtam. Bebújtam az ágyamba és magamhoz öleltem a már vagy tizenöt éves plüss elefántomat, mint egy óvodás. Sírni akartam, de már az sem ment. Nincs annál nagyobb fájdalom, amin már sírni sem tudsz, annyira rossz.

Ekkor fogadtam, meg, hogy erős leszek. Tipikus jó kislány. Nem mutatom ki, hogy mennyi elnyomott düh, fájdalom, kétely gyülemlt fel bennem. Megfogadtam, hogy többet nem iszok, nem lógok, nem smacizok a sulis WC-be csakhogy elnyomjam a bánatomat.

Az ezt követő hetekben mindenki meglepődött a jól érzékelhető változáson.

Azonban a húgom egyik nap úgy jött haza a napköziből, amit a köcsögök és tudatlanok csak sárga háznak hívnak, hogy sírt. Eldadogta nekem, amennyire tudta, hogy mikor az udvaron voltak a kerítésen keresztül bekiabáltak neki. Tudjátok, kik kiabáltak be neki? Hát a Máté haverjai. Megvigasztaltam, elmondtam neki, hogy tökéletes és szeretem. Megnyugodott, de én azt éreztem, hogy szétszakad a mellkasom. Vert a víz, biztos a stressz és a fájdalom. Bementem a szobámba és megfogadtam, hogy nem sírok.

Nem sírtam. De a szívem megszakadt. Szó szerint.

Órákkal később anyám talált rám.

Már meg sem próbáltak újraéleszteni.

Senki sem tudja, milyen a szívinfarktus, míg át nem éli... vagy bele nem hal.

Sok mindent kellett jóvá tennem, mielőtt csillagot kaphattam volna. Néha lelkiismeret furdalásom van, hogy nem maradtam a húgom mellett, mert így már nem tudom megölelni, nem tudok segíteni neki a hétköznapi kis szarságokban. Meg sem fordult a fejemben, hogy magam vessek véget a szenvedésemnek, de mikor jött az az áramütésszerű érzet a mellkasomba, nem küzdöttem, csak hagytam szétterjedni a testemben.

Itt ülök egy csillagon. Nem túl nagy, nem túl fényes, de a húgom, mindig megtalál. Egyenesen az én kis fénypontomra néz. Tudom, hogy tudja, hogy én küldtem neki múltkor a ködöt, amit úgy szeret, mert azt érzi, hogy a végtelenben van.

A túlvilág is végtelen. Időtlen. Míg nem kerültem ide, nem tudtam, milyen lehet, mikor nem kattog az óra. A down-szindrómások nem élnek hosszú életet. Szinte hihetetlen, hogy én mentem el előbb, de tudom, hogy nemsokára találkozunk. Várom már a találkozást! Csúnya ilyet mondani? Talán. De én szeretem a húgom. Még akkor is, ha

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja
életemben azt éreztem sokszor, hogy miatta siklott
félre minden.

Néha anyám is felnéz rám. Talán többször
gondol rám halálom után, mint életemben, de nem
vagyok rá dühös. Apámat nem találom sehol. Sem a
földön, sem egy csillagon. Nem tudom, hol lehet,
talán soha nem is volt, csak azt hittem, hogy van. A
nagyzüleimnek van itt is egy cseresznyefájuk a
Fehérszabos utcában, nem messze tőlem. Néha náluk
szomszédolok, és felülök a fára.

Tudjátok, mi a legjobb? Hogy mikor
lelógatom a lábam a saját kis planétámról, akkor
nincsen tériszonyom. Mert tudom, hogy már nem
nyelhet el a sötétség. És tudom, hogy az én
csillagomon még legalább egy hely biztosan akad.

Lilkó-bogár, ha egyedül vagy, csak nézz fel
rám! Én már nem megyek innen sehová!

Kovács Réka Fanni

A vesztes hóember

Mikor beköszöntött az újesztendő, kint már
nagy pelyhekben hullott a hó. Az utcákat, a
háztetőket és a kertet hideg, fehér dunyha takarta be.
Soma mindig is fehér karácsonyról ábrándozott,
amilyenről a nagyszülei meséltek neki. Tédig érő
hó, szánkózás, hócsaták, ó és a hóember építés!
Soma emlékei szerint, ha volt is a korábbi telek
valamelyik napján havazás, rendszerint csak egy
leheletvékony réteg gyűlt össze belőle a földön. Nem
volt elég egy rendes hóemberhez. Ha néhanap
tényleg sok hó esett egy este, másnapra sajnos az is
elolvadt, és csak a hóra nyomokban emlékeztető,
olvadt, sár színű málladék maradt belőle.

A szilveszteri hóból készült egy
szalmakalapos, napszemüveges hóember, melyet
Soma az apjával és két bátyjával együtt épített a
házuk mögötti kertben. Ám az sem maradt meg
sokáig, két nap múlva már alig takarta néhány
olvadozó hósziget a kert kopott pázsitját. Soma azért
örült, hogy legalább építhetett egy igazi hóembert a
testvéreivel. Arra azonban nem számított, hogy az
iskolában a téli szünet utáni első héten mekkora hó
fog esni.

Azon a reggelen hideg volt. Soma még a
meleg pufidzsekijén, sálján, sapkáján és vastag
kesztyűjén keresztül is érezte a hideget. Az iskola
előtt összetalálkozott a barátjával, Petivel.

2. évfolyam, különszám

– Szia, Soma! – köszönt oda vacogva Peti. –
Szörnyű volt kitalálni a parkolóból! Annyira nagy a
hó, hogy háromszor is elestem, ráadásul először egy
pocsolyában landoltam – panaszkodott tovább. –
Rettenetesen csúszott az út hátul a parkolóban, ahol
nem szórták föl. Nem is tudom, hogy apa miért ott
állt meg!

Somának is messziről feltűnt, hogy milyen
havas a fiú ruhája, és csurom vizes az arca is.

– Jobban vigyázz magadra! – nyújtott zsebkendőt a
barátjának, aki hálásan megtörölte az orrát és az arcát
vele. – Remélem, itt van a tornacuccod.

Peti bólintott, ahogy a bement az iskola
ajtáján. Az osztályterem nyüzsgött. Közben Peti
félrevonult a mosdóba átvenni a nadrágját, Soma
másik barátjával, Tomival kezdett el beszélgetni, aki
csak abban a pillanatban ért a terembe.

– Olyan sokat késett ma a busz! – mérgelődött. – A
nővéremmel már azon gondolkodtunk, hogy gyalog
hamarabb beérnénk.

– Na és beértetek volna? – kacagott Soma.

– Dehogyan értünk volna! – morogta Tomi. –

Legközelebb megkérjük anyát, hogy hozzon el ő.

– Vigyázz a parkolóban! – lépett hozzájuk Peti,
miközben rádobta nyirkos nadrágját a közeli
radiátorra száradni. – Rosszabb, mint egy jégpálya.

– Veled meg mi történt? – vigyorodott el Tomi,
miután ő is felakasztotta a kabátját a fogasra.

– Elcsúsztam – vont vállat Peti.

Mikor a csengő megszólalt, a fiúk beültek a
padjaikba. Az első óra környezet volt, de nem Bea
néni lépett be az ajtón, aki ezt a tárgyat tanította a
4.b-nek. Az osztályfőnök jött, Ági néni. Vastag
kabátban volt és fülig ért a szája.

– Gyertek, gyerekek! Vegyetek kabátot, sapkát és
kesztyűt! Kimegyünk az udvarra.

Izgatott puszogással fogadták a gyerekek a
bejelentést. Mindenki felöltözött, néhány perc után
pedig már a hófödte betonplaccon állt az osztály. A
negyedikesek egy nagy félkörbe gyűltek a tanító néni
előtt. Tudták, valószínűleg nem szabad játékot
tervezett Ági néni.

– Mivel ilyen nagy hó van, a mai napon hóembert
fogunk építeni – jelentette ki.

Soma nagy vigyorogva nézett a barátaira,
remélte, hogy együtt építhetnek majd. Úgy is lett,
mert Ági néni nyolc hármas csapatra bontotta az
osztályt. A legszebb hóembert építő csapatnak
jutalmat ígért. Vélhetőleg csoki, vagy cukorka lesz
majd a nyeremény, de már a versengés gondolata is
elég indok volt Somának, Petinek és Tominak ahhoz,
hogy mindent beleadjanak. Szerettek versenyezni. A

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja
 hó túl könnyen porlott el, alig tapadt. Így nem volt könnyű hógolyókat gyúrni belőle.

– Vegyünk fel havat a talajhoz közelebről! Az régebbi, biztos jobban tapad – vetette fel Tomi.

Úgy is tettek. A hóréteg legaljáig ástak, és abból a hóból kezdték megformázni a készülő hóember testét. Együtt gurígtatták őket a csapatuk számára kijelölt területen, hogy a gombócok minél nagyobbak legyenek. Körülbelül tíz percig kellett gurítania Petinek az első, egyben legnagyobb hógombócot. Erre érkezett a közepes méretű, majd a legkisebb hógolyó. De a neheze csak most jött.

Tomi elment botokat, leesett gallyakat keresni a hóember karjaihoz. Peti köveket keresett, hogy szeme is legyen. Soma egy nagyobb falevelet tuszkolt a feje közepére. Répa hiányában úgy gondolta, az lesz az orra.

Végül elkészült a hóember. A föld és kosz itt-ott barna foltokat hagyott a pocakján, csálén állt a feje, valamiért sehogy sem akart az alatta lévő gombóc közepén maradni. A kavicsoknak túl sok éle volt, és túl világosak voltak, mert az összes sötét és gömbölyű követ elvitték a többiek. Az ágak aránytalanok voltak, így az egyik karja jóval rövidebb lett, mint a másik.

– Hát, a célnak ez is megfelel – győzködte a többieket Peti. Soma mégis úgy érezte, hiányzik valami. A többi csapat is készen volt nagyjából, ezért akik fáztak, azoknak a tanító néni megengedte, hogy bemenjenek, és az aulában várakozzanak. Kriszti és Aliz azon marakodtak, kinek a sálja kerüljön fel a hóemberre. Tibiék hóembere egy ócska seprűt is fogott, amit a fiú a gondnok bácsitól kért kölcsön. Andoréké kicsit hasonlított egy madárijesztőre, szalmakalapot viselt, a szája helyén is egy fűszál virított. És akkor Soma végre rájött, hogy mi hiányzik.

– Gyúrok neki hószívet! – kiáltotta, és már nyúlt is le a földre, hogy összekaparjon két ökölnyi havat.

– Hószívet? Mégis minek? – kérdezte Tomi száját elhúzva. – Szébb nem lesz tőle, hogy nyerjünk. És amúgy is, kifutunk az időből.

– Nekem már szétfagyott a kezem! – sopánkodott Peti is, átázott kesztyűjét levette, és a kabátzsebébe süllyesztette. Az ujjai már tényleg kipirosodtak. Az a vékony kesztyű nem sokat ért ebben a nagy hóban.

– Menjetek csak be! Majd én befejezem – mondta Soma. – Senki sem épített szívet a hóemberének. Pedig az a legfontosabb része az embernek.

Peti és Tomi tanácstalanul összenéztek. Legszívesebben bementek volna a melegbe. Elunták a játékot, már az sem érdekeltte őket, hogy nyernek-e vagy sem. Végül mégis odamentek a barátjukhoz, és

elkezdtek ásni a hóember mellkasába egy lyukat. Akik látták, hogy mit csinálnak, halkan nevetgéltek vagy ujjal mutogattak a hóemberükre.

– Na, mi van, kibelezitek, hogy így ástok benne? – nevetett Álmos is. Peti gyorsan megragadott egy ökölnyi havat a hóemberből, golyót gyúrt belőle és megdobta a gúnyolódót. Álmos félreugrott, a többiek pedig nevettek, azután tovább álltak. Soma közben szív alakot formált nagy nehezen a hóból, összegyúrta keményre, amennyire csak bírta.

– Szerintem sem szép a hóemberünk – vallotta be Soma – de semmi baj. Jó móka volt megépíteni.

– Szerintem is – vigyorgott Tomi.

– Csak azért ilyen csúnya, mert az egész osztály elkapkodta az összes jó alapanyagot. Úgyhogy ez egy maradék mentős hóember! – mondta nevetve Peti, amikor Soma végül beillesztette a hószívet a neki készített mélyedésbe. A két barátja gyorsan betömte a lyukat. Ezzel el is készült a hóember. A külleme ellenére a három fiú olyan büszkén állt előtte, mintha most nyerték volna meg a versenyt.

Az óra végén a 4.b az aulában ácsorogva várta, hogy Ági néni, és a két napközis tanítónő, akik időközben csatlakoztak hozzá, végre visszajöjjenek az eredményekkel. Soma, Peti és Tomi közepén, a termékhez vezető lépcső alján ültek, az otthonról csomagolt sonkás szendvicseiket majszolták. Régi hagyomány volt a fiúk között, hogy egyforma uzsonnát hoztak. Ha hétfő, akkor sonkás szendvics. A tanító nénik pont akkor jöttek vissza, amikor a három fiú a szendvicsek felénél járt. Peti felhúzta a kabátját, gondosan visszacsomagolta a tízórait az alufóliába és begyúrta a kabátzsebébe. Az osztály csakhamar ismét az udvaron találta magát.

– Nagyon ügyesen dolgoztatok, gyerekek – mosolygott Ági néni – Mindenki szép és egyedi hóembert épített.

– Kivéve Petiék – susmutolta Álmos, amit itt-ott egyetértő hümmögés követett.

– Úgy gondoljuk, a legkiemelkedőbb munkát Kriszti, Aliz és Bende csapata érte el.

Az osztály megtapsolta a díjazottakat, akik apró hógömböket kaptak emlékebe, és persze csokoládét. Soma és két barátja nem búsultak. Hógömbjük egyébként is volt már otthon, és csokiból sem szenvedtek hiányt.

A hóemberek még egy jó ideig díszítették az udvart. Ám ahogy elkezdett melegedni az idő, olvadni kezdett a hó. A gyerekek szomorúan köszöntek el a tócsáktól, amelyek a hóemberek helyén keletkeztek az udvaron. Soma, Peti és Tomi nem foglalkoztak a hóemberekkel. Egy napon kakaós csigájukat majszolva várták a következő órát. Nem is

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja számítottak arra, hogy Álmos meg majd oda hozzájuk. A fiú pajkosan Peti vállába boksztolt. – Mi baja ennek? – gondolta Soma.

– Szép munka, maradékmentő csapat! A tiétek bírta a legtovább! – füttyentett Álmos elismerően.

Tomi és Peti összenéztek, majd értetlenül Somára pillantottak. Soma vállat vont, majd visszafordult Álmoshoz.

– Miért mondd? A hőemberünk biztosan nem áll már.

– De a szíve megmaradt! Csak azt nem értem, miért nem zúzták még össze az alsóbb évesek. Mármost nem direkt, de hát az udvaron mindig mindenki rohangál.

Peti hitte is meg nem is a dolgot, ezért úgy döntött, utánajár. Már szaladt is az iskola hátsó ajtaja felé.

– Várj már! Vegyél kabátot! – kiáltott utána Tomi, de a szavai elhaltak a zszibongó folyosón. Soma és Tomi felkapták saját kabátjaikat, Peti kabátját is hozták, majd a barátjuk után loholtak. Amikor az udvarra értek, látták, hogy Peti néhány elsőssel együtt a hősívet vizsgálja. Tomi szeme elkerekedett, a hősív tényleg érintetlen volt. Senki sem taposta össze, pedig ezek a gyerekek még az iskola seprűivel is képesek kardozni. Egyszer a saját fülével hallotta, ahogy a gondnok bácsi leszidta őket emiatt.

– Mi folyik itt? – kérdezte Soma.

– Minden nap egy kicsit kisebb – magyarázta egy barna copfos lányka a szívre mutatva. – Figyeljük, hogy mikor olvad el teljesen.

– Az iskolából egy csomó gyerek kijön ide megnézni, hogy megvan-e még a hősív – folytatta egy szőke fiú. Nekem Marika néni azt mondta, hogy azt a hőembert nem is a negyedikesek építették, és ez egy égi jel arra, hogy ne rosszalkodjunk, és hogy szeressük egymást.

– Szerintem varázslat! Lehet, hogy mágusok járnak ide! – ötletelt csillogó szemmel egy másik, göndör hajú kislány. Soma és barátai mosolyogva hallgatták a kicsiket. Élvezték, hogy a lurkók ennyire vigyáznak a szívre, még ha nem is tudták megmagyarázni, miért nem olvadt el. Ők maguk se tudták, de nem is akarták megmagyarázni. A titokzatosság volt az, ami érdekessé tette ezt a kicsiny hókupacot.

Pár nap múlva a szív nyomtalanul eltűnt. Talán valaki mégis elvitte, de lehet, hogy csak elolvadt, és a föld gyorsan magába szívta a tócsát. Senki sem tudta. De a hőember szívéről szóló történeteket évekkal később is mesélték az újonnan érkező csemetéknek, mert Marika néni kérésére tavasszal egy csokorra való hóvirágot ültetett a helyébe a gondnok bácsi. Soma és a barátai pedig

sosem felejtették el, hogyan lett híresség az általuk épített csúnya, vesztes hőemberből.

III. helyezett

Pintér Illangó

A létra

A múzeumban egy ósdi, faragott létrát csodálhattak meg az emberek, akik nem is sejtették, ez a lajtorja milyen különleges történetek tudója. Legfeljebb korhadt fája alapján kapisgálhatták, sokat láthatott már a világ dolgaiból.

Aranysárgán kelt fel a nap, de még félhomály uralkodott. A sötétség birodalma összeomlani látszott, ám még javában folyt harca a fénnel. Ezer apró madárka zengte drukkoló dalát. A muzsika még a legjobban szigetelt műanyag ablakokon át is behatolt a szobákba, hogy körültáncolja az alvó emberek álmát.

Pista bácsi már nem aludt. Öltözködött. A maga szokásos, sietős módján, már, amennyire ezt öreg kora engedte. „Minek kelsz olyan korán?” – kérdezték tőle gyakran az emberek. „Hát, én így szoktam meg!” – szokta felelni redős hangján.

Pista bácsi máris kilépett dombtetőn álló, régi parasztházából. A ház tetejét már cserépre cserélték, bár régen nád volt. Nád, minek jó illata belengte a házat. De egyszer a tűz is megkapta. Pista bácsi még most is beleborzongott, ahogy eszébe jutott az az eset.

Tűzött a nap, heves, nyári idő járt. Apukája és bátyja kint kaszáltak a mezőn, húga és anyukája bent főztek. Szegények izzadtak, tán még jobban, mint a férfiak, hisz a minden irányból meleget ontó sparhelt ilyen időben nem volt a legkedvesebb társ. S akkor megtörtént a baj! A kéményből kipattant egy szikra és lángra lobbantotta a tetőt. Sistergéssel feszült meg az első láng, majd rémisztő hanggal csapott vissza a nádra. A bent főzők halálra váltam rohantak ki. Még a mezőre is elhallatszott a ropogás, ahonnan futva látszott közeledni a férfinép.

Na, és a gyermek Pista? Ő éppen egy ládányi befőttes pakolt ki a polcokra a padláson. Hirtelen körülfonta a füst és a forróság. Rohant a lejárát felé. Ott állt egy létra.

A létra. Legelső saját fakészítménye. Már egy éve eszkábálta – ó, milyen gonddal! Többször is megvágta a kezét közben. Az egyik foka kissé görbe lett, de neki tetszett. Apukája ugyan dörmögött valami olyasmit, hogy ennyi idősen ő is bőven tudott

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja
ilyet csinálni, nem jár ezért dicséret, annak idején őt sem dicsérte meg az apja, mégis rendes asztalos és földművelő lett, mint előde. Meg a nagyapja, meg annak is az atyja. Hiába nem volt a legösztönzőbb ez a hozzáállás, nem tiporhatta el lelkesedését, Pista szerette a létráját.

Szóval, a tüzesetkor ott állt a létra tetején és éppen lépett le. Érezte, hogy a hátán végigtáncol a forró levegő. Kapkodva ereszkedett, amikor a tákolmány feldőlt vele együtt. Jól járt ezzel, mert így a lángok nem érték utol, csak szerzett pár lilafoltot, és a kezében szorongatott befőtt eltörött üvege vágta végig a füle tövét.

A tüzeset után a családfő elhatározta, hogy pincét és inkább a befőtteknek. Pista, mikor már gyermekei lettek, akkor is ott tárolta a maga családja terményeit. Egy nap lurkói megkérték apjukat, hadd építsenek oda bunkert.

– Hogyha kergetnek az indiánok, tudjunk hova bújni – magyarázta egyikük.

– És, hogy ne fagyjunk meg télen. Ott, a föld alatt ugye már állandó a hőmérséklet? – fontoskodott másikuk.

Pista elmosolyodott, majd az egyik sarkot elzárta a létrával.

– No, ez lesz a kuckó! A fokok közt bebújhattok. De vigyázzatok az üvegekre, anyátok és nagyanyátok sokat dolgozott velük, nehogy leverjétek őket! – figyelmeztette őket, mire fiai örömrivalgás közepette vették birtokba a bázist.

Pista bácsi sóhajtott a kedves emlék felett. Sosem vált el hosszabb ideig a létrájától, egy esetet kivéve.

Amikor betöltötte a tizennégy éves kort, apja utasítása szerint elment ipari tanulóknak a városba. Magában elhatározta, hogy soha többé nem megy haza, hanem ott fog szerencsét próbálni. De egy dologgal nem számolt. Ó, hogy hiányzott ott neki minden! A nád, a trágya szaga és – igen, a létra! Így, mikor hazament a rövid nyári szünetre, magával vitte, vissza, a városba. Apja már úgyis száműzte a pince sarkába és napi használatra készített helyette újat. Pista a lomok közül kotorta elő. Szerette ezt a létrát, ez volt a kincse. Nagyot néztek a diákszállón, amikor beállított vele! De ott nem tudta mire használni.

A tanulóidő elteltével bérelt félretett pénzéből egy icipici kis házikót, ahol féltett létrája vezetett fel a padlásra. Ámde akárhogy is próbálkozott, nem sikerült fenntartani vállalkozását, amit indított. Tapasztalatlan volt és meggondolatlan, szinte még gyermek. Épeszű ember már rég visszament volna a szülői házhoz, de ő még harcolt a függetlenségéért.

Semmi kedve nem volt megint intelmeket hallgatni, az „én is ezt, te is ezt”, illetve „így nem leszel semmirekellő, nekem is így kellett” kezdetű mondatokkal találkozni, de mégis... honvágy szorongatta. Otthon sem volt sosem igazán boldog, ám be kellett látnia, most a semmiért gürcölt. Ráadásul Julit akarta, de őt már más vette el. Már csak a húga nevetésére vágyott, a létra régi helyére, a nagy almafára, a finom főztökre... de a szüleire, nem! Vagyis nem őket nem akarta, hanem az eszméiket, nem is az ő eszméiket, hanem a nagyszüleiét és azoknak nagyszüleiét!

Pista bácsi, aki idővel mégis hazatért, megkerülte a házat. Ott állt a domb szélén. Alant, mögötte, a falu, ahonnan egy-egy kutya és autó hangja hallatszott fel a tanyára. Tőle pár lépésre a nagy körtefa, amit még az apja ültetett. Vagy a nagyapja? Előtte pedig a kopott házfal, nekitámasztva a létra, az a létra, ami egykor megmentette. „Igazából már nem is az a létra, ami akkor volt...” – gondolta, ahogy leereszkedett elé, egy tüzelő hasogatására használt, kemény fatönkre. Hiszen, ha elkorhadt egy-egy foka, egyből kicserélte, így az idővel mindegyik esett már át renováláson.

Az első fokot akkor cserélte, amikor még fiatal fiú volt. Megtetszett neki egy lány a faluból, Juli. Szőke haja mindig lengett a szélben, kék szeme szikrázott és szépen énekelt. A főúton lakott, a negyedik házban, ahol a tyúkok piszka mindig a lépcsőn bűzölgött, pedig tojásuk mégsem akadt elég, azt Pista családjától vettek. A lányról Pista pont ennyit tudott, nem többet, nem kevesebbet. De ajándékot akart vinni neki, mert ifjú szívét felmelengette mosolya, így a mára ösereg gyümölcsfához, ami akkoriban élte fénykorát, nekitámasztotta a létrát, hogy szedjen egy adag körtét. Ám a legfelső fok elkopott, és ahogy eltörött, Pista is lebucskázott róla. Ekkor fogadta meg, hogy amint egy apró kopást is észlel, egyből cseréli a léceket.

Pista bácsi bólogatott magában és elhatározta, hogy most is mindjárt kicseréli a létra néhány fokát, hisz olyan korhadtak és porlepték lettek volna mind, ha nem esett volna épp a minap az eső, ami legalább a koszt lemosta róluk. De ahogy nézte kedves művét, Pista bácsit hirtelen hatalmába kerítette egy másik emlék, amikor a létra nagy szívességet tett neki.

Egy nyári nap történt. Pista gyermekei a kertben játszottak, ő a ház mögött gyalult. Váratlanul Pista hangos sikoltásra riadt. Megállt a kezében az eszköz. Továbbra is hallotta, ahogy a fia, a nagyobbik gyermeke eszeveszetten kiabált. Ijedten rohant oda.

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja

2. évfolyam, különszám

Már a felesége is ott volt. A drága teremtés, aki végül sokkal többet ért, mint a cifra Juli.

– Mi a bajod, mond már! – kiáltott rá Pista a gyerek, aki csak össze-vissza makogott és hadonászott előttük.

– Beleesett a kútba! – nyögte ki végül a kisfiú. Az anya a szája elé kapta a kezét, Pista pedig fejét fogva rohant. A kutat lefedő lap kissé arrébb csúszott, kislánya egyik papucs a földön hevert a káva mellett. Pista már ugrott is utána. A nagy felhevültségben azt hitte, leáll a szíve, ahogy a hűvös vízbe pottyant. „Vajon az ő pici teste kibírta?” – kérdezte magától, ahogy kutatni kezdett maga körül kétségbeesetten.

Hirtelen eszébe jutott, mit hallott múltkor a templomban. Nem igazán figyelt oda soha a szinte kötelező misejársókkor. A szavak éppúgy szoktak visszhangozni a fejében, mint a nagy falak között. Általában alig lehetett valamit érteni belőlük. Mindig csak a megfoghatatlan magasztosságot érezte belőlük, de most egy Ige mégis előtört a lelke mélyéről: „hívd segítségül nevét és megmenekülsz”, és gondolatai közé csúszott a név: „Jézus.”

Ekkor kutató ujjai egy kis kezeckébe ütköztek. Felemelte a kislányt, aki prüszkölni és köhögni kezdett, amint a víz fölé emelkedett a feje. – Hála az égnek! – szakadt fel a sóhaj Pistából.

Fentről felesége és fiacskája aggódó arca nézett le rájuk. Pista felemelve tartotta a gyereket és közben a lábával is tempózott, hogy ne sülljedjenek el. Felesége, Marcsi ledobott egy kötelet, de nem bírta őket felhúzni.

– A létrát! – kiáltott a férfi.

Hosszan süppedt a sárba, ahogy Pista és kislánya súlya ránehezedett. Pista reménykedve tekintett felfelé, vajon elég magas lesz-e, hogy elérje a karimát. Az egész tákolmány ingott, ahogy kapaszkodott föl rajta. A lánykát ki tudta adni, ő maga pedig sziklamászó mozdulatokkal fejezte be a mutatványt a kötél segítségével, amit előzőleg ledobta.

„Köszönöm neked, Jézus!” – gondolta, amint lihegve kibukott a földre. Eszébe villant esete a tüsszel. Akkor is ilyen nagy hálát érzett, mint most, csak akkor még nem tudta megfogalmazni gyermekként, hogy miért és kinek. Most egyszerre világossá vált előtte, hogy már akkor is és egy másik alkalommal is, Isten hívta őt. Hívta, de ő csak ezúttal felelt.

Pista bácsi még most is érezte tagjaiban a megkönnyebbülést, amit kislánya felköhögésekor, de azt a nagy bánatot is, amit hazatértekor azon a réges-

régi őszön, amikor még nem tudott kapcsolódni a Teremtőhöz.

A lutykos időben senkinek se kerekedett fergeteges jókedve, de Pistának végkép nem. A városi vállalkozása teljesen tönkrement és szűkében se volt a betevő falatnak. Az éhség pedig nagy úr, így, ha röstelkedve is, de hazaindult egyetlen tulajdona gyanánt a létrával. Várt mindenre: verésre, elutasításra, közömbösségre, sőt, egy kis örvendezés is megfordult a fejében, de az, amit otthon talált, sokkolta. Ugyanis húga és anyja éppen fekete ruhába öltözve lépett ki a ház ajtaján. Pityeregtek, mint az eső, majd, mikor meglátták Pistát, meglepetésükben megtorpantak.

– Hazajöttél? Épségben vagy, fiam? – kérdezte anyja és szorosán megölelte. – Honnan tudad? Apádra tegnapelőtt rádőlt egy fa. A temetésére megyünk. Sosem válaszoltál a leveleinkre! Pedig még táviratot is küldtünk!

Pista elsőnek csak állt ott dermedten, majd elrohant, be az erdőbe, egyedül kavargó érzéseivel. A temető a völgy túlsó oldalán helyezkedett el. Lassan óvakodott oda és a fák közül leste az egész gyászmenetet. Csavarta a szívét valami. Kipréselte belőle a felismerést, hogy akárhogy is viselkedett az apja, attól még az édesapja volt.

Most ott ült Pista bácsi a már oly sokszor megjavított, mégis ócska létra előtt és a szemét sétáltatta fel-le rajta a lábai helyett. Milyen régen mászott föl rá! Fiatalságában bezzeg!

Kora tizenévesek lehettek, amikor ő meg egy falubeli barátja azt a versenyt találták ki, hogy lemérik, húsz másodperc alatt hányszor tudnak föl-le mászni a létrán. De stopperük nem akadt, csak sorolták a számokat. Pista szerint a barátja túl gyorsan számolt, így nem volt igazságos a megmértetés, ezért összeverekedtek, mint két kiskakas. A nagy dulakodást megneszelte Pista apja. Kijött és jól elnáspángolta a fiát nevetlenségéért. – No, mi ez a nagy hajcihő? – lépett ki csodálkozva Pista anyja is.

– Összemarakodtak, ni! Nem hagyhatom, hogy semmirekellő legyen! – kiabálta az apukája.

„Végül nem is lettem az. Az én véleményem szerint” – állapította meg Pista bácsi. „De vajon őszerinte se? Azt már meg nem tudhatom...” – révedt a messzeségbe ismét a tekintete.

Amikor a többiek a temetésről hazaérkeztek, otthon találták őt, nagy munkában, mintha valamit bizonyítani akart volna. Minden apró teendőt, amit látott, elvégzett. Arra is fényt derített, miért nem jutott el hozzá semmilyen üzenet, első és egyetlen levelében ugyanis elírta hajdanvolt, városi címét.

Pista inntől kezdve szorgosan dolgozott és komoly ember lett. A faluban felállított egy asztalos műhelyt. Itt az emberek ismerték őt, apját, nagyapját, könnyebben vitték neki a kéréseiket. Aztán felfejlesztette az egyszerű a műhelyt. Úgy gondolta, ha híre megy a saját lakhelyén is túl tevékenységének, az csak fokozhatja üzeme fellendítését, ezért a létrája fokaira díszes, színes betűkkel festett egy reklámot, aztán rákacsintott két kisgyermekére – ugyanis addigra az élesezű, szorgoskezü Marcsi került neki feleségnek, aki virgonc gyermekekkel ajándékozta meg – és vállukra helyezte a szerszámot s úgy vonultak végig a szomszédos községeken, kiáltozva, nevetgélve a falubeliek ámuló arca előtt. Ráadásul, megtérése után, az asztalosműhely kis szellemi központtá is kinőtte magát. Szívesen időztek nála az emberek egy-egy szóra, hiszen Pista Isten bölcsességével adott nekik olyan vigaszt nyújtó tanácsokat, amelyek szebbé tették az életüket.

– Nos, de most már aztán tényleg megjavítom azokat a lifegő fokokat, úgyis fázom itt tétlenül ücsörögni! – állt föl Pista bácsi nehézkesen. De ahogy a saras úton csoszogott a fészker felé, elesett.

Nem bír felállni. Minden csúszott, az eső rázendített ismét. Szegény öregember most már nemcsak didergett, hanem egyenesen vacogott. Végül a szomszédja talált rá félig önkívületi állapotban.

Ezután az eset után, a kórházi ápolás befejeztével unokái és gyermekei egyetértésben idősek otthonába küldték.

– Nem akarjuk, hogy bajod essen – bizonygatták neki aggódva.

Pista bácsi igencsak szomorkodott. Megrendülve mérte utoljára végig otthonát. Apja és nagyapja építményét. Sőhajtva fordult meg azt erősen kikötve, hogy bármi legyen is a birtok sorsa, a létrára vigyázzanak. Mert a gyerekei el akarták adni az ingatlant.

Hamarosan vevőt is találtak rá. Ugyan nem értették, mire jó apjuk kívánsága, de tiszteletben tartották: a létrát elvitték magukhoz. Ott állt pár hónapig a kertjükben, ázott esően, fázott hóban. Senki felé sem nézett, csak Pista bácsi követelt fényképet róla minden alkalommal, amikor meglátogatták ivadékai.

Egyszer aztán egy régiségkereskedő hajtott végig a településen. Betekintve a kertbe, megpillantotta az árva létrát. Így történt, hogy egy mezőgazdasági múzeum díszdarabja vált Pista bácsi kincséből, aminek gazdája azóta a békés örökálm életébe szenderült.

Pintér Illangó

A szív útjai

A nap tündöklő fényvel kúszott méltóságteljesen alá, akár egy vén harcos, kit ellensége a vesztőhelyre kísér. Szemét még utoljára megvillantotta, utolsó hevét is kilövellte bosszúból az izzó, nyári világra. Kötelessége volt meleget adni a növényeknek, hogy megérleljék termésüket, de nem tetszett neki ez a feladat. Mégis kénytelen volt elvégezni, ezért túl jól tette a dolgát, szinte felperzselt mindent erejével.

Janna az ablaknál állt, nézte a kisvárost, ami vöröslő fényben úszott. Merengett. Nem régen Patrik szerelmet vallott neki. Ő volt a titokzatos hódoló, aki annyi kis meglepetést hozott. Ezeket Janna hol a gimnáziumban a szekrényénél, hol a postaládában, hol az ablakában találta. Mindig csodálkozva vette tudomásul a következő apróságot, akármi is volt az: egy karkötő, egy verses képeslap vagy épp egy könyv.

Végre tehát kiderült, hogy Patrik az ajándékozó. Jannának tetszett a fiú stílusa, folytonos vidámsága. Egy évfolyamba jártak a kisváros középiskolájába. Szőke volt és jóképű. A többi lány az osztályából biztos egyből igent mondott volna az ajánlatára. Janna azonban nem. De nemmel sem felelt. Bizonytalankodott. Hiszen nem ismerte igazán! Akkor mit is szeressen benne? A külsejét? Próbálta rendezgetni érzéseit. Közben valami azt súgta a mélyen hívő lánynak, csak járjon vele néhány hétig, aztán ha nem jönnek ki, szétváljanak útjaik. Ennyi. Nem kell ebből nagy ügyet keríteni.

Ámde egyből elszégyellte magát még a gondolatért is. „Most ugyanúgy akarsz cselekedni, mint a világ?” – szegezte önmagának a kérdést. „A párkapcsolat életreszóló szeretetközösség, ami házasságba való, nemde?” – gondolkodott. „Nem szeretném azt játszani, mint a többiek, szakítanak percente, majd sajnáltatják magukat, végül újra beleugranak egy komolytalan kísérletbe. Jobb elkerülni a fölös fájdalmakat... Nem értem, hogy az ifisek, hogy tudják a világos tanítás ellenére is olyan szabadon venni ezt a kérdést, mint az osztálytársaim. Igaz, nem mennek bele mindenbe, de ugyanúgy váltogatják egymást. Vajon ez Isten kedvére való viselkedés? Igazán tiszták maradnak így?... Mit kellene nekem tennem? Patrik keresztény egyáltalán? Vagy hajlik elfogadni az Igét?... Megígérte, hogy eljön velem egy alkalomra, de vajon értem vagy Istenért teszi?” – töprengt. „Nem nehéz kitalálni...”

De el lehet valakit ítélni azért, mert még nem hallotta az evangéliumot?”

Janna utálta azt, ha valaki semmit tesz. Neki mindig járt a keze valami körül, hol a lábosok és serpenyők között, hol egy könyvben a sort vezetve, hol labdát pattogatva egy kosármeccsen. Sosem tétlenkedett, ezért mindez a dilemmázás még nem lett volna elég ok arra, hogy Janna képes legyen kerek fél órája az ablakból bámulni a lebukó nap utolsó sugarait. Más is emésztette.

Történt ugyanis, hogy Janna olvasott a parkban. A fiú vallomása óta minden elhatározás nélkül ismerkedtek, így éppen rá várt. Patrik annak rendje módja szerint meg is érkezett, majd mellé telepedett. A lány könyvjelzőjére bökött.

– Szép – jegyezte meg.

– Persze, hisz te hoztad – felelte rá egy kissé zavarodottan Janna.

– Mi? – csúszott ki a fiú száján. – Vagyis tessék? – habogta.

Így derült ki, hogy ez az ajándék nem tőle származott és a többi sem mind ő csempészte a lányhoz.

– Most már ezt is tudjuk – zárta volna a témát Patrik és elkezdett a legújabb pletykáról beszélni, miszerint az iskola egyik tesitanárja exfelesége a múlt évi távolugró olimpikon.

– Most ez nem érdekel – szakította félbe Janna. – Ki kell derítenünk, ki a másik!

– Á, minek? Majd felfedi magát, ha jónak látja.

– Dehogyan, nem várok én erre! – kiáltotta a lány és felpattant. – Ezt muszáj lerendezni!

Hirtelen valami kizökkentette Jannát a gondolataiból. Az ablak alatt ugyanis Zalán barna üstöke jelent meg. Janna két éve ismerte. Akkor költöztek ide, és kezdtek el abba a gyülekezetbe járni, ahova Janna családja, így az ificsoportjuk is ugyanaz volt.

Egy pillanatig döbbenet bámultak egymásra.

– Szia – törte meg a kínos csendet a fiú, majd visszahúzta kezét az ablakpárkányról.

– Mi az? – kérdezte Janna csípősen. – Mit keresel te itt, a kertünkben?

– Ööö... én – habogta Zalán és válasz helyett kinyitotta a markát, amiben egy fából faragott, mackós kulcstartó volt.

– Ó!... Te vagy a másik... – suttozta a lány és idegesen kezdett dobolni az ablakpárkányon.

A fiú előbb csillogó szemmel bámult rá, majd értetlenül összekuszálódott vonásai, végül csalódottan összerogyott a válla. Nem tudta mire vélni Janna reakcióját.

Patrik kinyitotta a száját, majd becsukta.

Ajkát harapdálva állt az utcán a lány ablakát vizslatva és eddig onnan csodálta töprengő szerelme arcéleit. Így nem is olyan messziről, de a kerítés túloldaláról nézte végig az előbbi jelenetet.

Fent, az égen már tündököltek a csillagok, bár még nem borította be a települést a koromfeketesség, csak szürkült. Patrik úgy tett, mintha köhögnie kellene, aztán hatalmasat prüszkölt. Janna odakapta a pillantását, és Zalán is ránézett.

– Választanod kell! – kurjantotta végül Patrik.

– Bizony – mérte fel tétován, de komoly tekintettel a helyzetet Zalán is.

– Nem megy ez ilyen gyorsan! – csapta rájuk az ablakot Janna bosszúsan.

Lerogyott az ágyára. Zalán. Ő komoly keresztény közegből származott, talán még szigorúbból, mint Janna. „Akkor vajon ő biblikusan, egész életre tervez? Ennyi idősen? Tiniként kellene ebben döntenünk?... Hiszen amikor Isten kiadta ezt a parancsot, ez a felnőttek dolga volt! A mai, felgyorsult kor vívmánya, hogy már tizenévesként is mindenki párt akar találni. Vajon akkor ez az életen át tétel így is vonatkozik?... Mit gondolhat erről Patrik? Kinevetne érte, vagy komolyan venne? Hisz ő is valóan? Vagy csak a szülei és ő illemből jár gyülibe? ...Melyik fiú őszintébb és tisztességesebb szándékú?” – a lány ezeken rágódva aludt el.

Teltek a napok. Janna messengerezett és találkozott mind Patrikkal, mind Zalánnal, mindkettejük tudtával, ismerkedés céljából. Zalán aggódva nézett Jannára, és csak a homlokát ráncolta, ha szóba került Patrik. Kicsit olyan volt a viselkedése, mint amikor egy apa rossz társaságtól akarja óvni a gyermekét. Ellenben Patrik mindig ideges lett és lekezelően beszélt Zalánról, miközben különféle kétes dolgokat állított róla. Janna mégis ingadozott köztük, ahogy a nyári szél fújja a Balaton napfényben meg-megcsillanó hullámait ide s tova, mivel Patrik személyisége teljesen megnyerte. Ugyanakkor felszínesnek is érezte a fiút. Zalán más volt, mélyebb, de benne pedig nem talált semmi különlegeset.

„Nem tudok és nem is akarok választani” – fogalmazta meg Janna végül és a kezébe temette az arcát. „De akkor mi legyen?!”

„Dönteni, dönteni!” – dobolt az agyában szüntelen.

– Jaj, Uram, kit kellene nekem választanom? – mormolt egy röpké fohászt, noha már ezeregyszer imádkozott órákon át a témáért.

– Emilt – a hirtelen hangra Janna úgy kapta fel a fejét, mintha hangya csípte volna meg. „Isten! Isten

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja
szól HOZZÁM?!” – suhant át az agyán. „Hozzám?
Valóban?!”

Valahogy nyilvánvalóvá vált előtte, hogy igen. Soha nem érezte még ezt ennyire világosan, de most semmi kétsége sem akadt. Lassan elkezdte a ruhája ujját babrálni. „Emil? Nem ismerek semmiféle Emilt!” – gondolta homlokát ráncolva.

Megint eltelt pár nap. Janna a barátnőjét, Esztert kísérte egy rajzpályázat eredményhirdetésére. Sokan érkeztek, fogytán voltak az ülőhelyek az előadóteremben. A két lány mellé odalépett egy fekete hajú fiú.

– Szabad ez a hely? – kérdezte a mellettük lévő, üres helyre bökve.

– Igen – felelte Eszter.

A bemutatóval egybekötött előadás elkezdődött. Az ablakokon bekandikált a kedves

2. évfolyam, különszám

napsugár aranyos ragyogást kölcsönözve az egyébként is ünnepélyes helyszínnek, mintha a mennyország tündöklése kukkantott volna be az izgatottan várakozó tömeghez.

– Most pedig következzen a középiskolások kategóriájának győztese, ez az élethű Krisztus festmény, melynek alkotója Szabó Emil. Kérem fáradjon a színpadra! – recsegte hamarosan a műsorvezető a mikrofonba.

A lányok mellett ülő fiatalember felemelkedett, Janna pedig ájultan fordult le a székéről. Hosszú hajzuhataga menyasszonyi fátyolként keretezte halovány orcáját.

REGÉNYES RÉSZLETEK

Gulyás Panna Ilona: Az Örök Szél Országá

Így teltek-múltak a nappalok és éjszakák a hegyek között. Táborúz, ébredés, felszedelőzködés, mászás, gyaloglás, pihenő, ismét mászás. És minden egyes nappal egyre kedvetlenebbek, fáradtabbak és szótlanabbak lettünk. Mindenkinek elege volt mindemből, a monotonitásból, a szél folytonos süvítéséből, a hidegből, a sziklákából. És az élelmünk is vésszesen fogyott. A harmadik nap reggelén, amikor mindenki a szokottnál is kialvatlanabban és rosszkedvűbben ébredt, már azt kívántuk, bárcsak ne lettünk volna annyira kíváncsiak, és hagytuk volna ott a gesztenyefát a titokzatos odúval, föld alatti labirintussal és aranyszínű tojással együtt. Pedig valójában rengeteget köszönhattünk ennek az útnak. Összetartóbbak lettünk, egy olyan szoros kapocs alakult ki köztünk, ami csak akkor tud kialakulni, amikor valamilyen nehézséget közösen élünk át, és közösen oldunk meg. Kitartóbbá váltunk, hiszen a régi énünk oly könnyedén feladott akármit, ami egy kicsit is nehéznek bizonyult, most pedig csak mentünk és mentünk előre, a feladatra koncentrálni, még akkor is, ha útközben ezernyi akadály állt utunkba. És mindezek mellett megtanultuk felfedezni és értékelni a legkisebb jót is. Hajnal, a felkelő nap varázsa. A fenyők közt átszűrődő napfény. Közösen átélte, aprónak és jelentéktelennek tűnő, de mégis

kulcsfontosságú pillanatok. Közös viccelődés, nevetés, ölelés. Csupán másodpercekig tartó, mégis felejthetetlen pillanatok.

Tehát mentünk tovább előre, északnyugat felé. Negyedik nap reggelén aztán valami olyat tapasztaltunk, amit még itt, a hegyekben sohasem. Valami nyomasztó volt a levegőben, először magunk sem tudtuk, hogy mi lehet az. Aztán rájöttünk. Egy halk, idegtépő hangot hallottunk. Zúgást.

***

- Mi ez??? – kérdeztem hisztérikusan.
- Nem tudom... – felelte Ajsa feszülten, tekintete ide-oda cikázott köztünk és a táj között.
- Ugyan már, ki ne készüljete egy kis zajtól! Menjünk tovább, derítsük ki, mi okozza! – javasolta Iza, de látta, hogy nem osztozunk a lelkesedésében. Sőt. Ugyanis mi a fülünket befogva, idegesen ácsorogtunk, és eszünk ágában sem volt továbbmenni. Legszívesebben mindannyian sürgősen visszafordultunk volna, és minél hamarabb eltávolodtunk volna ettől az idegörlő zúgástól.
- Na, jó. Figyeljetek rám! Egy napra vagyunk a Tengersizem-csúcstól, és attól, hogy teljesítsük a küldetést, és végre hazamehessünk. Ha ennek ez az ára, hogy éjjel-nappal ezt a zúgást kell hallgatnom, akkor megteszem. Semmire sem vágyom jobban, mint hogy végre hazamenjek, és

végignyúljak az ágyamon! Talán ti nem így vagytok ezzel? Nem hiányzik az otthonotok, a családotok? Az osztálytársaink? Budapest? Az egész ottani, modern világ? Hm? Semmi?

Beláttuk, hogy nincs más választásunk.

Fogcsikorgatva felszedelőzködtünk, és továbbindultunk. Fél órát gyalogoltunk, és a zúgás egyre erősödött. Eleinte csak halk háttérzaj volt, de idővel fülsüketítően hangossá vált.

– Nem bírom tovább! – fakadt ki Sári. Éppen akkor, amikor egy hatalmas, hóval borított hegy lábához értünk. A térkép szerint a Tengersizem-csúcs a hegy túloldalán magasodott, tehát meg kellett volna másznunk ezt a sziklaóriást, hogy továbbmehessünk. Vagy mégsem.

A hegyen egy keskeny alagút vezetett át. Éppen olyan széles volt, hogy egy ember átférjen rajta, de több már ne. A jéggel borított falak kékesen ragyogtak, sejtelmes fényt kölcsönözve az alagútnak. Egymás után, libasorban beléptünk a sziklafalak közé. És akkor rájöttünk. Innen eredt a zúgás. A hegy belsejéből. Az egész sziklatömb beleremegett a morajba, az alagút belsejében pedig mintha életre keltek volna a fények, és táncot jártak a zúgás ritmusára. Kísérteties élmény volt. A szellemek – mert hogy biztos voltam benne, hogy csak azok lehettek – egyszer csak abbahagyták a vad keringést, és szoros kört formáltak körülöttünk. A zaj elviselhetetlenné vált, fojtogatta az érzékszerveinket, hirtelen már azt sem tudtuk, hogy hol vagyunk, és miért. Az egész lényünket rabul ejtette a zúgás, és nem engedte, hogy küzdjünk ellene. Elkapott, és nem engedett el. Soha többé.

És ekkor Ajsa énekelni kezdett. A hangja olyan erőteljesen és tisztán csengett, mint még soha. Ez volt a legszebb hang, amit valaha hallottam. Mert ez szívből jött. Olyan mélyről, amilyen mélyről még nem hallottam soha hangot. Olyan volt, mintha ez egy ősi erő lenne, egy titkos képesség, ami velünk születik, és soha, de soha nem vész el. A részünk. Akkor vagyunk igazán önmagunk, amikor képesek vagyunk megszólaltatni ezt a hangot, ezt a hangot, amiben minden benne van. Ez a lélek hangja. Ebben a dalban nem lehet hazudni, mert a lélek hangja tiszta, mint a legátlátszóbb kristály, a legtisztább folyó. Ha minden elveszik, ez akkor is velünk marad.

A zúgás hirtelen abbamaradt, a szellemek semmivé foszlottak, és nem maradt más, csak a csend és üresség.

Mahunka Liza: Az albínó és az űrlények

– Ez a könyv lenne – Zsuzsi átnyújtotta tanárnőjének a könyvet, akinek Bella névvel ellentétben szőke haja volt.

– Ezt nem veheted ki.

– Tessék? Most feleslegesen jöttem el egész idáig?! Miközben egy veszett róka is simán megharaphatott volna?! – gondolta magában, de csak ennyit kérdezett:

– De hát akkor miért van kirakva?

– Hidd el, ez a könyv rossz állapotban van. Adok én neked egy jóval tisztább példányt!

– Köszönöm, de ne fáradjon, ez a könyv tökéletes állapotban van.

– Nem, ebből ki van tépve egy lap!

Az albínó villámgyorsan átlapozta könyvet:

– Ööö, minden lapja megvan.

– Én vagyok itt a főnök. Szóval kérlek had adjak neked egy másikat vagy nem vehetsz ki semmit!

Zsuzsi most már csöndben maradt. Inkább leült egy kanapéra és figyelte oktatója kutakodását.

– Na látod! Ugye mennyivel szebb, mint az előző?

A lány az égegyadta világon semmi különbséget nem látott. Csak anyyi, hogy ebből kiállt egy lap.

Varga Virág: Falaink mögött

Fagy

Másnap reggel úgy keltem fel, mint akit agyon vertek. Szerencsére a munkaidőm már lejárt, úgyhogy ma nem kellett dolgoznom. Elaludtam a nyakam. Nyilván megint én voltam az utolsó, aki felkelt, a többiek már nem voltak a szobába. Miközben fél kézzel a fájós nyakam próbáltam masszírozni, másik kezemmel a telefonomért nyúltam. Az első értesítés, ami fogadott rögtön az volt, hogy Dominik bekövetett a közösségi médián. Kiugrottam az ágyból. Sietős léptekkel keresztülhaladtam a nappalin, ki a teraszra. A többiek már végeztek a reggelivel, csak apa evett.

– Halljátok?! – toltam a kijelzőt két nővérem arcába.

– Látjátok ezt?

Nyilván a szüleim is felkapták erre a fejüket, de nem értették, miért vagyok ennyire eleven.

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja

– Aha... bekövetett instán. Miért olyan nagy dolog ez? – kérdezte Nikol. Nem válaszoltam semmit, csak idétlenül mosolyogtam és hadonásztam a kezemmel.

– Ez most jó jel, nem? – pislogott rám Lilla. – Nem ő az a srác, akivel festettétek a falat?

– Ezt amúgy már kérdezted egyszer – gúnyolódtam.

– De igen, ő az és nem számítottam rá, hogy bekövet.

– Még mindig nem értem, hogy ez miért akkora dolog – mondta Nikol – Bár tényleg csoda, hogy egy hónapig együtt dolgoztatok és még csak most talált meg a social médián.

Lilla elgondolkozva nézett kettőnk felé.

– Vagy – nyújtotta el hosszan a szót – az is lehet, hogy eddig nem mert bekövetni és most, hogy már nem melóztok együtt, volt bátorsága.

Anya, aki eddig csak a tányérokkal csörömpölt, most beleszólt a beszélgetésbe:

– Egyébként ki ez a fiú?

– Egy igazi művészlélek – kapott drámaian a szívéhez Nikol.

– Senki, csak egy emós – fűztem hozzá gyorsan.

– Egy egész aranyos fiú – mondta Lilla meggyőzően, majd apa felé mutogatott – Te tudod, kiről van szó, nem? Az a srác, aki múltkor odajött, mikor rendeltünk.

Apa hümmögött.

– Oh, értem – tette hozzá anya. – És neked tetszik ez a srác?

– Még mit nem! – csaptam a homlokomra színpadiasan.

– Dehogynem – kiáltott fel Lilla. – És ma elmegyünk a strandra, hogy újra találkozhatson vele.

Mindenki döbbenetben nézte Lillát.

– Ne kiabálj ilyen hangosan, hát még a szomszéd is felkel – csipkelődött Nikol.

***

Lilla ledobta vászontáskáját a földre és megigazította fűzőld kalapját. Én előszedtem a pokrócot és megkértem Nikolt, hogy segítsen kiteríteni. Lilla kacarászva kutatta elő a fürdőruháját. Őszintén szólva, soha sem tudtam hova tenni azt, amikor egy véletlenszerű pillanatban elkezdett magában nevetni. Csak remélni tudtam, épp nem azt tervezgeti, hogy égessen le Dominik előtt. Nagy forróság volt, a nap tüzesebben sütött le, mint a János Vitézben. Egy közelben lévő nyárfa illata lengte be a levegőt. Édes, fás illat volt. A homlokomon már most gyöngyöztek az izzadtságcseppek. Nikollal és Lillával megindultunk az öltözők felé. Lilla természetesen poénkodott azzal, hogy a nemrég

2. évfolyam, különszám

felújított öltözőbe kéne mennünk, ezzel is utalgatva a falfestésre. Idén nyáron ez volt az első olyan nap, hogy vendégként és nem dolgozóként voltam a strandon. Na meg persze valószínűleg az utolsó is, amennyiben holnap nem terveztem kijönni.

A víz érintése hideg volt. Libabőr futott végig a bőrömön, rögtön nem is éreztem annyira melegnek az időjárást. Csak térdig mentem be. A nővéreim a parton röplabdáztak, én a vízből néztem őket. Közben néha elkalandozott más irányba is a tekintetem, kicsit reméltem, hogy meglátom Dominikot. Egyszerre frusztráló, ambivalens, de közben egyfajta euforikus érzés kerített a hatalmába. Akartam találkozni vele, de nem akartam, hogy lásson. Kisétáltam addig, ameddig már csak a bokámig ért a víz és ledobtam magam az iszapba, mint egy flúgos gyerek. Végignéztem a nádason, a parton, a kacsákon, a Balaton vizén és azon, ahogy a fény megcsillan a felszínen. Így telt el a következő másfél óra.

Mikor visszamentem a cuccainkhoz, Nikol mondta, hogy menjek már el én is fagyizni. Ő már épp a tölcsér csücskét majszolta, még Lilla majdnem egy egész gombóc eperfagyit tartott a kezében. Megragadtam a pénztárcám – természetesen nagyon vigyorogva, mert a diákmunka után volt egy csomó pénzem – és elindultam a fagyizó felé. Mikor odaértem nem állt senki a pénztárgép mögött. Kíváncsian meglestem a kínálatot. Végül sós karamellára esett a választásom.

– Szia, Adél – szólított meg egy ismerős hang. Felpillantottam. Egyből összenéztem Dominikkal, aki egy piros-fehér csíkos kötényben és egy baseball sapkában álldogált.

– Hát te? Még mindig itt? – nevettem. – Nem dolgoztatad még le a festék árát?

Dominik egy kicsit megszeppent.

– Hát, jól jön egy kis plusz pénz – mondta. – Milyen fagyit kérsz?

– Sós karamella – vágtam rá. Dominik elfintorodott.

– Most meg mi van? – kérdeztem.

– Mégis ki szereti a sós karamellát? Én alapból sem rajongok a karamelláért, a só meg milyen rosszul hangzik már! Hát, hogy lehet egy fagyiban só? – kérdezte Dominik ironikusan felháborodva, miközben kikanalazta egy tölcsérbe a fagyit. A fagyis kanalat azzal a mozdulattal gyorsan le is mosta és letette egy konyharuhára.

– Jaj, ne már! – kezdtem. – A só teszi különlegessé. Lehet, hogy nem olyan édes, mint a karamella, de pont ez a lényeg. A só olyan a karamella fagyiban, mint a csipetnyi rossz dolog az életben.

Dominik összeráncolt homlokkal nézett rám.

- Vicces vagy – nevetett. – Akkor az én életembe nagyon sok só van – nyújtotta nekem a fagyit.
– De még lehet benne karamella is – fogtam rá a tölcsérre. A kezünk egy pillanatra összeért.
– Már mondtam, hogy nem szeretem a karamellát – húzta el azon nyomban a kezét. Láttam, hogy észrevette, ahogy összeér a kezünk. Valószínűleg ő is látta, hogy én láttam. Próbáltam terelni a témát:
– Hé, amúgy hogyhogy a fagyizóba osztottak be?

Dominik egy picit elmosolyodott.

- Nos hát – vakargatta a fejét – igazából a nő, aki előzőleg itt dolgozott, felmondott, mert nagyon durván összeveszett az egyik vendéggel.
– Min vesztetek össze?
– Nem tudom. Klau nem mondta el.

Vállat vontam. Dominik egy szalvétát nyomott a kezembe.

- Amúgy – kezdtem bele – holnap délután indulunk haza.

A fiú zavartan nézett. Kicsit mintha le is fagyott volna.

- Oh. Kár. Én még nyár végéig itt leszek.

Dominik beütötte a fagyí árát a gépbe. Már nyújtottam is az ötszázast.

- Hagyd csak! A vendégem vagy.

Meglepődtem. Hirtelen azt sem tudtam, mit reagáljak.

- Miért? – kíváncsiskodtam.
– Szeretnék egy kis plusz karamellát adni az életedhez – mondta. – Mármint szó szerint – mutatott a fagyimra. Felkacagtam.
– Hát akkor, – kerestem a szavakat – köszönöm a kiszolgálást!
– Remélem, lesz még ilyen alkalom – mosolygott Dominik.

Pintér Amádé, Jávor, Illangó Egy Tigris Élete

Elunta a strandolást. Valami izgalmasra, valami újra vágyott. Valami olyanra, amiért érdemes élni.

Ekkor meglátott egy napozó nőt, aki úgy feküdt a törölközőjén, hogy a szemére húzta a szalmakalapját és barnította magát a napon. Kiterült, mint egy felvágott meztelencsiga, ahogy azt Tigris magában megfogalmazta költőien. Felcsillant a szeme és odasúgott valamit a haverjának:

- Héj, te, Jancsika! Ott fekszik az a nő. De jó lenne beledobni a Velencei-tóba!

Mert a tigrisek szeretik a viccet.

- Hát, dobjuk!... Gyertek, hé ti ott! – intett az a másik három fiú felé. Mindannyian kamaszos vihogással egyeztek bele a tervbe. Megkönyékezték a nőt: két fiú váratlanul megfogta a két kezét, két másik a lábait, az ötödik pedig alulról támasztotta. Majd zsupsz! a meglepetten sikoltó hölgyemény máris a vízben landolt.
– Ááá! – visított.

Az öt fiú hahotázva rohant el. De útközben nekiütköztek egy férfinak: a nő férjének, aki eddig a büfében szemlélte meg az árakat. De azt már látta, mi történik, így dühösen nekikezdett kiabálni:
– Mit képzeltek?! Hogy merésztétek?! Nem szégyellitek magatokat?! – azzal, mivel Tigris volt hozzá a legközelebb, lekevert neki egy hatalmas pofont, mire ő feldőlt, neki a mellette állónak, aki az amellet állónak, így az öt fiú is mind vízbe pottyant. Ijedten pattantak föl és rohantak egy ligetes partrészre.

***

A vér a fejébe tolult, zsongott, zszibongott benne az indulat, a fülében harci pergéssel doboltak. Eszére ködfátyol borult, elborították az ősi ösztönök. Határozottan menetelt a közeli bank épülete felé. Egy sötét, kísértetiesen árnyékos helyen, ahová egy utcai lámpa fénye sem hatolt be, a pólóját arca elé kötötte, csak a szeme helyén tépte ki, hogy lásson. Az anyag sercegeve hasadt lángoló haragja mentén. Nem érzett mást, mint végtelen dühöt. Dühöt Petra ellen, maga ellen, a világ ellen... Maga, az Élet ellen! Nem gondolt semmilyen következménnyel, annyira kitöltötte mindenét a harag.

***

Másnap az iskolában a matematika tanár megállt Tigris padja előtt és fejét csóválva megszólalt:

- Hát, te, Lőrinc, vagy Tigris, vagy mi, engem nem érdekel, de nem értelek téged, fiú. Egyszerűen nem. Hogy nem buktál meg elsőben?! – szegezte neki a kérdést.
– Én? – Tigris nem egészen értette, mi van. – Kérem, tanár úr, én emlékszem, remek értékelést vittem haza! Mint azóta mindig! Apám még meg is dicsért!
– Hát pont ezt nem értem! – csattant föl a tanár. – Hogy megint kénytelen vagyok beírni neked egy számtan témazáró ötöst, holott az írásképed olyan

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja
ocsmány, mint egy első az első félév végén! Azt
sem értem, hogy jelentkezel és még helyesek is a
meglátásaid, ha mellette a füzeted sarkán egy verset
találok, illetve annak a nyomait, hogy Jancsikával
levelezel. Hogy bírsz így figyelni?!

– Két eszem is van – dicsekedett Tigris. A tanító
megforgatta a szemét.

– Voltak nekem már kitűnő tanulóim, mint te –
mondta. – És voltak rossz magatartásúak is, mint te.
De az, hogy ez a kettő együtt jár, no, olyat még nem
láttam!

Mert a tigrisek egyediek.

– Együtt jár a két szerencse – felelte rá Tigris, mintha
egész életében azt tervezte volna, hogy most ezzel
fogja kivágni a helyzetből magát.

– No, ezt sem értem! – folytatta a tanár. – Minden
egyus helyzetben megtalálod a megfelelő mondatot.
Nézd! – azzal odaállt Jancsika elé.

– Mondd meg, fiam, mit tettél tegnap délután? –
kérdzte. Jancsika olyan vörös lett, mint az a Paprika
Jancsi, amit még alsóban készített technika órán.

2. évfolyam, különszám

– Na, látod – lépett vissza Tigrishez a férfi. – Ő egy
ilyen egyszerű kérdésre sem tud felelni, pedig nem
csinált egész nap mást, minthogy ült a szobájában és
netezett. Te pedig... – csóválta a fejét és épp
elfordult, visszamenni a táblához, amikor az egész
osztályból kitört a nevetés, mint valami hirtelen,
áprilisi vihar.

***

– Elismeri a vádat, miszerint kirabolt egy bankot? –
szögezte Tigrisnek a kérdést a bíró.

– Ééén? – húzta a száját Tigris. Magában még mindig
nem döntötte el, hogy tagad, vagy mindent megvall.

– Én csak... betörtem a bank ablakait és ajtaját. A
pénzfestéses védelem tönkre tette a bankjegyeket.

– Szándékozott a pénzből eltulajdonítani?

– Nem tudom.

– Ezt meg hogy érti?

– Úgy, hogy nem tudom. Nem gondoltam végig, még
nem döntöttem el.

– Akkor miért tört be?

– Hát... izé... szerelmi bosszúból.

– Elrendelem az alperes elmeszakértői vizsgálatát!

HITELES HIRDETÉSEK**A Kis Alkotók Köre a 2026-2027-es tanévre meghirdeti ötödik irodalmi pályázatát gyermekek és fiatalok számára**

A pályázat célja: gyermekeket és fiatalokat sarkalni képzelőtehetségük és íráskészségük kibontakoztatására prózai és költői művek létrehozásával.

Szóval *kedves Gyerekek, Ifjú Költők és Írók!* Várjuk, hogy a szunnyadó magok kihajtsanak, a fiatal tehetségek egymásra találjanak és egy alkotói csapat alakuljon ki!

A pályázat magyar nyelvű. Nevezni saját szellemi termékkel lehet, melynek megfogalmazásához nem vettetek igénybe mesterséges intelligenciát.

Nevezők köre: óvodástól 23 éves korig. Óvodásoktól *szó szerint lejegyzett* műveket várunk, amik tükrözik az eredeti gyermeki beszéd szóhasználatát és gondolatfűzését. Iskolás nevezők esetén megengedett és javasolt a helyesírás és formázás átellenőrzése szülő/bizalmas által.

Kategóriák: vers, novella-történet, mese, (kis)regény, elbeszélő költemény, színmű és társ kategóriaként rajz-festmény. Egy pályázó nemcsak egy, hanem mindegyik kategóriában nevezhet. A pályázás feltétele az adott kategória feladatainak teljesítése, melyek az alábbiakban kerülnek kiírásra.

A pályázás feltételei kategóriánként:

A pályaműveket a Kis Alkotók Köre Facebook csoportban csatolt nevezési lap kitöltésével, a nevezési lap dokumentumába illesztve kérjük megküldeni email csatolmányként a szepegb@gmail.com címre. Az email tárgyának kérjük megadni: „pályázóneveKAK5”.

1. VERS:

- óvodások-alsósok: minimum 2, maximum 4 db szabadon választott vers és 1 vagy 2 olyan vers, aminek a témája a „fehér”. *Tehát minimum 3, maximum 6 db verset várunk egy szerzőtől*, mert benyújtani kérünk egy fehér témájút és két szabadon választottat és megengedett, *de* nem kötelező mind a témakötöttből, mind a szabadon választottból dupla mennyiséget küldeni.

A művek terjedelme egyenként érje el a 6 verssort és ne haladja meg a 70-et.

- felsősök, középiskolások, ifjúság: minimum 1, maximum 2 db szabadon választott vers, 1 vagy 2 olyan vers, aminek a témája a „fehér” és 1 vagy 2 olyan vers, aminek rímképlete abab cdcd abab cdcd stb. *Tehát minimum 3, maximum 6 db verset várunk egy szerzőtől*, mert benyújtani kérünk egy abab cdcd rímképletűt és egy fehér témájút és egy szabadon választottat és megengedett, *de* nem kötelező mind a témakötöttből, mind a szabadon választottból dupla mennyiséget küldeni.

A művek terjedelme egyenként érje el a 8 verssort és ne haladja meg a 70-et.

2. NOVELLA-ELBESZÉLÉS:

minimum 1, maximum 2 db szabadon választott írás és 1 vagy 2, aminek a témája „ragyogás”. *Tehát minimum 2, maximum 4 művet várunk egy szerzőtől*, mert benyújtani kérünk egy ragyogás témájút és egy szabadon választottat és megengedett, *de* nem kötelező mind a témakötöttből, mind a szabadon választottból dupla mennyiséget küldeni.

A művek terjedelme egyenként minimum 400, maximum 3500 szó lehet.

3. MESE:

minimum 1, maximum 2 db szabadon választott mese és 1 vagy 2, aminek témája a „csoda”. *Tehát minimum 2, maximum 4 művet várunk egy szerzőtől*, mert benyújtani kérünk egy fehér témájút és két szabadon választottat és megengedett, *de* nem kötelező mind a témakötöttből, mind a szabadon választottból dupla mennyiséget küldeni, mert benyújtani kérünk egy csoda témájút és egy szabadon választottat és megengedett, *de* nem kötelező mind a témakötöttből, mind a szabadon választottból dupla mennyiséget küldeni.

A mesék terjedelme egyenként minimum 400, maximum 3500 szó lehet.

Térkép az Élethez – gyermekszerzők lapja

4. (KIS)REGÉNY:

szabadon választott témájú regény. Nagyon erőszakos, horror és kiemelten erotikus történetek nem nevezhetnek. A regények összterjedelme minimum 6000, maximum 60 ezer szó. Pályázónként 1 vagy 2 db nyújtható be.

5. ELBESZÉLŐ KÖLTEMÉNY:

szabadon választott témájú és formájú, minimum 500, maximum 3000 soros alkotással lehet pályázni. Nagyon erőszakos, horror és kiemelten erotikus történetek nem nevezhetnek. Pályázónként 1 vagy 2 db nyújtható be.

6. SZÍNEMŰ:

szabadon választott témájú színdarab minimum 4000, maximum 25000 szóban. Nagyon erőszakos, horror és kiemelten erotikus történetek nem nevezhetnek. Pályázónként 1 vagy 2 darab nyújtható be.

7. SZABADKÉZI RAJZ VAGY FESTMÉNY SAJÁT MŰVEK ILLUSZTRÁLÁSÁRA:

vers, mese, novella esetében művenként 1, regénynél, elbeszélő költeménynél, színdarabnál fejezetenként/ énekenként/ felvonásonként 1 + 1 borítókép. A rajzokat külön szakmai zsűri fogja elbírálni, amennyiben érkezik be értékelhető mennyiség. A hosszabb művekhez borítóképként szerkesztett grafika, fénykép vagy AI-kép is benyújtható, de ezek nem kerülnek értékelésre. Az illusztrációk az antológiába belekerülnek.

Formai követelmények: Times New Roman betűtípus 12-es betűmérettel, szimpla sorközzel balra zártan, 0-s térközökkel az alább letölthető **nevezési lapba illesztetten**. Illusztrációk képformátumban (jpg, png) email mellékletként megküldendők, de a nevezési lapon felsorolni szükséges a képeket is.

A pályázat jeligés! A művek címe felett csak a jelige-írói álnév szerepeljen! A több kategóriában nevezőket kérjük, hogy lehetőleg válasszanak kategóriánként más jeligét, de **pályázati anyagukat egy emailben,**

2. évfolyam, különszám

egy nevezési lapon küldjék meg! A nevezési lapon kérjük a nevező adatait (név, életkor, évfolyam, elérhetőség, kategória) megadni, illetve egy nyilatkozatot arra vonatkozóan, hogy a pályázó szeretne-e antológiában megjelenni, gondviselői ehhez hozzájárulnak-e, kér-e és hány db-ot nyomtatott antológiából. E-könyv antológia ingyenesen készül. Ha lesz rá igény, nyomtatott kötet is lesz, de az fizetős. Ennek terjedelme és pontos ára a pályaművek mennyiségétől fog függeni, hozzávetőlegesen 300-900 oldal és 3000-5000 Ft/db közt várható, amennyiben lesz rá igény. **Nem kötelező antológiában sem szerepelni, sem nyomtatottat rendelni, ez csak választható lehetőség, a pályázás és az e-antológia ingyenes.** Aki szeretne szerepelni az antológiában és ott bemutatkozni, attól kérünk egy rövid bemutatkozó szöveget és fényképet is csatolni. **Pályázatot benyújtani csak a nevezési lap használatával lehet!** A nevezési lap a pályázati kiírás alján szereplő mellékletből tölthető le a Kis Alkotók Köre Facebook csoportban.

Leadási határidő: 2027. január 10. éjjél a szepegb@gmail.com címre 2026. szeptember 1-étől. Hosszabb művek (pl.: regény) egyben vagy részlettel 2026. augusztus 15. és október 15. közt leadhatóak előolvasásra és tanácsolásra.

Zsűri: minimum 5 fős szakmai bírógárda

Díjazás: oklevél és könyvjutalom, mindenkinek részvételi lehetőség az eredményhirdetésen és alkotónapon, megjelenési lehetőség a pályázati anyagból készülő kötetben.

Eredményhirdetés: 2027. május-júniusban Vácegresen

Írjatok, alkossatok! Vigyázzatok, a piciny lángocskákat el ne fújja a szél, hogy felnövekedvén bearanyozhassák az egész világot!

Kiíró: Pintér család, Vácegres, 707290775, szepegb@gmail.com, Kis Alkotók Köre

Könyvajánló gyermekszerzőktől

Ha a fájdalom diktál és elveszett ügy, Fejes Csenge, 16 évesen
Falaink mögött és Legyünk őszinték! Varga Virág és Kuti Eszter, 16 évesen
A csend szavai, Németh Milán, 16 évesen
Az albínó és az úrlények, Mahunka Liza, 11 évesen
A hét szamuráj, Lévai Ádám, 11 évesen
Az élet értékes, Aisah Bizanci, 11 évesen
Alex és Ádám kalandjai, Novák Adél, 8 évesen
Fergeteges forgatag, Pintér Amádé, 8 évesen
Tótágast áll a világ, Pintér Jávor 9 évesen
Sárgacsuda kalandjai – avagy egy traktor élete, Pintér Jávor 8-10 évesen
Kalandok könyve I és Kalandok könyve III, Pintér Amádé, Jávor, Illangó, 8-13 évesen
Kalandok könyve II, Pintér Illangó, 11-12 évesen
A fennsík titka, *Fonatok-sorozat 1.* Pintér Illangó, 12 évesen
Becsapódás, *Fonatok 2.* Pintér Illangó 13 évesen
Kalácsa fonódás, *Fonatok 3.* Pintér Illangó, 13 évesen
Röpke lepke röpte, Pintér Illangó, 12 évesen
Tarka mesecsokor, Pintér Amádé, Illangó, Jávor, 6-12 évesen
Égő művészet, Könyves Álmos és Pintér trió, 8-11-13-14-19 évesen
Kis Alkotók Köre antológiája 2025-2026./2024-2025./2024. nyár/2023-2024.

Hamarosan

Az Örök Szél Országáa, Gulyás Panna Ilona, 12 évesen
Mesevilág útjain, Pintér Illangó 11-14 évesen
Lélegezz, eszmélj, repülj! – útkereső mutató, Pintér Illangó, 12-14 évesen

Mentorprogram

Lehet jelentkezni a Kis Alkotók Köre mentorprogramjába, ahol havi rendszerességű, online irodalmi feladatokban tudtok részt venni, illetve folyamatában kaphattok véleményezést alkotásaitokra. Ha érdekel a lehetőség, írjatok a szepegb@gmail.com emailcímre!